

Agatha Christie

Sau Tang Lễ

Chương 1

Ông già Lanscombe luẩn quẩn từ phòng này sang phòng khác kéo các cửa màn cửa sổ lên, chốc chốc, ông lại ngược đôi mắt đầy như dò xét nhìn đường phố.

Mọi người sắp trở về từ lễ an táng.

Bây giờ Lanscombe lại đi nhanh hơn. Ngôi nhà có thật nhiều cửa sổ. Enderby Hall là một ngôi nhà lớn thời Victoria xây dựng theo kiểu gothic. Trong căn phòng khách màu xanh, người phục vụ già ngẩng đầu ngắm nhìn tám chân dung treo trên hòm lò sưởi của ông chủ cũ Cornelius Abernethie, người đã cho xây dựng Enderby Hall. Chòm râu màu nâu của ông chìa về phía trước khiêu khích và một tay ông đặt lên một quả địa cầu. Tư thế ấy là do ý muốn của nhân vật hay là do sắp đặt của họa sĩ, thì chẳng ai có thể biết được. Dầu sao đi nữa thì ông già Lanscombe vẫn cho rằng Cornelius Abernethie là một người đàn ông đỉnh đạc, mạnh mẽ và trong thâm tâm Lanscomber tự thấy mình may mắn không phải làm việc trực tiếp với ông ta.

Chủ nhân của Lanscomber là ông Richard - một ông chủ tốt đã ra đi quá đột ngột. Nhưng ông ấy hình như chưa bao giờ trấn tĩnh hoàn toàn trước cái chết của con trai, Mortimer.

Vừa đi vội vàng vào phía cửa thông và vào phòng Boudoir Blanc, (phòng khách riêng của phụ nữ, màu trắng) người giúp việc vừa lắc đầu. Thật là một sự kiện khủng khiếp! Thật là một tai họa! Một chàng trai mạnh mẽ, vững chắc, có sức khỏe tốt như vậy mà đã ra đời như thế! Thật không thể tin được. Và ông Gordon nữa chứ, ông ấy đã chết trong chiến tranh! Bất hạnh không bao giờ đến một mình, ngày nay sự việc diễn ra như vậy đó. Ông chủ đã không thể chịu đựng hơn được nữa, ấy vậy mà một tuần trước ông ấy vẫn còn có vẻ hoàn toàn bình thường.

Tám cửa màn hình thứ ba của phòng Boudoir Blanc không chịu lên hẳn, nó mắc lại giữa chừng. Thật ra, các lò xo đã yếu, và các tấm màn hình cũng vậy, chúng đã quá cũ như mọi vật ở trong ngôi nhà này.

Lanscombe không thể sửa tám cửa màn hình mà không dùng đến thang. Nhưng ông sợ leo lên thang vì điều đó làm cho ông chóng mặt. Thôi hãy tạm để cái cửa màn hình như vậy; vả lại điều đó không quan trọng bởi vì phòng Boudoir Blanc không nằm về phía trước nhà, như vậy không lo mọi người nhìn thấy cửa sổ này từ xe ô tô khi trở về sau lễ tang, hơn nữa căn phòng hiện đang bỏ trống, không ai dùng đến. Đó là một căn phòng dành cho phụ nữ, nhưng đã lâu rồi không có người phụ nữ nào sống ở Enderby Hall. Thật tiếc là Mortimer chưa bao giờ lấy vợ! Thay vì cưới một cô vợ hiền, xây dựng một gia đình và ở nhà, Mortimer luôn luôn đi xa, sang Na Uy để đi săn, đi Ê-cốt để câu cá, đến Thụy Sĩ để chơi thể thao mùa đông. Từ lâu rồi, không có cảnh một đứa trẻ chạy nhảy ở Enderby.

Ý nghĩ dẫn Lanscomber trở lại một thời mà ông nhớ rất rõ - rõ hơn cả 20 năm vừa qua.

Đối với các anh chị mình, ông Richard luôn đối xử như thể họ là con

ông. Khi ông bố qua đời, Richard mới 24 tuổi. Ngay lập tức ông đã đảm nhiệm trách nhiệm chủ gia đình. Một gia đình vui vẻ, thực ra toàn trẻ con. Các cuộc cãi cọ và đánh lộn thật không thiếu và thường thiệt cho các cô chủ nhỏ. Các cô bé đáng thương thật là dững cảm! Nhất là cô Geraldine, và Cora nữa, mặc dù Cora là người bé nhất. Giờ ông Leo đã mất, cô Laura cũng đã qua đời, ông Timothy chỉ là một người tàn tật đáng thương. Cô Geraldine đã qua đời, đầu đó ở nước ngoài. Ông Gordon đã hy sinh trong chiến tranh. Mặc dù ông Gordon là anh cả, nhưng người mạnh nhất trong họ là ông Richard. Ông ấy đã sống lâu hơn tất cả, hay gần như vậy, bởi vì ông Timothy vẫn còn trong thế giới này cũng như Cora, người đã lấy gã nghệ sĩ đáng ghét ấy. Đã 25 năm rồi Lanscomber không gặp lại cô ấy. Cô rất xinh lúc cô ra đi cùng gã nghệ sĩ, nhưng cô ăn mặc rất lố lảng và đã mập lên rất nhiều đến nỗi ông đã nhận ra cô không dễ dàng gì.

- Ồ, nhưng mà cô ấy, cô ấy vẫn còn nhớ đến ông.

- Ôi, Lanscombe! - Cô kêu lên sung sướng vì gặp lại người phục vụ già.

Khi mọi người đến để dự lễ tang, Lanscombe thấy họ có vẻ của những kẻ lạ mặt thảm hại!

Ngoại trừ bà Leo, bà ấy không như những người khác. Từ khi họ lấy nhau, ông bà Leo đã thường xuyên đến Enderby Hall ở một thời gian. Bà ấy là một người đàn bà thực sự, một người đàn bà tử tế. Sinh thời ông chủ quý bà ấy lắm.

Lanscombe giật mình. Ôi, sao mình lại mơ tưởng về ngày xưa trong khi có bao nhiêu việc phải làm.

Khi Lanscombe vừa bước vào cửa bếp, ông đã bị Marjorie cà khịa.

Marjorie là người làm bếp, một cô gái 27 tuổi. Cô ta là một nỗi thất vọng của Lanscombe, vì theo ông, ở cô ta không hề có một tư chất gì của một người đầu bếp giỏi. Đôi khi cô ta gọi ngôi nhà là "làng cổ" và thường than phiền rằng bếp, kho bếp và phòng chuẩn bị đồ ăn quá rộng (1), than phiền về diện tích quá rộng của khu bếp, nói rằng cô ta phải mất một giờ mới đi hết một vòng bếp. Cô ta ở Enderby Hall từ hai năm nay và được ở lại chỉ vì ông Abernethie rất thích các món ăn cô làm.

Ngồi trên bàn, Janet đang uống trà; đó là một người giúp việc đã đứng tuổi, mặc dù thường mâu thuẫn với Lanscombe, bà cũng đồng ý với ông khi phê phán thế hệ trẻ mà Marjorie là hiện thân tiêu biểu. Một nhân vật thứ tư, người phụ vụ cuối cùng, vừa vào, bà Jacks, bà ta rất thích cách tổ chức của tang lễ này.

- Thật là tuyệt - vừa rót cho mình một chén trà bà ta vừa nói với một tiếng sục sục rất hợp với hoàn cảnh. Mười chín xe ô tô, nhà thờ đầy người và linh mục cử lễ một cách tuyệt vời. Thật là một ngày tuyệt vời cho một buổi lễ như vậy!

Đột nhiên có tiếng còi từ ngoài vọng vào, rồi tiếng xe ô tô chạy trên lối đi. Bà Jacks đặt chén trà xuống và kêu lên:

- Họ đã về rồi!

Từng chiếc một, các xe leo lên lối đi. Những người mặc đồ đen bước xuống và ngập ngừng đi qua đại sảnh vào phòng khách. Trong vỉ thép của lò một ngọn lửa nhỏ đang cháy để chống lại cái lạnh đầu mùa của những ngày mùa thu này và để sưởi ấm những người đến dự lễ tang của Richard Abernethie.

Lanscombe bước vào phòng, mang theo một khay bạc. Ông mời mỗi người một ly vang Jerez.

Ông Entwhistle, người lớn tuổi nhất trong những hội viên của văn phòng "Bollard, Entwhistle, Entwhistle và Bollard s" đang đứng quay lưng về phía lò sưởi. Ông nhận ly Jerez và nhìn mọi người với cái nhìn sắc sảo củ một người có địa vị. Vì không biết hết những người có mặt, ông chuẩn bị để sắp xếp mọi người theo vai vế; các cuộc giới thiệu trước lễ tang đã không được cụ thể và thường là không trực tiếp.

Ông quan sát ông già Lanscombe trước tiên. "Hán đang run kìa, gã tội nghiệp! Tôi sẽ không ngạc nhiên rằng hán đã gần 90! Lão già này quả là một đầy tớ trung thành; thật hiếm có đầy tớ như vậy ngày nay. Một thời đại đáng buồn! Richard đáng thương đã đúng khi hán quyết định ra đi sớm!"

Bởi vì, đối với ông Entwhistle, bảy mươi hai tuổi, thì Richard Abernethie mất ở tuổi sáu mươi tám là quá sớm. Ông Entwhistle đã già từ công việc từ hai năm nay, nhưng điều đó không ngăn cản ông đến vùng miền Bắc nước Anh này với cương vị là người thi hành di chúc của người đã mất, khách hàng lâu năm nhất của ông.

Sau đó ông nghĩ đến những quy định của di chúc và, lại một lần nữa ông quan sát mọi người.

Trước tiên, bà Helen, phu nhân của ông Leo. Ông biết bà rất rõ. Đó là một phụ nữ rất quyết rũ mà ông rất có cảm tình và tôn trọng. Ông nhìn bà một cách có thiện cảm. Màu đen rất hợp với bà và bà vẫn giữ được những đường nét cân đối của mình. Trên khuôn mặt bà, Entwhistle rất thích những đường nét đẹp của bà như đôi mắt màu xanh biếc và cách bà chải tóc xuống hai bên thái dương.

Helen bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Năm mươi mốt, có thể là năm mươi hai? Entwhistle ngạc nhiên vì bà đã không đi bước nữa sau khi bà

Leo qua đời. Đầy quyền rũ, bà đã tạo nên với chồng bà một cặp rất hòa hợp.

Đôi mắt của Entwhistle nhìn sang bà Timothy. Ông chưa bao giờ biết rõ về bà ta cả. Không, màu đen không hợp với bà ta. Một bộ thể thao cỡ lớn có thể sẽ phù hợp hơn với người phụ nữ vừa có thể chăm sóc chồng vừa chăm sóc bản thân thậm chí hơi quá này. Có phải thực sự là ông Timothy rất ốm yếu? Entwhistle cho rằng đó chỉ là một gã mắc bệnh tưởng. Vả lại, đó cũng là ý kiến của Richard Aberbethie.

"Tôi bị yếu phổi từ nhỏ", Timothy thường nói như vậy. Nhưng đó gần như là tất cả những gì mà hấn có thể coi là bệnh rồi, Entwhistle nghĩ và chuyển sang quan sát George Crossfield, con trai của Laura.

Người đàn ông mà Laura đã cưới làm chồng là một kẻ mờ ám, người ta biết rất ít về hấn. Hấn tự giới thiệu là một nhà môi giới chính khoán. Con trai họ, George, làm việc cho một văn phòng luật sư tiếng tăm đáng ngờ. Một gã điển trai nhưng không biết tính tình thế nào.

Mẹ gã, không biết gì về tài chính, quản lý tài sản gia đình tòi đến mức khi bà qua đời cách đây năm năm, hầu như chẳng còn gì để lại cho gã cả.

Ông Entwhistle tiếp tục theo đuổi công việc dò xét của mình. Những người phụ nữ trẻ này là ai vậy nhỉ? A, cô gái đang đắm mình trong việc ngắm nhìn những bông hoa giả trên một cái bàn đá xanh này là Rosamund, con gái của Geraldine. Một cô gái trông dễ thương, thậm chí đẹp, mặc dù khuôn mặt hơi có vẻ ngớ ngẩn. Cô là diễn viên kịch và đã cưới một anh chàng, cũng là diễn viên, cũng điển trai và cũng chắc hấn là ngu ngốc và đầy tính xấu, diễn viên là như vậy mà. Ông Entwhistle có một vài định kiến đối với nghề này. Anh ta xuất thân từ đâu và trình độ hiểu biết của anh ta ra sao? Ông vừa tự hỏi vừa ném

một cái nhìn coi thường về phía Michael Shane với bộ tóc vàng không còn mấy quyến rũ.

Và đây là Suzan, con gái của Gordon: có cá tính hơn Rosamund, thành công hơn trong diễn kịch. Cô đang ngồi rất gần ông Entwistle và ông này đang ngắm cô rất chăm chú. Tóc đen, mắt xám hung, gần như có ánh vàng, miệng vẽ hờn dỗi, hấp dẫn. Bên cạnh cô là người đàn ông mà cô mới cưới mới đây: theo như những gì mà Entwistle đã được biết thì đó là một phụ tá dược sĩ.

Ông Entwistle kết thúc cuộc thẩm tra của mình bằng Cora Lansquenet, người sinh sau cùng trong số anh em Abernethie. Mẹ cô đã gần năm tươi tuổi khi cô ra đời. Người đàn bà tội nghiệp ấy đã không sống qua nổi lần sinh đẻ thứ mười này. Ba trong số các con bà đã mất rất sớm. Cô bé Cora trở thành mối quan tâm chung của cả gia đình. Các anh chị của cô luôn rất tử tế với cô. Không xinh lắm, cao lêu nghêu, hay tán tỉnh lung tung, không ai nghĩ rằng cô có thể lấy chồng.

Rồi cô gặp Pierre Lansquenet tại một trường học vẽ. Rồi một ngày, cô tuyên bố với mọi người ý định cưới chàng nghệ sĩ của cô.

Richard đã phản đối kịch liệt, ngay từ đầu ông đã không thích chàng trai và cho rằng đó là một kẻ hám của hội môn. Nhưng trong khi ông còn đang tìm hiểu về anh chàng thì Cora đã lĩnh đi cùng người yêu và cưới anh ta. Họ sống ở Cornouailles và ở Bretagne. Pierre Lansquenet là một họa sĩ tầm thường và thậm chí còn là một người chồng tồi. Điều đó cũng không ngăn cản được Cora gắn bó với anh ta và không tha thứ cho gia đình vì thái độ của họ đối với Pierre. Vì là một người hào phóng, Richard đã cho họ một khoản trợ cấp, thêm vào những gì mà họ đã có, giúp họ duy trì cuộc sống. Entwistle tự

hỏi chẳng biết Pierre Lansquenet đã bao giờ kiếm được một đồng tiền nào chưa? Cora đã trở thành bà góa 12 năm nay rồi, hoặc hơn thế nữa. Trong ngày tang tóc hôm nay, cô chẳng hề thể hiện một sự đau đớn quá mức. Cũng phải nói rằng Cora chưa bao giờ biết giả vờ. Lanscombe lại xuất hiện và nói với một giọng trầm, nhỏ:

- Bữa trưa đã sẵn sàng.

(1) Nhà bếp của các gia đình lớn châu Âu thường được chia làm 3 phần, một ngăn kho để đồ, một ngăn để nấu ăn và một ngăn bàn để chuẩn bị đồ ăn trước khi phục vụ.

Sau Tang Lễ

Chương 2

Sau món nước dùng gà tuyệt hảo và nhiều thịt nguội cùng với rượu vang Chablis hảo hạng, không khí lễ tang đã hoàn toàn biến mất. Thực ra, chẳng có ai đau khổ quá mức, cũng chẳng có ai trong số họ có quan hệ thật thân thiết với người đã mất. Thái độ chung là phù hợp với hoàn cảnh - ngoại trừ Cora vui vẻ ra mặt - và phép lịch sự vẫn được tôn trọng cho đến giờ, người ta cảm thấy là cuộc nói chuyện đã có thể bớt đi phần trịnh trọng. Ông Entwhistle là người đầu tiên khuyến khích mọi người theo chiều hướng này. Ông có kinh nghiệm với những lễ tang và biết phải phân bổ thời gian như thế nào trong những buổi lễ như thế này.

Bữa ăn kết thúc, Lanscombe thông báo rằng cà phê sẽ được mang vào trong thư viện. Đã đến lúc, "nói chuyện công việc". tức là nói chuyện về di chúc. Thư viện, với các dãy kệ đầy sách và các riđô nhung đỏ, có vẻ là một chỗ định trước cho việc này. Lanscombe rót cà phê rồi đi ra và đóng cửa lại sau lưng.

Sau vài câu chuyện rời rạc, mọi người rụt rè nhìn ông Entwhistle, ông này nhìn đồng hồ và tuyên bố:

- Tôi phải bắt đầu cho kịp chuyến tàu 3 giờ 30 phút.

Những người khác cũng đi tàu như ông.

- Như các vị cũng biết đấy - ông Entwistle bắt đầu - tôi là người thi hành di chúc của ông Richard Abernethie.

- Thật vậy sao? - Cora Lansquenet cắt ngang một cách gay gắt. Ông ấy đã để lại cho tôi cái gì đó chẳng?

Đây không phải là lần đầu tiên Entwistle nhận thấy rằng Cora có tính xấu là nói không cần phải để ý đến ai. Ông hướng về phía bà một cái nhìn nghiêm khắc và trả lời:

- Cho tới một năm trước đây, di chúc của Abernethie rất đơn giản. Trừ một vài khoản nhỏ khác, ông ấy dự tính để lại toàn bộ tài sản của mình cho con trai Mortimer.

- Mortimer đáng thương - Cora lại cắt ngang một lần nữa - thực sự tôi nghĩ rằng bệnh viêm tủy xám mà anh ta đã phải chịu đựng là một điều khủng khiếp.

- Cái chết bi thảm của Mortimer - nhà diễn giả tiếp tục - đã đến một cách đột ngột, tàn nhẫn và đã là một cú sốc ghê gớm đối với Richard. Ông ấy đã mất nhiều tháng mới gượng dậy được. Và khi đó tôi đã khuyên ông ấy nên xem lại các quy định của di chúc.

Bà Maude Abernethie, vợ Timothy, lên tiếng với giọng trầm:

- Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ấy đã không thay đổi di chúc? Tài sản của ông ấy sẽ được di tặng lại cho Timothy chẳng, với cương vị là người họ hàng gần nhất?

Ông Entwistle mở miệng định thuyết trình về vấn đề người họ hàng gần nhất, nhưng ông đã thay đổi ý định và tiếp tục một cách khô khan hơi sảng:

- Theo lời khuyên của tôi, Richard đã viết lại di chúc. Nhưng trước tiên ông ấy đã muốn tìm hiểu thêm về thế hệ trẻ.

- Vậy là ông ấy đã thử thách chúng ta, Suzan kêu to và phá lên cười. Trước tiên George, sau đó Greg(1) và tôi, rồi Rosamund và Micheal.

Bộ mặt gầy guộc của Gregory Banks ửng đỏ. Anh ta nói xẵng:

- Suzan! Chúng ta có thể nói như vậy được chẳng, thử thách?

- Nhưng mà đúng ông ấy muốn nói như vậy mà, phải không ông Entwistle?

- Ông ấy có để lại gì cho tôi không? - Cora lại hỏi.

Ông Entwistle khẽ ho và tiếp tục:

- Tôi đề nghị gửi cho mỗi vị một bản sao của di chúc. Tất nhiên tôi có thể đọc cho các vị toàn bộ di chúc ngay bây giờ, nhưng tôi e rằng ngôn ngữ luật của văn bản này hơi khó hiểu đối với nhiều người. Một cách ngắn gọn, di chúc có thể tóm tắt lại như sau: "Sau một vài di tặng nhỏ và một khoản quan trọng dành cho Lanscombe dưới dạng

trợ cấp hàng năm trọn đời, toàn bộ tài sản sẽ được chia đều thành sáu phần. Bốn phần chia cho em trai Timothy, cháu trai George Crossfield, các cháu gái Suzan Banks và Rosamund Shane. Hai phần còn lại sẽ được đầu tư và lợi tức sẽ được dùng làm trợ cấp trọn đời cho bà Helen Abernethie, vợ góa của Leo Abernethie, và cho em gái, bà Cora Lansquenet. Sau khi hai người này qua đời, vốn đầu tư sẽ được chia đều cho bốn người thừa kế kia hoặc con cháu họ."

- Tử tế thật! Cora nói, giọng dò hỏi. Một khoản lợi tức? Bao nhiêu?

- Có thể là khoảng 3 hoặc 4 nghìn bảng mỗi năm.

- Tuyệt! - Cora kêu lên. Tôi sẽ đi Capri!

Helen Abernethie nói lời cảm ơn của mình với một giọng nhẹ nhàng:

- Richard thật là tốt bụng và hào phóng. Tôi vẫn luôn quý trọng tình cảm mà ông ấy dành cho tôi.

- Sinh thời ông ấy rất quý bà - ông Entwistle đồng tính. Leo là người ông ấy quý nhất và sau khi chồng bà qua đời Richard rất vui mỗi khi bà đến thăm.

- Giá mà tôi biết ông ấy ốm nặng đến vậy - Helen tiếp tục với chút hối hận trong giọng nói. Tôi đã ít gặp ông ấy trước khi ông ấy qua đời và mặc dù tôi biết bệnh của ông ấy, tôi không ngờ rằng lại trầm trọng đến thế.

- Bệnh đã nặng từ lâu - ông Entwistle nói. Nhưng Richard không muốn nói tới điều đó và tôi tin chắc rằng chẳng ai ngờ tới kết cục đột ngột đến như vậy. Tôi được biết rằng ông bác sĩ là người đầu tiên bị bất ngờ.

- "Đột tử, tại nhà của mình..." người ta đã viết như thế trên báo.

Cora vừa nói vừa khẽ lắc đầu.

- Tôi đã tự hỏi, vậy thì...

- Đó là một cú sốc đối với tất cả chúng ta - Maude Abernethie lên tiếng - Ông Timothy tội nghiệp đã rất xúc động. Ông ấy không ngừng lẩm bầm: "Thật đột ngột, thật đột ngột."

- Thực ra, sự việc đã được im đi một cách êm thấm, đúng vậy không? - Cora lại lên tiếng, gây chú ý.

Mọi con mắt đổ dồn về phía cô.

- Nhưng tôi cũng nghĩ rằng các vị đã có lý, hoàn toàn có lý - Cora thản nhiên tiếp tục - Tôi muốn nói rằng... thực ra điều đó là không cần thiết... tại sao lại công bố điều đó ra chứ? Câu chuyện này không được để lộ ra ngoài gia đình.

Những gương mặt đang nhìn vào cô ngày càng trở nên hoang mang. Và cuối cùng ông Entwistle lên tiếng:

- Thực tình, tôi e rằng không hoàn toàn hiểu điều mà cô muốn nói tới.

Cora Lansquenet nhìn xung quanh, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trong mắt. Cô nghiêng đầu sang một bên, như một con chim:
- Ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?

Chú thích

(1) *Tên gọi thân mật của Gregory*

Sau Tang Lễ

Chương 3

Trên tàu trở về London, ngồi trong góc một khoang hạng nhất, ông Entwistle cảm thấy khó chịu khi nghĩ về cuộc đối thoại tiếp theo nhận xét đại dốt của Cora Lansquenet.

"Thật vậy sao Cora!" - Maude kêu lên. "Ồ, cô Cora thân mến" -

George nói. Một người khác lại hỏi: "Cô muốn nói gì vậy?"

Lúc bấy giờ Cora Lansquenet, bối rối, nói vài câu lộn xộn:

- Ồ, tôi lấy làm tiếc... tôi không muốn... ồ, đúng là tôi đã làm một điều nực cười. Tôi biết không phải là như vậy nhưng cái chết này đã quá đột ngột... Tôi xin mọi người hãy quên điều tôi vừa nói đi... Tôi biết là tôi hay nói tầm bậy...

Từ lúc đó trở đi, sự xúc động chung đã tiêu tan đi. Mọi người bàn bạc về những đồ dùng cá nhân của Richard. Quyết định cuối cùng là ngôi nhà và những gì trong đó sẽ được rao bán.

Câu nói hớ đáng tiếc của Cora có vẻ đã bị quên. Cora Lansquenet, nếu như không là bất bình thường, hẳn phải là ngây thơ đến mức khó chịu. Ở tuổi 19 điều đó không quan trọng lắm, thái độ trẻ con bất trị của cô có thể chấp nhận được cho đến tuổi ấy. Nhưng một đứa trẻ bất trị xấp xỉ tuổi 50 thì là người quá vô ý. Bình thường người ta không thể buột ra những sự thật không phải lúc như vậy.

Lại một lần nữa, dòng suy nghĩ của ông Entwistle bị gián đoạn bởi hai chữ sự thật này. Bởi một lý do đơn giản: đó là trung tâm của sự bối rối cực độ mà câu hỏi ngây thơ của Cora đã gây ra trong cuộc họp gia đình. Mặc dù cô Cora béo tròn 49 tuổi chẳng giống cô gái cao lêu đêu ngày xưa là bao nhưng một số nét của tính cách cô ấy thì đã không mấy thay đổi; như là kiểu nghiêng nghiêng đầu như một con chim mỗi khi cô nói một điều xúc phạm như nhận xét về trạng

thái đầy đà của cô làm bếp: "Mollie không thể đến gần bàn làm bếp được nữa, bụng của cô ta lớn quá. Tôi không hiểu tại sao cô ấy lại béo đến mức ấy."

Ông Entwhistle gắng tự phân tích sau hơn nữa cái cảm giác khó chịu của mình. "Cái chết này quá đột ngột...", Cora đã nói như vậy để thanh minh.

Quả vậy, ở một mức độ nào đó thì cái chết của Richard có thể được coi là đột ngột. Ông Entwhistle đã nói chuyện với ông bác sĩ và với chính Richard về tình trạng sức khỏe của ông này. Ông bác sĩ đã nói xa xôi rằng bệnh nhân của ông ta sẽ không sống được lâu; nếu giữ gìn cẩn thận thì có thể sống được hai hay ba năm nữa, thậm chí hơn nữa nhưng khả năng này không nhiều. Nhưng đã sao thì người thầy thuốc cũng đã không ngờ tới một cái chết sớm như vậy.

Vậy là ông bác sĩ đã nhầm. Nhưng thực tình các bác sĩ không thể biết trước được mọi phản ứng riêng của từng bệnh nhân. Người ta đã thấy những người đã hoàn toàn hết hy vọng lại trở lại khỏe mạnh, trong khi có những người qua đời trong lúc có vẻ đang bình phục, việc chữa trị có vẻ đang tiến triển tốt.

Về phần Richard Abernethie, mặc dù còn khỏe mạnh nhưng chẳng còn gì níu kéo ông lại với cuộc sống này nữa. Sáu tháng trước, con trai duy nhất còn lại của ông ấy, Mortimer, đã mắc chứng bại liệt và qua đời tám ngày sau đó. Cái chết này làm cho ông đau hơn nữa vì chàng trai Mortimer khỏe mạnh, đầy sức sống và say mê thể thao. thuộc những người mà người ta cho rằng không bao giờ biết ốm dù chỉ một ngày. Anh ấy chuẩn bị đính hôn với một cô gái rất đẹp và ông bố đã đặt nhiều hy vọng vào đứa con trai yêu vẫn làm ông hài lòng này.

Richard Abernethie, sau cái chết bi thảm của Mortimer, trở thành đơn độc, không có cả một đứa cháu trai, chẳng có ai nối dõi dòng họ Abernethie và đứng đầu một tài sản kếch sù và nhiều việc kinh doanh mà Richard vẫn đích thân cai quản. Ai sẽ thay thế ông bây giờ?

Ông Entwhistle biết rằng điểm này đã làm Richard suy nghĩ rất nhiều: em trai ông - người em trai duy nhất còn sống - là một người gần như tàn tật. Chỉ còn thể hệ trẻ. Mặc dù Richard không nói gì với ông, ông Entwhistle dám chắc rằng bạn ông đã có ý định chọn một người thừa kế duy nhất. Ít ra ông cũng biết rằng từ sáu tháng trước khi chết Richard đã lần lượt mời đến gặp mình cháu trai George, cháu gái Suzan và chồng cô Gregory Banks, cháu gái Rosamund và chồng là Michael Shane, em dâu Helen Abernethie, vợ góa của ông Leo.

Nhưng ông Entwistle nghĩ rằng Richard đã có ý muốn chọn người thừa kế duy nhất của mình trong số ba người đầu tiên. Helen Abernethie hẳn là chỉ được mời đến bởi quý mến hoặc để hỏi ý kiến vì Richard vẫn luôn đánh giá cao em dâu mình đặc biệt bởi sự sáng suốt, tính thực tế và khả năng phán đoán, đánh giá đúng đắn của bà. Ông Entwistle còn nhớ rằng Richard đã đến thăm và ở một thời gian ngắn tại nhà em trai Timothy.

Và kết quả của những cuộc gặp gỡ ấy là bản di chúc mà ông Entwistle đang mang trong cặp của mình. Tài sản được chia ra thành những phần hoàn toàn bằng nhau, chứng tỏ Richard đã bị thất vọng về cháu trai và các cháu gái với chồng của họ.

Ông Entwistle được biết là Richard đã không mời em gái út Cora. Nhưng ông nhớ rằng Cora đã buột miệng nói: "Nhưng, theo những gì mà ông ấy đã nói, tôi nghĩ rằng..."

Vậy thì Richard đã nói gì? Và khi nào ông ấy đã nói điều đó? Nếu Cora đã không đến Enderby Hall thì tức là Richard đã đến thăm cô ấy tại nhà cô ở làng Bershire. Hay là Cora đã muốn ám chỉ điều gì đó mà Richard đã nói hoặc viết cho cô?

Ông Entwistle cau mày. Rõ ràng là Cora không phải là một người ngớ ngẩn. Rất có thể là cô đã hiểu sai một câu nói nào đó và sau đó diễn giải sai. Nhưng nhà luật gia vẫn muốn biết câu nói đó là gì.

Ông chưa muốn đến đề nghị Cora giải thích. Bây giờ chưa phải lúc. Tốt hơn hết là không làm ra vẻ quan tâm đến chuyện đó. Nghĩ vậy nhưng ông Entwistle vẫn tự hỏi điều gì đã làm cho Cora đặt ra câu hỏi ngông cuồng ấy.

"Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?"

Trong một khoang hạng ba, xa hơn về phía đuôi tàu, Gregory Banks nói với vợ:

- Rõ ràng là bà cô của em thật là đàn độn!

- Cô Cora? Vâng, em tin rằng cô ấy vẫn hơi ngớ ngẩn từ xưa.

George Crossfield, ngồi trên ghế trước mặt, lên tiếng:

- Chúng ta phản ngăn không cho cô ấy nói ra những điều đại dột như vậy nữa. Vì điều đó có thể làm cho người ta hiểu lầm.

Rosamund Shane, đang tô vành môi hình trái tim của mình, thì thào:

- Tôi nghĩ rằng chẳng ai để ý đến những lời nói của mụ phù thủy ấy.

- Dầu sao thì tôi cũng thấy cần phải ngăn cô ấy nói lung tung -

George nhắc lại.

- Được rồi ông anh họ thân mến ạ - Rosamund vừa nói vừa cất thỏi son và tự ngắm khuôn mặt mình trong gương một cách hài lòng - vậy thì anh hãy ngăn cản cô ấy đi!

Chồng của Rosamund can thiệp một cách đột ngột:

- Tôi đồng ý với George. Bởi gây ra những chuyện bép xép là một điều quá dễ dàng.

- Và khi nào thì điều đó sẽ xảy ra? - Rosamund mỉm cười và nụ cười làm hai mép của vành môi trái tim của cô cong lên - Có thể là sẽ thú vị đấy!

- Thú vị?

Bốn người cùng kêu lên một lượt.

- Một vụ giết người trong gia đình, sẽ thật là kỳ thú đấy. - Rosamund tiếp tục.

Gregory Banks nghĩ thầm cô em họ của Suzan, không kể đến thân thể khiêu gợi của cô ta, có một vài nét giống với bà cô Cora. Những lời mà cô ta lại nói sau đó càng khẳng định thêm cảm giác này:

- Nếu như ông ấy đã bị giết thật, cô tiếp tục, các vị sẽ nghĩ rằng ai đã làm điều đó?

Cô đi đi lại lại trong khoang tàu với vẻ suy nghĩ.

- Cái chết của ông ấy đã có lợi cho tất cả chúng ta. Michael và tôi đang thiếu tiền. Người ta đã đề nghị Mick (1) một vai diễn khá hay trong một tập kịch Sansborn nếu anh ấy có khả năng tài chính để chờ... Vậy là chúng tôi đã giải quyết được vấn đề ấy và thậm chí chúng tôi còn có thể đầu tư cho vở diễn nếu chúng tôi muốn. Mặt khác, có một vở kịch với một vai diễn rất tuyệt...

Nhưng không ai để ý đến những bàn luận của Rosamund. Mỗi người đang nghĩ về tương lai gần của chính bản thân mình.

"Lấy phần mình được hưởng rồi ra đi, George nghĩ. Giờ tôi có thể trả nợ và chẳng ai biết rằng chỉ thiếu tí nữa là mình toi."

Gregory ngả người trên ghế, mắt nhắm mơ màng: "Đời khốn khổ đã kết thúc."

Suzan nói với một giọng rõ ràng và hơi tàn nhẫn:

- Tất nhiên là tôi lấy làm tiếc cho bác Richard tội nghiệp. Nhưng ông ấy đã rất già rồi, Motimer thì đã chết, chẳng còn gì giữ ông ấy lại với cuộc sống này nữa. Tốt hơn hết là ông ấy ra đi như vậy, đơn giản, tự nhiên.

Cái nhìn tàn nhẫn và tự tin của Suzan dịu đi khi gặp khuôn mặt suy nghĩ của chồng cô. Cô rất yêu chồng và có cảm giác rằng Gregory không yêu cô bằng cô yêu anh ta, và ý nghĩ ấy chỉ làm tăng thêm đam mê của cô thôi. Greg thuộc về cô, cô sẵn sàng làm tất cả vì anh

ta. Tất cả không từ thứ gì...

Maude Abernethie đang thay đồ chuẩn bị ăn tối, bà đã quyết định ngủ lại qua đêm ở Enderby Hall. Bà đang tự hỏi có nên nhận ở lại lâu hơn để giúp Helen trong công việc dọn dẹp và phân loại các đồ dùng, đồ dùng cá nhân của Richard, thư từ. Những giấy tờ quan trọng, bà nghĩ., có lẽ ông Entwistle đã mang đi rồi. Nhưng bà cũng không thể nán lại lâu. Ông Timothy rất cáu mỗi khi bà vắng nhà. Bà hy vọng rằng ông sẽ không quá bất bình, không quá thất vọng về bản di chúc. Bà biết rằng ông trông chờ Richard để lại cho ông quyền điều hành thế hệ trẻ. Đúng thế, bà lo rằng chồng bà sẽ phật ý; những điều phiền lòng thường không tốt đối với sức khỏe của ông ấy và làm cho ông ấy trở nên không biết điều và làm những điều phi lý. Đôi khi, ông mất hoàn toàn ý thức về liều lượng, chừng mực... Maude tự nhủ có lẽ phải nói điều đó với bác sĩ Barton. Timothy rất giận dữ mỗi khi bà định dấu lọ thuốc ngủ đi vì ông đã dùng quá nhiều thời gian này. Để lọ thuốc này gần ông có thể nguy hiểm. Trong trạng thái nửa thức nửa ngủ, người ta có thể quên là đã uống thuốc và vì thế lại uống nữa. Điều gì sẽ xảy trong trường hợp này?

Maude Abernethie thở dài. Rồi gương mặt bà chợt sáng bừng lên: "Dầu sao thì cuộc sống cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn từ nay. Cái vườn chẳng hạn..."

Trong phòng khách màu xanh, Helen Abernethie ngồi bên cạnh lò sưởi đợi Maude xuống dùng bữa tối.

Bà nhìn xung quanh, căn phòng gọi lại cho bà thời mà bà, Leo và những người khác đã sống ở đây.

Bà tự hỏi ai sẽ mua Enderby? Liệu nó có bị biến thành khách sạn, viện nghiên cứu hay nhà ở trọ cho thanh niên hay không? Rồi bà dứt khoát xua đuổi những ý nghĩ buồn này. Tốt hơn hết là bà phải nghĩ đến những vấn đề của chính mình, đến bạn bè của mình, đến lợi ích của mình. Đúng thế, lợi ích của bà. Với khoản tiền mà Richard để lại cho bà, bà có thể giữ và bảo quản tòa villa mà bà có ở Chypre và thực hiện những dự định của bà.

Thời gian gần đây bà gặp phải và khó khăn tài chính. Giờ đây, nhờ tiền của Richard, những vấn đề này sẽ được giải quyết.

Richard tội nghiệp! Nhưng cũng đã là một may mắn cho ông khi ông ra đi như thế, đột ngột trong giấc ngủ, ngày 22 ấy. Cái cô Cora thì thật là người lố lăng! Lại ngờ nghệch nữa chứ. Tội nghiệp! Suy cho cùng thì đó chẳng phải là lỗi của cô ấy, vả lại cô ấy cũng đáng thương, vợ phải người chồng không tốt.

Đôi mắt bà nhìn chòng chọc vào những bông hoa giả trên cái bàn tròn bằng đá xanh. Nhưng bà không nhìn thấy những bông hoa ấy. Bà đang nhớ lại lúc sáng, Cora đã đứng đó, và những người khác ngồi đây, đợi giờ đi đến nhà thờ. Cora đã nhớ lại những kỷ niệm xưa và tỏ vẻ vui mừng được trở về nhà của mình thời trẻ, vui đến nỗi dường như cô đã quên mất lý do của cuộc họp gia đình này.

"Nhưng có lẽ, Helen nghĩ, cô ấy là người ít có vẻ đạo đức giả nhất..." Cora chưa bao giờ là người tôn trọng tập tục. Câu hỏi "Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?" đã chứng minh điều đó.

Xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn cô, ngạc nhiên, choáng váng. Mỗi người một sắc mặt khác nhau.

Và đột nhiên, trong khi nhớ lại chi tiết cảnh tượng ấy. Helen nhú mày... Có điều gì đó bất bình thường trong bức tranh này.

Điều gì?... Ai?... Hay một vẽ khác thường nào đó trên gương mặt ai đó? Hay là cái gì đó - diễn tả sao bây giờ nhỉ? - cái gì đó đã không ở đúng vị trí của nó?...

Bà không biết nữa... bà không thể nào xác định được cái bất bình thường... nhưng chắc chắn có gì đó, đâu đó không bình thường.

Trong lúc đó, ở quầy ăn của nhà ga Swindon, một phụ nữ mặc váy tang đen có điểm vòng hoa đen đang ăn bánh xốp, uống trà và nghĩ về các dự định tương lai. Bà không có một chút linh tính nào về tai họa đang đến gần. Bà đang hạnh phúc.

Đi bằng tàu chợ hiển nhiên là sẽ rất mệt. Người ta có thể đến Lytchett St-Mary dễ dàng hơn và không đắt hơn mấy bằng đường đi qua Ludon. Nhưng nếu đi đường ấy bà sẽ phải đi chung đường với người nhà, sẽ buộc phải nói chuyện luôn miệng và điều đó sẽ làm phiền bà rất nhiều. Không, bà muốn tránh tàu đi London.

Bánh xốp ở đây thật là tuyệt. Một đám tang có thể làm cho người ta đói đến mức không tưởng tượng được.

"Con người thật là tầm thường và đạo đức giả! Hãy nhìn những bộ mặt ấy khi tôi nói về vụ ám sát, và thái độ mà họ đã xoi mói tôi nữa chứ! Nhưng mà thôi, tôi đã nói điều tôi cần phải nói." Bà gạt đầu về

hài lòng.

Người đàn bà mặc đồ tang liếc nhìn đồng hồ của nhà ga. Trong một khoảnh khắc nhỏ bà ngồi đó, mơ tưởng đến tương lai đang mở ra trước mắt bà... và bà nở một nụ cười trẻ thơ hạnh phúc.

Vậy là cuối cùng bà có thể vui chơi thỏa chí. Bà đi về phía tàu chợ, đẩy dứa định trong đầu.

Chú thích

(1) *Tên gọi thân mật của Michael.*

Sau Tang Lễ

Chương 4

Ông Entwistle vừa qua một đêm không yên bình. Buổi sáng, cảm thấy mệt mỏi, khó ở nên ông nằm nghỉ trên giường.

Em gái ông, người làm quản gia cho ông, mang đến bên giường cho ông bữa sáng trên một cái mâm nhỏ và bắt đầu giảng giải cho ông rằng ở tuổi và với sức khỏe mong manh của ông thì đi đến tận vùng miền Bắc nước Anh là một sai lầm. Để trả lời, ông Entwistle nói một cách đơn giản là Richard Abernethie là một người bạn lâu năm của ông.

- Những đám tang! - Bà em gái kêu lên giọng trách móc. Những buổi lễ như vậy rất có hại cho những người ở tuổi anh. Nếu anh không thể tự ý giữ gìn hơn thì cuối cùng anh cũng sẽ lại ra đi đột ngột như quý ông Abernethie mà tình bạn với ông ấy anh coi trọng đến vậy.

Cái từ đột ngột làm ông Entwistle rung mình và từ bỏ ý định đối đáp với em gái.

Ông biết rõ tại sao ông lại giật mình khi nghe thấy cái từ đột ngột ấy. Cora Lansquenet! Giả định của bà ấy là hoàn toàn không có cơ sở nhưng ông cũng muốn biết điều gì đã xui khiến bà ấy nói ra một điều như vậy. Ông quyết định dứt khoát sẽ đến Lytchett St-Mary thăm Cora. Ông nghĩ mình có thể viện cớ một việc gì đó liên quan đến việc hợp thức hóa di chúc, một chữ ký chẳng hạn, không nên làm cho bà ta thấy rằng câu nói ngu ngốc của bà ta đã làm mình chú ý. Ông quyết định sẽ rất sớm đến gặp bà ta.

Ăn sáng xong, ông ngả người trên giường và đọc tờ Times. Việc đọc

báo làm cho ông cảm thấy dễ chịu.

Khoảng 6 giờ tối hôm ấy, có tiếng chuông điện thoại. Ông nhấc máy và ở đầu dây bên kia là tiếng của ông James Parrott - thành viên thứ hai của văn phòng "Bollard, Entwistle, Entwistle và Bollard s"

- Này Entwistle, tôi vừa nhận một cú điện thoại của cảnh sát, từ một làng tên là Lytchett St-Mary. Họ nói về một bà Cora Lansquenet nào đó. Đó chẳng phải là một trong những người thừa kế tài sản của Abernethie ư?

- Đúng, đúng rồi. Tôi vừa gặp bà ấy hôm qua, tại lễ tang.

- Ồ, bà ta đã có mặt ở lễ tang hôm qua?

- Tất nhiên rồi. Có chuyện gì vậy?

- Vậy thì... Bà ấy... thật là khó tin... Bà ấy đã bị... giết!

- Giết?

- Vâng... vâng tôi e rằng đúng là như vậy.

- Nhưng tại sao cảnh sát lại tìm đến ông?

- Người hầu gái của bà ấy là một cô Gilchrist nào đó. Cảnh sát đã hỏi cô về thân nhân hoặc đại diện pháp lý của bà. Hình như cô ta không biết thân nhân nào nhưng đã cho cảnh sát tên của tôi nên cảnh sát đã gọi ngay cho tôi.

- Nhưng điều gì đã làm cho người cảnh sát kết luận rằng đó là một vụ giết người?

- Ồ! Không có nghi ngờ gì về điều đó! Hình như hung thủ đã dùng một cái rìu hay một vật gì đó giống thế - một vụ giết người thực thụ!

- Đã bị mất cắp gì chăng?

- Chính là như vậy. Người ta đã thấy một cửa sổ bị phá, các ngăn kéo mở tung và một vài đồ trang sức đã biến mất. Tuy nhiên đối với cảnh sát vụ án vẫn chưa rõ ràng.

- Vụ án xảy ra lúc mấy giờ?

- Khoảng từ 2 đến 2 giờ 30 phút chiều nay.

- Lúc ấy cô hầu gái ở đâu?

- Ở Reading, cô ấy đi đổi sách ở thư viện thành phố về lúc khoảng 5 giờ và đã thấy bà Lansquenet chết. Cảnh sát hỏi tôi xem tôi có biết ai có thể là người đã làm hại bà ấy không. Tôi đã trả lời rằng không - giọng ông Parrott nghe có vẻ phẫn nộ.

- Ờ...

- Có lẽ là một thằng đàn cựa càn đã đột nhập vào ăn trộm, và trong lúc khùng lên hắn đã giết bà ấy. Có lẽ là sự việc đã diễn ra như vậy. Ông có nghĩ thế không ông Entwistle?

- Ờ, ờ...

Ông Entwistle vừa ậm ừ vừa nghĩ "Parrott có lý, có lẽ là sự việc đã

diễn ra như vậy..."

Nhưng lại một lần nữa, ông nhớ đến câu nói với giọng vang như kèn của Cora: "Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?"

Bà Cora này thật là ngốc nghếch và vụng về, nói lộ ra những sự thật mà lẽ ra bà phải giữ riêng cho mình.

Sự thật.

Lại cái từ đáng nguyên rủa này...

Ông Entwhistle và thanh tra Morton bắt tay nhau rồi đi ngay vào công việc.

Ông Entwhistle, với cung cách chính xác và cẩn thận - một trong những nét tính cách của ông, trình bày với viên thanh tra tất cả những điều có liên quan đến Cora Lansquenet: Môi trường giáo dục, hôn nhân, cảnh góa bụa, tình hình tài chính và những người họ hàng của bà.

- Ông Timothy Abernethie là họ hàng gần gũi nhất của bà ấy, đó là anh trai cuối cùng còn sống của bà. Nhưng đó là một người ở ẩn, một người tàn phế, không thể làm được gì ngoài việc ở nhà. Ông ấy đã ủy quyền cho tôi đứng ra lo toan tất cả mọi việc cần thiết.

Viên thanh tra gật gù công nhận:

- Theo lời khai của cô Gilchrist, hình như một ngày trước khi chết bà Cora Lansquenet đã đi lên miền bắc để dự đám tang của anh trai?

- Đúng vậy, chính tôi cũng đã đến dự.

- Ông Entwhistle, chúng ta đang gặp một trường hợp khó hiểu đấy. Giả sử rằng ai đó đã nhìn thấy cô Gilchrist ra khỏi nhà vào khoảng hai giờ chiều và đi về phía bến xe buýt trong làng. Rồi người ấy đã lấy một cái rìu trong nhà kho, dùng nó để khóa cửa sổ bếp, chui vào nhà rồi lên nhà trên tấn công bà Cora Lansquenet một cách dã man vì bà ấy đã nhận sáu hay tám nhát rìu.

Ông Entwhistle nhíu mày.

- Đúng vậy - thanh tra Morton tiếp tục - một vụ giết người dã man. Sau khi giết bà Lansquenet, vị khách không mời đó đã mở nhiều ngăn kéo, vơ vãi vài đồ lặt vặt đáng giá vài đồng và bỏ đi.

- Lúc ấy bà ấy đang ở trên giường?

- Đúng thế. Hình như đêm hôm trước bà ta về nhà rất muộn và rất mệt. Tôi nghe nói bà ấy đã được thừa kế một khoảng tiền.

- Quả là như thế.

- Bà ấy đã ngủ không ngon và rất đau đầu khi ngủ buổi sáng. Bà ấy

đã uống khá nhiều trà, dùng thuốc đau đầu và đề nghị cô Gilchrist để bà nghỉ yên cho đến giờ ăn trưa. Sau bữa trưa, không cảm thấy khá hơn bà đã uống hai viên thuốc ngủ và sai cô Gilchrist đi đến Reading để đổi sách ở thư viện thành phố. Chắc là bà ấy phải đang ngủ say hay ít ra thì cũng thiu thiu lúc kẻ trộm vào nhà. Lẽ ra hẳn đã có thể lấy bất cứ thứ gì hẳn muốn mà chỉ cần dọa nạt thôi. Vậy thì tại sao hẳn lại phải trang bị một cái rìu?

- Có thể là hẳn đã chỉ muốn làm cho bà ấy sợ. Nếu như có dấu vết của một cuộc vật lộn...

- Theo giám định pháp y thì có vẻ là nạn nhân đã không thể kháng cự. Tất cả mọi bằng chứng đều làm cho người ta nghĩ rằng bà ấy đang nằm ngủ ngon lành lúc bị tấn công.

Cảm thấy không thoải mái, ông Entwistle cựa quậy trên chiếc ghế.

- Những vụ ám sát dã man và không có lý do như thế này không phải là hiếm, chẳng phải vậy sao?

- Ồ, tất nhiên. Và rất có thể là vụ việc đã diễn ra như vậy. Nhưng chúng tôi vẫn phải tìm tất cả những người đáng nghi ngờ. Chúng tôi tin chắc rằng đó không thể là ai trong số những người ở đây: phần lớn những người vùng này đang ở nơi làm việc tại thời điểm xảy ra vụ án. Hiển nhiên, tòa villa của nạn nhân nằm trên một đường mòn xa ngoài làng và có cả một hệ thống đường chằng chịt xung quanh làng. Trời đẹp và không có mưa từ nhiều ngày, như vậy ngay cả khi ai đó đến bằng ô tô thì chúng tôi cũng không thể tìm thấy vết bánh xe.

- Ông thực sự nghĩ rằng ai đó đã đến đó bằng ô tô?

Ông thanh tra nhún vai:

- Tôi không biết. Tất cả những gì mà tôi biết là vụ án này có những yếu tố mờ ám. Chẳng hạn như... (ông đưa ra và đặt lên bàn cho người đối thoại của mình xem một số đồ vật: một ghim cài hình ba lá, một vòng cổ hạt nhỏ và một vòng tay ngọc hồng lựu) ... đây là những đồ vật đã bị lấy cắp từ trong hộp nữ trang của bà Cora Lansquenet và chúng tôi đã tìm thấy trong một bụi cây trước nhà.

- Quả là thật lạ lùng. Có thể là kẻ giết người đã hoảng sợ...

- Có thể là như vậy. Nhưng trong trường hợp này, tại sao hẳn lại không vớt chúng lại trên phòng? Tất nhiên là hẳn có thể hoảng sợ giữa thời điểm rời căn phòng và thời điểm mà hẳn ra đến cổng.

- Hoặc là, như là ý ông có vẻ muốn nói, những đồ vật này chỉ là để đánh lừa - ông Entwistle khẽ nói.

- Có thể. Nhưng có nhiều khả năng. Có thể chính cô Gilchrist là thủ phạm. Hai người đàn bà sống cùng nhau... ai mà biết được, một vài

vụ cãi cọ, điều gì có thể xảy ra? Tất nhiên chúng tôi cũng đã xem xét khả năng này, nhưng nó có vẻ ít thực tế. Theo những gì chúng tôi được biết thì họ rất thân thiết với nhau.

Thanh tra Morton im lặng một lát trước khi nói tiếp:

- Theo ông thì không ai có lợi ích gì trong việc bà Lansquenet chết?

Ông Entwistle lại khó nhọc thay đổi tư thế. Thanh tra Morton nhìn người đối thoại của mình với một cái nhìn sắc sảo:

- Hình như ông đã nói rằng nguồn thu nhập của bà Lansquenet là một khoản trợ cấp dưới dạng lợi tức mà anh trai bà ta đã để lại cho, còn về phần bà ta, bà ta không có tài sản nào cả.

- Đúng thế. Khi chồng bà ta qua đời, ông ấy đang ở trong tình trạng bị phá sản và như tôi được biết hiện nay và khi còn nhỏ thì tôi không nghĩ rằng bà ta có tiết kiệm. Villa của bà đang ở không thuộc về bà ta, bà ta chỉ là người thuê thôi. Còn những đồ vật trong nhà thì chẳng có gì đáng giá. Nếu như bà ấy đã để lại một di chúc thì người thừa hưởng cũng chẳng được lợi lộc gì lắm. Nhưng tôi không biết gì về những nguyện vọng cuối cùng của bà ấy; ông biết đấy, đã lâu rồi chúng tôi không gặp nhau.

- Vậy thì lúc này ông muốn ám chỉ gì? Ông nghi ngờ một điều gì đúng không?

- Vâng, đúng thế. Nhưng tôi muốn thận trọng chính xác nhất có thể được.

- Ông muốn nói về khoản thừa kế ấy? Khoản mà anh trai bà ta đã để lại ấy. Bà ta có thể cho lại người khác qua di chúc hay không?

- Không, không như ông nghĩ đâu. Bà ấy không có quyền đối với vốn đầu tư. Giờ bà ấy đã mất, vốn đầu tư này sẽ được chia đều cho năm người thừa kế khác. Như vậy, mỗi người bọn họ đều có lợi trong cái chết của Cora Lansquenet. Đó là điều mà tôi đã nghĩ.

Viên thanh tra tỏ vẻ thất vọng.

- Tôi cứ ngỡ rằng ông có một hướng điều tra nào đấy. Nói một cách ngắn gọn, tôi cho rằng không có động cơ cho một vụ giết người bằng rìu. Có lẽ là chúng ta đang phả đối đầu với một thằng điên; có thể là một trong những tên tội phạm trẻ vô trách nhiệm mà hiện nay xã hội của chúng ta có rất nhiều. Hoảng quá hấn ta đã vứt các đồ vật lấy trộm vào bụi cây trước khi chạy trốn. Có thể là như vậy, trừ khi chính cô Gilchrist là thủ phạm, nhưng theo tôi điều đó ít có khả năng xảy ra.

- Cô ta đã phát hiện xác chết vào thời điểm nào?

- Không trước 5 giờ hoặc gần như thế; cô ta từ Reading trở về bằng xe ca lúc 4 giờ 50 phút. Về đến nơi, việc đầu tiên là cô đặt nước pha trà. Không nghe thấy tiếng động nào trong phòng ngủ của bà

Lansquenet, cô ta nghĩ là bà ấy vẫn còn đang ngủ. Cô ta cũng đã thấy kính cửa sổ bếp đã bị vỡ, nhưng ngay cả lúc đó cô cũng chỉ nghĩ rằng đó là do bọn trẻ đã ném đá hay bắn súng cao su. Sau đó cô ta lên nhà và nhẹ nhàng ghé đầu qua cửa phòng ngủ bà Lansquenet để hỏi xem liệu bà ấy có muốn uống trà không. Ông có thể đoán được cái gì đã xảy ra sau đó: cô Gilchrist kêu thét lên, lao ra khỏi nhà và chạy thẳng đến nhà hàng xóm gần nhất. Cách thuật lại sự kiện của cô ta có vẻ hoàn toàn hợp lý và chúng tôi đã không thấy một dấu vết nào trong phòng cô ta hay trong phòng tắm và trên quần áo của cô ta cũng không. Không, tôi không tin là cô ta liên quan đến vụ này. Bác sĩ pháp y đã đến vào khoảng 17 giờ 30. Theo ông ấy nạn nhân đã chết vào khoảng giữa 14 giờ và 16 giờ 30 và rất có khả năng là vào khoảng 14 giờ.

Gương mặt ông Entwistle khẽ nhăn lại. Thanh tra Morton tiếp tục:

- Ông có muốn đến gặp cô Gilchrist không?

- Vâng, tôi cũng định như vậy.

- Tôi sẽ rất vui về chuyện đó. Tôi tin rằng cô ấy đã nói cho chúng tôi tất cả những gì cô ta biết. Nhưng cũng có thể ông sẽ phát hiện ra được gì mới. Cô ta có vẻ như là một bà già nhưng tôi thấy cô ta khách quan và chưa đến nỗi lẫn.

Viên thanh tra ngừng một lát rồi nói thêm:

- Thi thể của bà Lansquenet nằm ở nhà xác. Nếu như ông muốn đến xem...

Ông Entwistle đồng tình, không mấy hứng thú.

Một lát sau, ông Entwistle đứng trước di hài của Cora Lansquenet. Kẻ giết người đã hành động một cách man rợ. Máu bết lại thành mảng trên tóc bà. Ghê đến buồn nôn, ông nhìn đi chỗ khác.

Cora tội nghiệp... Bà ấy, mới hôm kia thôi vẫn còn đang tỏ vẻ nôn nóng muốn biết không hiểu anh trai có để lại cho mình thừa kế gì không! Chắc hẳn bà ta đã nghĩ ra nhiều dự định lắm, những giấc mơ ngớ ngẩn mà lẽ ra bà ta đã có thể biến thành hiện thực với số tiền ấy.

Cora tội nghiệp... giấc mơ đã thật ngắn ngủi...

Ông Entwistle nghĩ ngợi rồi tự nhủ rằng chẳng có ai có lợi gì trong cái chết này cả, ngay cả tên giết người man rợ đã rút đi những đồ vật lấy cắp. Năm người kia tự nhiên được thêm vài nghìn bảng nhưng những gì mà họ đã được Richard Abernethie để lại cho đã quá đủ đối với họ rồi. Không, động cơ giết người không thể là ở đó.

Entwistle chợt nghĩ "Thật lạ lùng một ngày trước khi chết bà ấy đã

nói đến một vụ giết người:

"Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?"

"Một ý ngớ ngẩn, quá ngớ ngẩn để mình có thể đem nói với thanh tra Morton. Thôi để gặp cô Gilchrist rồi hẵng hay..." "Biết đâu - mặc dù ít có khả năng - cô Gilchrist lại biết gì đó về điều mà Richard đã nói với Cora Lansquenet?"

"Theo những gì ông ấy đã nói với tôi, tôi nghĩ rằng..."

"Richard đã nói gì vậy? Mình cần phải đến gặp cô Gilchrist ngay lập tức", ông quyết định.

Cô Gilchrist là một người gầy và mờ nhạt, tóc ngắn và xám đen. Cô có gương mặt của một người phụ nữ gần năm mươi tuổi với những đường nét không rõ ràng.

Cô đã tiếp đón ông Entwhistle rất nhiệt tình.

- Tôi rất vui vì ông đã đến, thưa ông Entwhistle. Tôi biết rất ít về gia đình của bà Lansquenet và tất nhiên tôi chưa bao giờ có liên quan đến một vụ giết người. Thật là một điều khủng khiếp!

Ông Entwhistle cũng tin chắc rằng cô gái già này chưa bao giờ có liên quan đến một vụ giết người.

- Tôi chỉ biết đến những chuyện như vậy qua báo chí nhưng thực tình tôi cũng không thích thú gì loại hình văn học ấy... có những vụ thật là ghê tởm.

Vừa đi theo cô gái vào phòng khách, ông Entwhistle vừa liếc nhìn xung quanh. Có mùi tranh sơn dầu phảng phất trong không khí.

Trong nhà chất đầy, không phải đồ đạc mà là tranh, treo đầy trên tường - những bức tranh phần lớn tối và đầy bụi. Đây đó một vài bức thủy mặc và hai bức tĩnh vật. Những khung nhỏ xếp đồng trên ghế dài đặt bên cửa sổ.

- Bà Lansquenet đã mua tại những cuộc bán đấu giá - Cô Gilchrist giải thích - Bà ấy rất thích đến những cuộc bán đấu giá ấy, bà bạn tội nghiệp của tôi. Bà ấy luôn nói rằng bức tranh ấy là một bức nguyên thủy(1) Ý có giá trị rất lớn.

Ông Entwhistle nhìn bức tranh mà cô Gilchrist chỉ cho và nhận thấy rằng đó chỉ là một bức vẽ lại. Ông biết rằng Cora chẳng biết gì nhiều về hội họa và ông thề ông sẵn sàng chịu treo cổ nếu như một trong những bức tranh tồi tàn này có giá trị hơn 5 bảng.

- Chính tôi cũng không biết gì nhiều trong lĩnh vực này - cô Gilchrist nói, có lẽ cô đã đoán được vị khách của mình đang nghĩ gì - ấy thế

mà bố tôi lại là một họa sĩ cơ đấy, nhưng ông ấy không nổi tiếng lắm. Khi còn trẻ, tôi đã học vẽ màu nước và bà Lansquenet rất vui được nói về sở thích của mình với ai đó hiểu bà. Bà bạn đáng thương, bà ấy rất thích tất cả những gì có dính dáng đến nghệ thuật.

- Cô rất quý bà ấy?

Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn, ông tự nghĩ. Mặc dù Cora sinh thời là một người rất khó chịu, nhưng liệu cô Gilchrist có thể trả lời là không?

- Ồ, tất nhiên. Chúng tôi rất hợp nhau về nhiều mặt. Bà Lansquenet tính rất trẻ con. Bà ấy luôn nói tất cả những gì bà ấy nghĩ, nhưng đôi khi tôi tự nhủ nếu bà ấy không hơi nông nổi...

- Không nên nói xấu những người đã khuất. Nhưng theo tôi, đó là một người đàn bà ngốc nghếch hay ít ra chẳng có tí tri thức nào.

- Có thể ông nói đúng ông Entwistle, nhưng bà ấy rất láu cá. Tôi rất hay phải ngạc nhiên vì bà ấy hay gặp may.

Cô Gilchrist bắt đầu thu hút sự chú ý của ông Entwistle. Ông nghĩ rằng cô gái này không phải là kẻ ngốc nghếch.

- Cô đã sống cùng bà ấy nhiều năm nay rồi đúng không?

- Ba năm rưỡi.

- Cô... ơ... cô là người hầu gái và... ờ, à mà, tôi muốn nói rằng cô làm việc nội trợ?

Rõ ràng là ông Entwistle vừa đề cập đến một vấn đề tế nhị vì ông nhận thấy cô Gilchrist hơi đỏ mặt.

- Vâng, đúng vậy. Tôi làm bếp - và lại tôi rất thích làm bếp - và tôi cũng làm một số việc khác trong nhà, tất nhiên là những việc nhẹ nhàng thôi. Chúng tôi có bà Panter - người trong làng - giúp việc. Ông thấy đấy, ông Entwistle, tôi không chịu được bị coi là một người ở. Khi phòng trà của tôi bị phá sản - một tai họa! - ấy là thời kỳ chiến tranh. Phòng trà của tôi rất dễ thương, tôi đã đặt tên cho nó là Le Saule (Cây liễu) và tất cả bát đĩa cốc chén đều được trang trí bằng những hình cây liễu màu xanh lơ, rất đẹp. Nhìn chung tôi xoay sở không đến nỗi tồi, bánh ngọt của tôi rất ngon. Tôi rất khéo tay trong việc làm bánh ngọt. Nhưng rồi chiến tranh nổ ra, công việc tiếp phẩm trở nên khó khăn và tôi đã phá sản. Đó chỉ là một bất hạnh của chiến tranh. Tôi vẫn tự an ủi mình như vậy. Tiền mà bố tôi để lại cho tôi và tôi đã đầu tư vào phòng trà đã mất, vậy nên tôi phải tìm việc làm thuê. Đường học của tôi đã chẳng cho tôi làm được một nghề nào cả. Tôi đã đến ở cùng một bà cô nhưng tôi đã không ở lại đó lâu vì bà ta quá thô bạo và tự kiêu. Sau đó tôi đã làm việc trong một văn phòng nhưng tôi không thích công việc đó. Và tôi đã gặp bà

Lansquenet và ngay lập tức chúng tôi đã nhận thấy là chúng tôi hợp nhau, vì chồng bà ta là một nghệ sĩ và vì nhiều lý do khác nữa. Cô Gilchrist dừng lại một lát, thở dốc rồi nói tiếp với giọng buồn như đưa đám.

- Ôi tôi mới tiếc phòng trà của tôi làm sao! Có bao người thú vị đến đó! Nhưng mà tôi đã nói về tôi nhiều quá. Cảnh sát đã rất tử tế với tôi và tôn trọng tôi. Một viên thanh tra Morton nào đó đã đến gặp tôi, ông ấy đã rất thông cảm với tôi. Thậm chí ông ấy đã đề nghị tôi nên qua đêm ở nhà bà Lake ở cuối đường mòn nhưng tôi đã từ chối. Tôi cảm thấy mình có trách nhiệm ở lại đây với tất cả những đồ vật xinh đẹp của bà Lansquenet này. Họ đã mang... - giọng cô nghẹn lại - ... thi thể của bà ấy đi, rồi khóa cửa phòng lại. Ông thanh tra đã báo trước cho tôi biết rằng một viên cảnh sát sẽ ở lại suốt đêm trong gian bếp vì có cái cửa sổ bị phá. Tôi rất hài lòng vì người ta đã sửa lại nó ngay sáng nay... ờ tôi đang nói gì nhỉ? À, tôi nói rằng tôi hoàn toàn thoải mái trong phòng tôi, nhưng đầu sao thì tôi cũng kéo một cái tủ ra chặn trước cửa và để một hũ nước lớn trên gờ bên trong cửa sổ. Ai mà biết được, nếu như đó là một gã điên. Ngày nay có biết bao điều thật là lạ thường...

Cuối cùng thì cô Gilchrist cũng ngưng nói và ông Entwistle vội cao giọng hỏi:

- Ông thanh tra Morton đã cho tôi biết những yếu tố quan trọng của vụ án. Tuy nhiên nếu điều đó không làm cho cô quá đau buồn thì tôi rất muốn biết ý kiến của cô...

- Tất nhiên rồi, ông Entwistle. Tôi biết điều mà ông nghĩ. Cảnh sát có kiểu làm việc quá phi nhân cách, phải vậy không?

- Bà Lansquenet đã trở về từ đám tang tối hôm kia có phải không?

- Vâng. Tàu của bà ấy đến rất muộn. Tôi đã gọi cho bà ấy một taxi như bà ấy yêu cầu. Bà bạn tội nghiệp của tôi rất mệt - điều đó là dễ hiểu - nhưng nhìn chung bà ấy vẫn rất minh mẫn, sáng suốt.

- Bà ấy có nói gì về đám tang không?

- Chỉ một chút thôi. Tôi đã chuẩn bị cho bà ấy một ly sữa nóng - bà ấy đã không muốn dùng gì khác - sau đó bà ấy đã nói với tôi rằng ở nhà thờ có rất nhiều người và hoa. Rồi bà ấy lấy làm tiếc không gặp được ông anh trai khác - ông Timothy, hình như thế.

- Đúng vậy, Timothy.

- Bà ấy nói rằng đã 20 năm rồi họ không gặp nhau và lấy làm tiếc vì ông ấy đã không đến được, nhưng bà ấy biết rằng tốt hơn là ông ấy không nên đến vì hoàn cảnh, hơn nữa vợ ông ấy đã có mặt. Rồi bà ấy cũng nói thêm là bà ấy không chịu được Maude - Ôi, trời ơi! Mong

ngài tha lỗi, ngài Entwistle. Tôi không chủ định nói ra điều ấy...

- Không sao, không sao, ông Entwistle nói với giọng khích lệ. Tôi không phải là người nhà, cô biết đấy. Hơn nữa tôi cũng biết rằng quan hệ giữa Cora và bà chị dâu ấy không được tốt lắm.

- Bà ấy cũng nói gần giống như vậy. Thậm chí bà ấy đã kết luận: "Tôi đã biết trước rằng cuối cùng Maude sẽ trở thành một trong những người đàn bà độc đoán xem vào những chuyện không liên quan gì đến họ". Sau đó bà ấy đã nói rằng bà ấy rất mệt và đi ngủ ngay. Tôi đã chuẩn bị cho bà ấy một bình chườm nóng và bà ấy đã lên phòng ngủ.

- Bà ấy không nói gì đặc biệt ư?

- Bà ấy không hề có một tí linh cảm nào, ngài Entwistle, nếu như đó là điều mà ngài muốn hỏi. Tôi biết chắc là như vậy. Ngoài việc bị mệt và... những chuyện đáng buồn, bà ấy vẫn rất minh mẫn mà. Bà ấy đã hỏi tôi rằng tôi có thích đi Capri không. "Đến Capri! Tất nhiên rồi, sẽ thật là tuyệt vời", tôi đã trả lời như vậy. Đó là một giấc mơ mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ là sẽ thực hiện được. "Vậy thì, chúng ta sẽ đi Capri!" Bà ấy đã tuyên bố như vậy. Lúc đó tôi nghĩ rằng anh trai bà đã để lại cho bà ấy một khoản trợ cấp hay một cái gì đại loại như vậy mặc dù bà ấy không hề nói với tôi về điều đó.

Ông Entwistle gật đầu xác nhận.

- Bà bạn tội nghiệp của tôi! Dẫu sao thì tôi cũng mừng cho bà ấy vì trước khi chết bà ấy đã có đủ khả năng để có những dự định đẹp.

Cô Gilchrist thở dài rồi thì thầm tiếc nuối:

- Giờ đây có lẽ là tôi sẽ chẳng bao giờ được cơ hội đi Capri nữa.

- Thế điều gì đã xảy ra sáng hôm sau? Ông Entwistle lại hỏi, như thể không biết gì về nỗi thất vọng vừa cô gái

- Sáng hôm sau bà ấy không khỏe chút nào. Bà ấy rất mệt mỏi.

Những cơn ác mộng đã làm cho bà ấy ngủ không ngon tí nào, bà ấy nói với tôi như vậy. "Ấy là bởi vì bà đã quá mệt" tôi nói và bà ấy cũng cho rằng tôi có lý. Bà ấy ăn sáng trên giường và nằm nghỉ cả buổi sáng. Đến trưa bà ấy cho tôi biết rằng bà ấy vẫn không thể ngủ được tí nào. "Tôi cảm thấy bất ổn, tôi không ngừng suy nghĩ và tự đặt ra những câu hỏi." Ấy là nguyên văn lời bà ấy đã nói. Sau đó bà ấy quyết định dùng thuốc ngủ để có thể ngủ được chiều hôm ấy. Bà ấy muốn tôi đi xe ca đến thư viện thành phố ở Reading để đổi hai quyển sách bà ấy đã đọc xong trong chuyến đi trên tàu. Bình thường bà ấy phải mất gần một tuần mới đọc hết hai quyển sách như vậy. Tôi đã ra khỏi nhà sau hai giờ một chút, và đó là lần cuối cùng... lần cuối cùng...

Cô Gilchrist bắt đầu sụt sịt.

- Chắc là lúc ấy bà ấy đang ngủ, ông biết đấy. Bà ấy đã không biết gì và ông thanh tra khẳng định với tôi rằng bà ấy đã bị giết ngay từ cú đầu tiên và không thấy đau đớn gì... Ồi trời ơi! Chỉ cần nghĩ đến điều đó là tôi đã thấy nôn nao cả người!

- Tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi. Tôi không muốn hỏi bà gì thêm nữa về điều đã xảy ra. Tôi chỉ muốn hỏi bà về tình hình của bà Lansquenet trước thảm kịch ấy.

- Bình thường thôi. Nếu không kể đến đêm khó ngủ thì bà ấy đã rất hạnh phúc và nghĩ đến những dự định tốt đẹp.

Ông Entwistle im lặng một chút trước khi hỏi tiếp - ông không muốn làm ảnh hưởng đến nhân chứng.

- Bà ấy không nói đến riêng ai đặc biệt trong gia đình chứ?

- Không, không. Tôi nghĩ rằng không - cô Gilchrist ngẫm nghĩ một lát

- Bà ấy chỉ than phiền về sự vắng mặt của ông Timothy.

- Bà ấy có nói về cái chết của anh trai không? Về ở... về nguyên nhân của cái chết chẳng hạn.

- Không.

Không có biểu lộ cảm xúc nào trên gương mặt cô gái già. Ông Entwistle nghĩ cô ấy sẽ không giấu nếu Cora đã nói lộ ra điều mà bà nghĩ về cái chết của anh trai.

- Ông ấy đã ốm từ lâu, chẳng phải vậy sao? Nhưng cái chết của ông ấy vẫn là một điều bất ngờ. Ông ấy đã có vẻ thật là khỏe mạnh.

- Cô đã gặp ông ấy? Khi nào? Ông Entwistle hỏi dồn.

- Ồ, tất nhiên là khi ông ấy đến đây gặp bà Lansquenet, có lẽ cách đây ba tuần.

- Ông ấy đã ngủ ở lại đây?

- Ồ không, ông ấy chỉ ở lại ăn trưa thôi. Đó là một bất ngờ, bà Lansquenet không biết rằng ông ấy sẽ đến. Theo tôi hiểu thì có bất hòa gì đó trong gia đình. Bà Lansquenet nói với tôi rằng bà ấy đã không gặp mặt ông ấy nhiều năm rồi.

- Đúng là như vậy.

- Biết rằng ông ấy rất ốm, bà Lansquenet đã rất xúc động khi gặp lại ông ấy.

- Bà ấy đã biết trước rằng ông Abernethie ốm?

- Vâng. Tôi nhớ rằng bà ấy đã nói với tôi đại loại như thế này:

"Richard tội nghiệp, cái chết của Mortimer đã làm cho ông ấy già đi nhiều. Ông ấy có vẻ đã bị lão suy bởi sự hoang tưởng bị truy hại, ông ấy bị ám ảnh bởi những ý nghĩ rằng ai đó muốn đầu độc ông ấy. Khi người ta già người ta như vậy đó." Thật thế đấy, điều đó hoàn toàn

đúng. Bà cô mà tôi đã nói với ông khi nãy cũng vậy. Bà ấy tin rằng người ở của bà bỏ thuốc độc vào thức ăn của bà đến nỗi bà chỉ ăn trứng còn nguyên trong vỏ thôi - bà ta tin rằng người ta không thể cho thuốc độc vào trong trứng qua vỏ trứng được...

Ông Entwistle lơ đãng nghe câu chuyện về bà cô của cô Gilchrist. Ông đang rất bối rối.

- Tôi nghĩ rằng bà Lansquenet không tin điều đó.

- Ồ, không ông Entwistle. Bà ấy hiểu rất rõ câu chuyện.

Nhà luật gia lại rối bời hơn nữa bởi câu nói này, bởi ông không hiểu câu ấy theo hướng mà cô Gilchrist muốn nói.

Cora Lansquenet đã hiểu thật ư? Có lẽ là lúc ấy thì không nhưng sau này thì bà ấy đã hiểu quá rõ, phải vậy chăng?

Nhà luật gia biết rõ rằng Richard Abernethie không hề bị lão suy. Richard vẫn rất sáng suốt và không phải là loại người mắc chứng hoang tưởng bị truy hại. Ông ấy vẫn luôn có tinh thần vững vàng của một nhà kinh doanh và căn bệnh của ông ấy không hề làm mất đi điều đó.

Thật lạ lùng rằng Richard Abernethie đã nói những lời như thế với em gái mình, nhưng cũng có thể là Cora, với khả năng nói sai sự thật đặc biệt của trẻ con, đã bóp méo đi một chút những lời nói của ông ấy.

Trong nhiều chuyện, Cora có vẻ ngốc ngếch, thiếu suy nghĩ, không có đầu óc logic và nhìn nhận mọi việc một cách rất trẻ con. Tuy nhiên, cũng như trẻ con, đôi khi bà ấy có khả năng đặc biệt là đoán đúng.

Ông Entwistle ngừng suy nghĩ và trở về với cô Gilchrist. Ông hỏi cô xem có biết Cora có để lại một di chúc hay không và được biết rằng bà Lansquenet đã để di chúc của bà ở ngân hàng.

Cho rằng cô Gilchrist đã nói tất cả những gì cô biết, ông Entwistle quyết định chào từ biệt, sau khi bàn luận một vài điều về tương lai.

Ông đã nài cô Gilchrist nhận một khoản tiền nhỏ cho những chi phí trước mắt của cô, thuyết phục cô ở lại villa trong khi chờ đợi tìm thấy một công việc và ông hứa sẽ giữ liên lạc với cô.

Tuy nhiên ông Entwistle cũng không thể ra đi trước khi cô Gilchrist dẫn ông đi thăm nhà. Cô ấy đã cho ông xem những bức tranh của Pierre Lansquenet treo đầy trong phòng ăn. Hầu hết đó là những bức tranh khỏa thân không thể hiện một chút tài năng nào nhưng rất trung thành với các chi tiết. Ông cũng được xem những bức tranh khá đẹp về những bến cảng đánh cá do chính Cora vẽ.

- Đây là Polperro, cô Gilchrist giải thích vẽ đầy tự hào. Chúng tôi đã

đến đó năm ngoái và bà Lansquenet đã rất kinh ngạc trước phong cảnh địa phương đầy màu sắc.

"Bà ấy đã hứa với tôi là sẽ cho tôi những bức ký họa này, cô Gilchrist nói tiếp. Tôi rất thích chúng. Nếu như bà ấy đã quên lời hứa ấy, tôi có thể giữ lại một bức làm kỷ niệm được không?"

- Tôi tin chắc là được, ông Entwhistle nói để cô gái yên lòng và từ biệt cô một lát sau để đến ngân hàng và sau đó đến gặp thanh tra Morton.

chú thích

(1) Dòng hội họa trước dòng Phục Hưng

Sau Tang Lễ

Chương 5

- Lại mệt rồi chứ gì. Cô Entwhistle nói với giọng độc đoán của một người em gái tận tụy chăm lo việc nhà cửa cho anh trai mình. Ở tuổi này anh phải nghỉ ngơi một chút chứ. Em thật không hiểu tại sao anh lại phải xem vào chuyện ấy, anh đã nghỉ hưu rồi cơ mà.

Ông Entwhistle bối rối thanh minh rằng Richard Abernethie là một trong những người bạn lâu năm nhất của ông.

- Được rồi, nhưng mà ông ấy đã chết rồi. Thật là điên rồ khi xen vào những chuyện không can hệ gì đến mình và chịu lạnh trong những khoang tàu gió lùa ấy. Đó là một vụ giết người, tại sao người ta lại gọi đến anh làm gì?

- Họ đã gọi đến tôi bởi vì họ đã tìm thấy một lá thư của tôi cho bà Cora thông báo về đám tang.

- Đám tang? À có một trong những người anh em của ông bạn Abernethie của anh đã gọi điện cho anh đấy - Timothy thì phải. Ông ấy gọi từ Yorkshire và đã nói về một đám tang khác. Ông ta sẽ gọi lại sau.

Tối hôm đó ông Entwhistle nhận một cú điện thoại của Maude Abernethie.

- Ơn Chúa, thế là cuối cùng tôi cũng gặp được ông! Tin cái chết của Cora đã làm Timothy rất xúc động.

- Tôi hiểu.

- Tôi rất lo cho Timothy. Những tin này làm cho ông ấy rất đau lòng. Tôi vừa phải thuyết phục ông ấy đi ngủ nhưng trước khi đồng ý đi ngủ ông ấy đã nài tôi mời bằng được ông đến đây. Có bao nhiêu điều ông ấy nóng lòng muốn biết. Có mở một cuộc điều tra hay không? Ai sẽ tham gia điều tra? Khi nào thì tổ chức đám tang? Cora có muốn được thiêu hay không? Bà ấy có di chúc không?...

Ông Entwistle quyết định ngắt lời:

- Có một bản di chúc và bà ấy đã chỉ định Timothy là người thực hiện.

- Ôi trời, tôi e rằng Timothy không thể làm gì được.

- Bà đừng lo, văn phòng của tôi sẽ đứng ra lo liệu tất cả. Di chúc của bà ấy rất đơn giản. Bà ấy để lại những bức tranh của bà ấy và cái ghim cài bằng amênit cho cô hầu gái, cô Gilchrist, và tất cả những gì còn lại cho Suzan.

- Suzan? Tôi không hiểu tại sao? Bà ấy chưa bao giờ gặp cô ta, hay là mới chỉ gặp một lần từ lúc còn rất nhỏ cơ mà.

- Tôi nghĩ rằng ấy là bởi vì hình như Suzan có một cuộc hôn nhân mà gia đình phản đối.

Maude khịt mũi rất mạnh:

- Dẫu sao thì Gregory cũng hơn Pierre Lansquenet nhiều. Tất nhiên lấy một người phục vụ trong cửa hàng lúc bấy giờ là không danh giá lắm, nhưng nhân viên hiệu thuốc lại là chuyện khác, hơn nữa Gregory có vẻ của một người đáng tôn trọng.

Bà im lặng một lát rồi tiếp tục:

- Điều đó có nghĩa là Suzan thừa kế khoản trợ cấp mà Cora đã thừa kế từ Richard?

- Không, vốn đầu tư sẽ được chia theo di chúc của Richard. Cora đáng thương chỉ có vài trăm bảng và một số vật dụng. Nếu bán hết những vật dụng này thì tôi cũng không nghĩ rằng sẽ còn quá 500 bảng sau khi trả hết nợ. Sẽ có một cuộc điều tra, nếu ông Timothy không phản đối thì chúng tôi sẽ cử Lloyd làm việc đó.

Ông Entwistle nói thêm như xin lỗi:

- Tôi e rằng câu chuyện này sẽ gây xôn xao nhiều đấy... ờ... trong hoàn cảnh này...

- Sự việc quả thực chẳng dễ chịu gì. Người ta đã tìm ra kẻ khốn nạn ấy chưa?

- Không, vẫn chưa.

- Cảnh sát thật chẳng làm được việc gì cả.

- Không, không đâu, những người làm việc cho cảnh sát cũng có năng lực lắm chứ, đừng nghĩ rằng không.

- Dẫu sao thì những sự kiện này cũng thật là kỳ quái và thật đáng ngại đối với Timothy. Ông có định đến thăm chúng tôi không ông Entwhistle? Tôi sẽ rất vui và tôi tin chắc rằng Timothy sẽ khá hơn nếu được gặp ông.

Nhà luật gia im lặng một lúc không nói gì, ông chẳng hứng thú lắm với lời mời này. Nhưng cuối cùng ông cũng trả lời:

- Có lẽ là bà có lý. Tôi cũng nghĩ rằng nên đến gặp ông bà. Và tôi cũng cần ông Timothy, với danh nghĩa là người thực hiện di chúc, ký một vài văn bản cho tôi.

- Tuyệt thật! Tôi đã cảm thấy bớt lo lắng đi rồi. Ông đến ngày mai chứ? Và ông sẽ ở lại với chúng tôi một đêm nhé. Có một chuyến tàu chạy từ ga St-Panacrace lúc 11 giờ 20 phút.

-Ồ, chiều tôi mới đi được vì tôi có một vài việc cần làm sáng mai.

George Crossfield đón tiếp ông Entwhistle một cách nhiệt tình pha một chút ngạc nhiên.

- Tôi đến từ Lytchett St-Mary, ông nói như để thanh minh cho chuyến thăm viếng này nhưng thực ra câu nói ấy chẳng có ý gì cả.

- A, thì ra ông đến vì việc cô Cora? Tôi đã đọc tin trên báo và tôi đã không tin nổi ở mắt mình. Ban đầu tôi cứ nghĩ đó là ai đó trùng tên.

- Ấy thế mà họ Lansquenet không phải là một họ phổ biến.

- Không, quả đúng vậy. Tôi nghĩ rằng theo lẽ thường ai lại cho là tai họa lại có thể rơi xuống đúng gia đình của mình. Câu chuyện này làm cho tôi nghĩ đến vụ án đã xảy ra ở Dartmoor tháng trước.

- Vậy ư?

- Vâng, các tình tiết giống hệt nhau. Một biệt thự cách biệt, hai người phụ nữ đứng tuổi cùng sống, một người bị giết và tên sát nhân đã lấy đi một khoản tiền không đáng kể gì.

- Giá trị của đồng tiền bao giờ cũng là tương đối tùy theo nhu cầu của từng người.

- Vâng, ông nói đúng.

- Nếu anh rất cần 10 bảng, 15 bảng sẽ là rất lớn. Ngược lại, nếu anh cần 1000 bảng thì một vài trăm bảng chẳng có nghĩ lý gì lắm.

Một tia sáng mờ mờ chợt lóe lên trong mắt của George.

- Theo tôi thì này nay tiền nhiều hay ít cũng đáng lấy hết. Ai cũng nghèo cả.

- Nhưng không đến nỗi tuyệt vọng - Ông Entwhistle nhấn mạnh - Sự tuyệt vọng đáng sợ hơn sự túng thiếu.

- Ông nghĩ đến điều gì đặc biệt chẳng?
- Ồ không, không đâu. Nhà luật gia ngừng một lát rồi tiếp tục: Khoản thừa kế từ Richard sẽ phải đợi một thời gian mới chuyển được sang tiền mặt, ông có muốn được ứng trước không?
- Thật tình tôi đang định nói với ông về điều đó. Sáng nay tôi đã đến ngân hàng. Tôi đã viện ra tên ông và họ đã đồng ý ứng trước cho tôi một khoảng nhỏ.

Lại một tia sáng lóe lên trong đôi mắt George. Lúc này ông Entwistle đã biết chắc rằng anh chàng này đang ở trong tình trạng tài chính rất tồi tệ hay ít ra là khó khăn. Ông tự hỏi không biết Richard Abernethie, cũng là một người rất biết nhìn nhận đánh giá con người, có cảm thấy điều đó hay không. Nhà luật gia đã gần như là chắc chắn rằng sau khi Mortimer mất đi Richard đã có ý định nhật George là người thừa kế duy nhất. Anh ta không mang họ Abernethie nhưng là đại diện nam giới duy nhất của thế hệ trẻ và như vậy là người kế vị của Mortimer. Vả lại, Richard đã cho gọi cháu trai đến ở Enderby Hall vài ngày. Nhưng có lẽ là ông ấy đã không hài lòng về ông cháu của mình. Ông đã có cảm giác - như ông Entwistle vừa rồi - rằng anh chàng Crossfield không ngay thẳng? Mọi người trong nhà vẫn cho rằng Laura đã đen đủi lấy phải Rex Crossfield, anh chàng môi giới chứng khoán bí hiểm ấy. George giống bố nhiều hơn giống nhà Abernethie.

Có lẽ rằng anh chàng đã hiểu sai sự im lặng của nhà luật gia. Anh ta cười ngượng ngịu.

- Thật tình, tôi đã không gặp may với các khoản đầu tư của tôi trong thời gian qua. Tôi đã mạo hiểm vô ích. Tôi đã mất sạch. Nhưng bây giờ tôi có thể cứu vãn lại, tất cả chỉ cần có một khoản vốn nhỏ. Các cổ phần của Ardents Consolidated là những cổ phần chắc chắn, phải vậy không?

Ông Entwistle không bày tỏ ý kiến gì. Ông đang nghĩ có thể là George đã liêu đầu cơ với tiền của khách hàng. Và nếu như vậy anh ta có nguy cơ bị kiện ra tòa...

- Tôi đã gọi cho anh hôm sau đám tang ở cơ quan nhưng anh không có ở đó.

- Thế à? Tôi không biết là anh đã gọi. Nói thật, tôi đã cho phép mình một ngày nghỉ để mừng tin vui...

- Tin vui?

George đỏ mặt.

- Ồ, tôi không muốn nói về cái chết của bác Richard. Nhưng khi người ta biết sắp thu về một khoản tiền, , điều đó làm cho người ta

vui, chẳng phải vậy sao? Và tất nhiên người ta muốn ăn mừng điều đó. Thực ra, tôi đã đến Hurst Park và cá hai ngựa về đầu... Ồ, chỉ được 50 bảng, mỗi lần tôi chỉ chơi ít thôi mà...

- Và bây giờ, anh sắp lại được hưởng một khoản nữa vì bà cô Cora của anh đã chết.

George làm ra vẻ buồn.

- Tội nghiệp cô ấy. Thật là không may! Đúng vào lúc cô ấy bắt đầu được sung sướng.

- Mong rằng cảnh sát sớm tìm ra thủ phạm.

- Tôi tin rằng họ sẽ sớm bắt được hắn. Cảnh sát của chúng ta khá khôn khéo đấy chứ. Họ sẽ bắt tất cả những kẻ khả nghi trong vùng, tra hỏi chúng về sử dụng thời gian của chúng tại thời điểm xảy ra vụ án.

- Không dễ như anh tưởng đâu, nhất là khi một thời gian đã trôi qua. Ông Entwhistle nói với về mĩa mai hài hước. Chính tôi chẳng hạn, 15 giờ 30 phút ngày hôm ấy tôi đang ở hiệu sách cũ Hatchard. Nhưng liệu trong 10 mười ngày nữa tôi có thể nhớ ra điều đó không? Và chính anh nữa. Hôm ấy anh đã đến Hurst Park đúng không? Nhưng nếu người ta hỏi tới trong một tháng anh có còn nhớ ngày nào anh đã đến trường đua nữa không?

- Ồ, có chứ, hôm ấy là ngày sau ngày lễ tang của bác Richard.

- Ờ, đúng rồi. Thế anh có còn nhớ tên hai con ngựa đã làm cho anh thắng cược không?

- Gaymark và Grog II, hai tên ấy thật không dễ quên đối với tôi đâu.

- Ồ, tất nhiên là tôi rất vui được gặp ông, nhưng phải nói là vẫn còn sớm quá.

Rosamund đã tiếp đón ông Entwhistle như vậy đấy, vừa ngáp rất to vừa nói chẳng mấy hứng thú.

- Đã 11 giờ rồi.

Rosamund lại ngáp nữa.

- Chúng tôi đã dự một cuộc dạ hội, đã uống hơi nhiều và Michael vẫn còn mệt.

Michael Shane xuất hiện, tay phải cầm một ly cà phê đen. Anh ta mặc một bộ đồ ở nhà khá đẹp. Và mặc dù vừa mới ngủ dậy trông anh ta vẫn khá đẹp trai và có một nụ cười quyến rũ. Còn Rosamund, cô mặc một chiếc váy màu đen, và khoác một chiếc áo len hơi bản, vẻ rất tầm thường.

Nhà luật gia không ưa gì cách sống của gia đình Shane. Trong căn hộ tồi tàn của họ ở tầng hai khu chung cư của Chelsea, vỡ chai, cốc và mẩu thuốc lá vút đầy trên sàn nhà, không khí ô nhiễm và đầy bụi. Và ở giữa đống hỗn độn ấy là hai con người xinh đẹp: Rosamund và Michael. Hiển nhiên, họ có vẻ của một đôi vợ chồng thanh lịch và rất yêu nhau. Ít ra cũng phải thừa nhận rằng Rosamund rất yêu chồng.

- Anh yêu, cô vợ trẻ gọi Michael, anh có muốn một chút champagne không? Em nghĩ rằng nó có thể làm cho chúng ta khỏe lại đây, và chúng ta uống mừng cho tương lai của chúng ta nhé.Ồ, ông Entwistle, thật là một cơ may kỳ diệu việc bác Richard để lại cho chúng tôi khoản tiền ấy vào lúc này...

Ông Entwistle liếc thấy Michael cau mày vẻ không đồng ý, nhưng Rosamund tiếp tục nói một cách thật thà:

- Bởi vì Michael đã nhận làm một vở kịch quan trọng. Anh ấy có một vai rất tuyệt và có cả một vai nhỏ cho tôi nữa chứ. Vở kịch nói về những tội phạm trẻ nhưng thực ra lại là những người tốt. Vở kịch có đầy ý tưởng, đầy ý tưởng hiện đại.

- Tôi cũng thấy vậy. Ông Entwistle nói một cách miễn cưỡng.

- Ông biết không? Họ ăn trộm, giết người. Vậy nên họ bị cảnh sát theo dõi, xã hội bỏ rơi và cuối cùng họ lại làm nên một điều kỳ diệu. Ông Entwistle giữ im lặng để không bộc lộ sự phẫn nộ. "Bọn trẻ ngu ngốc này nói những điều ngớ ngẩn, tệ hại và những kịch bản mà chúng viết ra cũng cùng một giuộc", ông nghĩ thầm.

Từ đầu đến giờ Michael vẫn giữ vẻ mặt cau có và tỏ vẻ ít lời. Cuối cùng anh ta nói với vợ.

- Ông Entwistle không quan tâm mấy đến chuyện của chúng ta. Đừng nói nữa và hãy để ông ấy cho chúng ta biết vì sao ông ấy đến gặp chúng ta.

Vậy là cuối cùng ông Entwistle cũng có thể bắt đầu nói:

- Tôi đến gặp anh chị để làm sáng tỏ một vài điều. Tôi vừa đến từ Lytchett St-Mary.

- À, vậy ra người bị giết là dì Cora của tôi. Chúng tôi đã thấy tin ấy trên báo. Tôi đã ngờ rằng đó là dì Cora vì họ ấy là một họ hiếm. Dì Cora tội nghiệp! Khi tôi nhìn thấy bà ấy ở lễ tang, bà ấy lờ mờ như là một mụ phù thủy và tôi đã nghĩ thầm rằng người ta sống như vậy thì cũng nên chết đi mới phải; ấy vậy mà bây giờ bà ấy chết thật. Thế mà tối hôm qua khi tôi nói rằng người bị giết bằng rìu mà báo chí đã nói đến mấy hôm nay là dì ruột của tôi thì chẳng ai tin tôi cả, họ còn cười vào mũi tôi nữa chứ. Anh nhớ chứ Michael?

Michael Shane không trả lời và Rosamund vẫn với giọng vui vẻ hồn

nhiên, tiếp tục:

- Hai vụ giết người liên tiếp! Thật lạ lùng phải không?
 - Đừng có ngốc ngếch như vậy Rosamund. Bác Richard không phải đã bị giết.
 - Nhưng ít ra thì Cora cũng đã khẳng định là như vậy.
- Ông Entwistle nói xen vào:
- Anh chị đã trở về London ngay sau lễ tang?
 - Đúng thế, chúng tôi đã đi chung tàu với ông mà.
 - Ờ, đúng rồi, đúng rồi. Tôi hỏi như vậy vì tôi đã gọi cho anh chị nhiều lần... (ông liếc nhìn cái máy điện thoại của nhà Shane)... ngay ngày hôm sau, nhưng không có ai nhắc máy.
 - Ồ, tôi lấy làm tiếc. Chúng mình đã làm gì hôm đó nhỉ? Hôm kia... ờ... chúng mình đã ở nhà đến tận trưa. Rồi anh đã đi tìm gặp Rosenheim và ăn trưa với Oscar. Còn em, em đã đi mua đồ... Em đã hẹn với Janet để cùng đi nhưng rồi lại lỡ hẹn, song em cũng đã có một buổi chiều tuyệt vời và đã mua được rất nhiều đồ. Buổi tối, chúng mình đã đi ăn ở Castille và đã trở về vào khoảng 10 giờ.
 - Đúng thế, khoảng 10 giờ. Michael đồng tình và quay sang ông Entwistle hỏi: Hôm ấy ông gọi điện cho chúng tôi có việc gì thế?
 - Ồ, chỉ là một vài văn bản cần phải ký thôi mà, về chuyện thừa kế tài sản của Richard Abernethie.
 - Chúng tôi có được nhận tiền ngay hay là phải đợi một trăm năm nữa? Rosamund lên tiếng hỏi.
 - Tôi lấy làm tiếc cho anh chị nhưng luật pháp qui định một thời hạn...
 - Nhưng chúng tôi có quyền đề nghị ứng trước chứ? Rosamund lộ rõ vẻ lo lắng.
- Michael nói xen vào với giọng vui vẻ:
- Ồ, chẳng có gì khẩn cấp lắm, vấn đề chỉ là phải quyết định làm vở kịch ấy hay không.
 - Việc ứng trước cho anh chị một khoản cũng không có gì khó lắm...
 - À, vậy thì tuyệt!
- Rosamund thở phào nhẹ nhõm và rồi cô chợt hỏi như thể cô vừa nhớ đến chuyện gì đó.
- Dì Cora có để lại gì không?
 - Có, một chút thôi. Và chị họ của cô, cô Suzan, là người thừa kế duy nhất.
 - Suzan? Tại sao lại là Suzan nhỉ? Dì Cora đã để lại cho chị ấy bao nhiêu?
 - Vài trăm bảng và một vài vật dụng.
 - Chúng có giá trị chứ?

- Không. Ông Entwhistle thả lời cụt lủn. Và Rosamund không quan tâm đến chuyện ấy nữa, cô nhận xét:
- Nhưng chuyện này thật là kỳ lạ. Khi dì Cora nói sau đám tang: "Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?", ai cũng chỉ nghĩ rằng có chỉ là cung cách suy nghĩ ăn nói của bà ấy. Ấy vậy mà ngay ngày hôm sau đến lượt bà ta bị giết. Thật là kỳ lạ phải không? Mọi người bối rối, im lặng. Rồi ông Entwhistle lên tiếng:
- Quả đúng vậy, rất kỳ lạ.

Ông Entwhistle ngắm nhìn Suzan, cô đang nghiêng mình trên bàn và nói chuyện một cách rất sôi động. Cô có một khuôn mặt quyến rũ, nhưng dường như sức quyến rũ ấy toát lên từ chính sức sống của cô. Về nhiều mặt, Suzan giống Richard Abernethie - chú cô: dáng đầu, khuôn mặt, đôi mắt màu đậm với cái nhìn đầy suy tư. Cũng như ông ấy, cô có nghị lực mạnh mẽ luôn đẩy cô về phía trước, có sự suy nghĩ chính chắn và tính cẩn thận. Trong số ba thành viên của thế hệ trẻ, cô là người duy nhất có phong cách của những người đã làm nên cơ nghiệp nhà Abernethie. Richard có nhận thấy sự gần gũi giữ ông và cô cháu gái này không? Ông Entwhistle tin rằng có, vì Richard vẫn luôn luôn biết nhìn nhận, đánh giá con người. Suzan có chính những phẩm chất mà Richard tìm kiếm. Vậy mà Richard đã không có một biểu hiện ưu tiên nào đối với cô. Ông Entwhistle nghĩ, vì chẳng thể tin tưởng được vào George và coi thường cô Rosamund xinh đẹp và ngu ngốc thì lẽ ra Richard phải thấy ở Suzan người thừa kế lý tưởng của mình. Tại sao ông ấy đã không chọn cô? Tại sao nếu không phải là tại chồng cô? Điều đó cũng hợp lý thôi.

Ông Entwhistle liếc nhìn qua vai Suzan về phía chồng cô Gregory Banks đang đứng gọt bút chì sau lưng vợ, vẻ lơ đãng. Đó là một gã đàn ông gầy và ốm yếu, đường nét mờ nhạt và tóc hung đỏ, hoàn toàn dưới trướng vợ - loại đàn ông luôn luôn nói "Vâng". Hai vợ chồng này là một cặp không tương xứng tí nào. Ấy vậy mà Suzan đã làm tất cả để lấy được anh chàng này. Tại sao? Cô ấy yêu anh ta ở điểm nào cơ chứ?

Suzan vẫn nói một cách mạnh mẽ và giận dữ:

- Thật là đáng xấu hổ. Ông có còn nhớ người phụ nữ đã bị giết năm ngoái ở Yorkshire chứ? Vậy thì tôi nói với ông rằng vẫn chưa hề tìm ra thủ phạm. Và người phụ nữ chủ tiệm bán mứt nữa chứ. Bà ấy đã bị giết bằng một cái nạy cửa. Cảnh sát đã bắt một người rồi lại thả.

- Ô, Suzan thân mến, còn cần phải có bằng chứng nữa chứ.
 - Vụ bà y tá về hưu nữa chứ, bà ấy cũng đã bị giết bằng rìu như cô Cora. Suzan tiếp tục nói như thể không nghe thấy gì.
 - Ô Suzan, cô có vẻ rất hiểu biết về các vụ giết người.
 - Đơn giản thôi. Người ta luôn nhớ lại các vụ án khi có ai đó trong gia đình mình bị giết trong những điều kiện tương tự. Ông thấy đấy, có những kẻ nguy hiểm ở các vùng nông thôn đột nhập vào nhà người khác và người phụ nữ đơn độc. Nhưng dường như cảnh sát chẳng chú ý lắm đến điều đó.
 - Đừng đánh giá thấp cảnh sát như thế, Suzan. Họ là những người rất mực kiên nhẫn.
 - Vậy thì tại sao mỗi năm có hàng trăm vụ án không giải quyết?
 - Hàng trăm? - Ông Entwistle tỏ vẻ nghi ngờ - Một vài thì đúng hơn. Nhưng có những trường hợp mà cảnh sát biết rõ ai là thủ phạm nhưng không có đủ bằng chứng để buộc tội hắn.
 - Tôi không tin vào điều đó. Cô gái phản bác lại. Tôi tin rằng nếu người ta biết thủ phạm của một vụ giết người, thế nào người ta cũng tìm thấy các bằng chứng buộc tội. Cảnh sát có hướng điều tra nào không? Tôi nói về vụ cô Cora bị giết ấy.
 - Tôi không biết, chẳng có lý do gì để cảnh sát cho tôi những thông tin ấy cả. Hơn nữa vẫn còn quá sớm để có thể đưa ra một ý kiến. Đừng quên rằng cô của tôi mới bị giết hôm kia thôi...
 - Thế còn cô hầu gái thì sao? Cô ta có liên quan gì đến vụ này không? Cô Cora có để lại gì cho cô ta không?
 - Ô, một cái ghim cài bằng amênit đáng giá 5 xu và một vài bức tranh bên cạnh đánh cá chỉ có giá trị tình cảm.
 - Trừ khi thủ phạm là một thằng điên, người ta không giết người không động cơ.
- Ông Entwistle cười khùng khục.
- Trong chừng mực những điều đã được biết cho đến nay, người duy nhất có động cơ để giết Cora chính là cô đấy, Suzan thân mến.
 - Hả?
- Gregory chột bước tới như người vừa tỉnh dậy. Trong mắt anh ta ánh lên một tia giận dữ và đột ngột anh ta không còn là một người lu mờ, đứng ngoài mọi chuyện nữa.
- Chuyện ấy có liên quan gì đến Suzan? Ông muốn ám chỉ điều gì?
 - Đủ rồi, Greg! Ông Entwistle không ám chỉ gì đâu.
 - Tôi chỉ đùa thôi mà - nhà luật gia phân trần - chẳng phải là một chuyện đùa hay hóm hỉnh, tôi thừa nhận là như vậy. Nhưng cô Cora đã để lại toàn bộ tài sản lại cho cô, Suzan. Tuy nhiên đối với một

người vừa thừa kế vài trăm nghìn bảng thì tài sản thừa kế của bà cô Cora của cô, trị giá vài trăm bảng, chẳng thể được coi là động cơ giết người được.

- Bà ấy đã để lại cho tôi tiền? - Suzan không giấu được ngạc nhiên - Thật là lạ! Ông có biết tại sao cô tôi lại làm như thế không? Thậm chí bà ấy còn chưa gặp tôi bao giờ.

- Bà ấy đã nghe nói đến những khó khăn mà cô đã gặp phải khi cưới Gregory (anh chàng lại dùng gọt bút chì và khế nhứ mày). Chính bà ấy cũng đã gặp nhiều cản trở khi lấy Pierre Lansquenet. Có lẽ là điều đó làm cho cô trở nên gần gũi đối với bà ấy.

- À đúng rồi, bá ấy đã lấy một họa sĩ mà trong gia đình chẳng ai ưa cả. Ông ấy có giỏi không?

Ông Entwistle lắc đầu.

- Trong nhà của cô Cora Lansquenet có tranh của ông ấy chứ?

- Có.

- Vậy thì tôi sẽ tự mình đánh giá. Tôi nghĩ rằng tôi nên đến đó một chút. Có ai còn ở đó không?

- Tôi đã thỏa thuận với cô Gilchrist để cô ấy ở lại trong ngôi nhà trong lúc chờ đợi có điều gì mới.

- Hẳn là cô ta có thần kinh vững vàng lắm mới dám ở lại nơi vừa xảy ra một vụ giết người như thế.

Gregory nói xen vào:

- Cô Gilchrist là một người có lương tri. Vả lại hiện giờ cô cũng chẳng biết đi đâu.

- Cô ta và cô Cora có thân thiết với nhau không?

- Tương đối thân, tôi nghĩ vậy. Cora không đối xử với cô ấy như với một người ở.

- Tôi thì tôi không nghĩ thế. Ngày nay, những người hân gái thường bị lợi dụng. Tôi sẽ cố gắng giúp cô ấy tìm thấy một việc tử tế hơn. Có lẽ là cũng không đến nỗi khó khăn. Chỉ cần biết làm các công việc gia đình, biết làm bếp cũng đã có thể kiếm tiền được rồi. Cô ấy biết làm bếp chứ?

-Ồ, có chứ. Điều duy nhất cô ấy không ưa, như cô ấy đã nói, là làm những công việc quá nặng.

Ông Entwistle liếc nhìn đồng hồ đeo tay và nói:

- Bà cô của cô đã chọn Timothy làm người thực hiện di chúc của bà ấy.

- Timothy! Chú Timothy chỉ là một huyền thoại. Chẳng ai nhìn thấy ông ấy bao giờ cả. Suzan trả lời, vẻ coi thường lộ rõ trong giọng nói. Nhà luật gia lại xem giờ một lần nữa và nói:

- Tôi sẽ đi tàu đến gặp ông ấy vào chiều nay. Tôi sẽ cho ông ấy biết về ý định của cô đến nhà của Cora.
- Tôi sẽ chỉ ở đó một hoặc hai ngày thôi. Tôi không định rời xa London lâu ngày. Tôi có nhiều dự định trước mắt, tôi sẽ thử sức trong kinh doanh.
- Ông Entwistle nhìn quanh phòng khách nhỏ xíu của căn hộ. Rõ ràng là Suzan và Gregory đang ở trong tình trạng túng bấn.
- Xin lỗi nếu như điều đó không quá tò mò, có thể cho tôi biết về dự định của cô không?
- Tôi đã nhắm một tòa nhà ở phố Cardigan. Tôi nghĩ rằng tôi có thể được nhận một khoảng ứng trước chứ? Vì có thể là tôi sẽ phải đặt cọc trước.
- Điều đó là có thể được. À, tôi đã gọi điện cho anh chị nhiều lần ngay ngày hôm sau đám tang nhưng chẳng có ai trả lời cả, tôi cũng định hỏi xem anh chị có cần được ứng trước một khoản không. Có lẽ là anh chị đã không ở nhà...
- Ồ, không, Suzan kêu lên không chút di dự. Cả ngày hôm đó chúng tôi đâu có đi ra ngoài đâu.
- Hình như điện thoại nhà mình bị hỏng hôm ấy thì phải em ạ, Gregory nói nhẹ nhàng, em có nhớ chiều hôm đó anh đã không gọi được cho công ty Hard không? Anh định gọi cho công ty điện thoại nhưng sáng hôm sau đường dây đã lại hoạt động bình thường.
- Ồi, máy điện thoại! Ông Entwistle kết luận. Thật không phải lúc nào cũng có thể tin tưởng ở nó được.
- Làm sao mà cô Cora đã biết được điều đã xảy ra khi chúng tôi cưới nhau? Đột nhiên Suzan hỏi.
- Có lẽ là Richard nói cho bà ấy biết. Cora đã sửa lại di chúc của bà ấy cách đây khoảng ba tuần, vào thời điểm Richard đã đến thăm bà ấy. Trước đây bà ấy định để lại tất cả cho Giáo phái thần trị.
- Chú Richard đã đến gặp cô Cora ư? Tôi không hề biết điều ấy.
- Tôi cũng mới được biết đến thôi.
- Thế điều đó đã xảy ra như thế nào?
- Sao?
- Ờ, không có gì.

Sau Tang Lễ

Chương 6

Maude đến đón ông Entwistle ở ga Compton.

- Ông thật tốt đến thăm chúng tôi như thế này - bà nói với giọng hơi thô- chúng tôi rất vui khi biết ông sẽ đến. Cái chết của Richard là một điều kinh khủng, một cú sốc đối với Timothy. Ông ấy vẫn rất gần gũi với anh trai. Và bây giờ cái chết đã bám chặt lấy ý nghĩ của ông ấy. Là một người tàn phế, ông ấy vốn dĩ đã rất lo lắng cho sức khỏe của mình rồi. Đột nhiên ông ấy nhận thấy rằng mình là người cuối cùng còn lại của dòng họ Abernethie và ông ấy bắt đầu nghĩ rằng người chết tiếp theo sẽ là ông ấy và điều đó sẽ sớm đến. Toàn những ý nghĩ bệnh hoạn! Tôi cũng đã nói với ông ấy như vậy.

Họ ra khỏi nhà gà và Maude dẫn nhà luật gia đến bên một chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ và rách nát.

- Rất tiếc vì phải đón ông bằng chiếc xe cà tàng này. Chúng tôi đã định mua một chiếc mới từ nhiều năm nay rồi nhưng chúng tôi không có đủ khả năng. Đã hai lần chúng tôi phải thay máy rồi đấy. Hy vọng rằng nó sẽ khởi động không quá khó khăn, đôi khi tôi phải dùng tay quay đấy.

Maude kéo cần khởi động nhiều lần nhưng mô tơ chỉ trả lời lại bằng vài tiếng ro ro xa xôi rồi im bặt. Vì chưa bao giờ nổ máy bằng tay quay, ông Entwistle bắt đầu lo ngại; nhưng Maude đã tự mình làm việc đó, bà xuống xe với chiếc tay quay và sau vài vòng quay mạnh mẽ mô tơ đã sống trở lại. Thật may Maude là một người đàn bà mạnh mẽ, ông Entwistle nghĩ thầm.

- Vậy đấy. Thời gian qua chiếc xe cà tàng già cỗi này hay chơi khó tôi theo cách của nó. Nó đã giở chứng hổng giữa đường khi tôi trở về từ đám tang. Tôi đã phải đi bộ ba kilômét liền mới thấy một cửa hàng sửa xe ô tô. Và tôi buộc phải qua đêm trong nhà trọ của làng trong lúc chờ đợi họ sửa xe cho tôi. Vụ rắc rối này đã làm cho Timothy lo cuống cuống vì thấy tôi về muộn. Tôi đã phải gọi điện nói với ông ấy rằng ngày hôm sau tôi mới về. Hiển nhiên, điều đó đã làm cho ông ấy rất bức mình. Tôi thường giấu nhiều điều không cho ông ấy biết.

Nhưng tôi không thể không cho ông ấy hay tin Cora vừa qua đời được. Tôi đã phải gọi cho bác sĩ Barton để xin thuốc an thần. Và khi Timothy được biết rằng đó là một vụ giết người thì ông ấy đã không thể chịu đựng được. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng Cora là một mụ đàn bà ngốc nghếch.

Ông Entwistle ngẫm nghĩ một lát về nhận xét này, ông không hiểu tại sao Maude lại nói như vậy.

- Tôi chưa gặp lại Cora từ ngày cưới của chúng tôi. Thời gian đó tôi

thường phải kìm mình không nói với Timothy một điều mà tôi nghĩ, rằng cô em út của ông ấy chỉ là một người dở hơi. Cô ta luôn nói những điều lố lăng ngông cuồng làm cho người ta không biết nên giận hay nên cười cô ta. Tôi nghĩ rằng cô ta sống trong một thế giới tưởng tượng, luôn tưởng tượng ra những vở kịch lâm ly và có đầy những ý nghĩ quái dị về người khác. Giờ thì cô ta đã chết. Cô ta có những người bảo vệ không?

- Người bảo vệ? Bà muốn nói gì vậy?

- A... những kẻ ăn chực ấy mà, tội nghệ sĩ hay nhạc sĩ gì đó... tức là một kẻ nào đó có thể là hôm đó cô ta đã cho vào nhà và kẻ đó đã giết cô ta chỉ vì một chút tiền mặt. Có thể là một thanh niên, lũ trẻ ngày nay thật là kỳ quái, nhất là khi chúng say mê nghệ thuật. Thật kỳ cục lên vào nhà ai đó vào giữa ban ngày và giết người. Vào ban đêm có phải là đơn giản hơn không?

- Nhưng trong trường hợp đó hẳn sẽ phải đối phó với hai người.

- À còn cô hầu gái nữa. Nhưng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao hẳn lại đợi cô hầu gái đi vắng rồi vào nhà để rồi giết Cora. Vì lý do gì cơ chứ? Chẳng lẽ hẳn lại tưởng trong nhà có tiền mặt. Và ngay cả khi đúng như vậy thì vẫn có nhiều cơ hội đột nhập vào nhà khi không có ai cơ mà. Tôi thấy thật là điên rồ giết ai đó khi không nhất thiết phải làm như vậy.

- Bà có cảm giác rằng cái chết của Cora là không cần thiết sao?

- Câu chuyện này làm cho tôi thấy thật lạ lùng.

Ông Entwistle tự hỏi việc giết người, nói chung, có một ý nghĩa nào đó không? Nhưng ông biết gì về những kẻ giết người và những động cơ dẫn đến giết người? Hầu như không gì cả, chưa bao giờ có tội phạm giết người trong số khách hàng của ông.

Tiếng Maude lại kéo ông ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Tiếc rằng tôi đã không ngăn được Timothy đọc báo. Nhưng ông ấy đã nài nỉ và những gì các báo viết đã làm cho ông ấy rất kinh hoàng. Ông hiểu chứ ông Entwistle? Nhất thiết không thể để Timothy biết hết diễn biến của cuộc điều tra được, ông ấy sẽ không chịu được đâu. Nếu cần bác sĩ Barton có thể cấp cho ông ấy một giấy chứng nhận tình trạng sức khỏe.

- Về điểm này bà cứ yên tâm.

- Ờn trời!

Sau một đoạn cua xe đi vào một con đường nhỏ hướng vào Stanfield Grange. Con đường nhỏ hẳn đã lâu ngày không được chăm sóc, còn Stanfield Grange, ngày xưa là một mảnh đất đẹp thì ngày nay có vẻ bi thảm, tồi tàn.

Maude thở dài:

- Trong chiến tranh chúng tôi đã đành phải bỏ mảnh đất không chăm sóc, cả hai người làm vườn đều đã đi lính. Bây giờ chúng tôi chỉ có một người làm già, mà ông ta cũng chẳng làm được gì nhiều. Chúng tôi chẳng còn đủ khả năng thuê người nữa, tiền công bây giờ cao quá.

Xe dừng lại trước hàng hiên một ngôi nhà cổ kiểu Georgie khá đẹp nhưng cần phải được sơn lại khẩn cấp.

- Ở đây không có người hầu. Maude vừa mời khách vào vừa nói với giọng cay đắng.

Bà dẫn nhà luật gia vào phòng khách, mời ông ngồi và đi ra để trở lại một lát sau với một bình trà và một ấm đun nước bằng bạc. . Trà rất ngon và có kèm với bánh xốp và bánh ngọt tự làm.

- Ông Timothy đâu?

- Trước khi ra ga đón ông tôi đã cho ông ấy ăn. Như thế ông ấy đã có thể ngủ trưa và bây giờ đủ khỏe, tỉnh táo, bình tĩnh để gặp ông. Ông hãy cố gắng ngăn không cho ông ấy nổi nóng nhé.

- Tôi sẽ làm mọi điều có thể.

Ngắm nhìn Maude qua ánh sáng lò mờ của ngọn lửa từ lò sưởi, ông Entwistle chợt thấy người đàn bà này thật đáng thương. Đó là một phụ nữ dũng cảm, thực tế và mạnh mẽ; ấy vậy mà bà ấy lại có vẻ đáng thương và yếu đuối dưới một góc độ nào đó. Tình yêu của bà đối với chồng là tình yêu của một người mẹ. Maude Abernethie không có con nhưng bà ấy có tất cả để làm mẹ. Người chồng ốm yếu, đã trở thành một đứa con trai bé bỏng mà bà bảo vệ, giữ gìn và chăm sóc.

"Bà Tim đáng thương" - ông Entwistle nghĩ thầm.

- Cảm ơn ông đã đến, Entwistle.

Timothy nhồm lên trên ghế và chìa tay về phía khách. Cao lớn, Timothy rất giống anh trai mình, Richard, nhưng những nét biểu hiện sức mạnh của ý chí nơi người đã mất lại là những dấu hiệu của sự yếu đuối nơi Timothy: khuôn miệng thiếu quyết tâm, cảm hơi hớt vè phía sau và cặp mắt cũng không sâu bằng. Trên trán, những nếp nhăn đánh dấu tính hay nổi cáu, dễ bị kích động của chủ nhà.

Cái chần trùn trên đầu gối Timothy, cũng như những hộp, lọ thuốc bày đầy trên cái bàn nhỏ đặt gần ghế, trong tầm tay, càng làm biểu hiện rõ hơn sự tàn tật của ông ta.

- Tôi không được gắng sức quá, thầy thuốc đã chỉ định cho tôi như vậy. Ông ta liên tục nhắc nhở tôi là không được lo lắng. Hừ, lo lắng! Nếu như có ai đó bị giết trong gia đình ông ta, tôi dám cá chắc rằng ông ta cũng sẽ lo lắng lắm. Trước hết Richard ra đi, sau đó đám tang rồi bản di chúc - mà một bản di chúc đáng thất vọng nữa chứ - và để kết thúc, Cora bị giết bằng rìu! Thật là quá sức chịu đựng của con người. Bằng rìu! Thật là gớm! Thật kinh khủng! Đất nước này đầy rẫy những kẻ cướp và côn đồ- sản phẩm của chiến tranh! Những tên vô lại tàn sát những phụ nữ yếu đuối và chẳng ai đó đủ dũng cảm để làm điều gì đó chống lại chúng cả.

"Đất nước tồi tệ này đang đi đến đâu đây? - Timothy vẫn tiếp tục - Tôi vẫn thường tự hỏi mình như vậy. Tất cả đã bắt đầu xấu đi từ thời cái chính phủ đáng ghét ấy, và chính phủ hiện nay của chúng ta vẫn chẳng khá hơn họ là mấy. Hãy nhìn xem tình trạng hiện nay của chúng tôi. Ngay cả một người làm vườn hay một người ở với giá phải chăng chúng tôi cũng không tìm được. Bà Maude tội nghiệp vất kiệt sức mình trong bếp. À tiện đây, bà này, cho bữa tối nay tôi muốn bắt đầu bằng một bát súp với cá bơn là món chính và tráng miệng bằng bánh pudding. Tôi cần được tắm bồn, bác sĩ Barton đã nói như vậy... Ờ tôi đang nói chuyện gì nhỉ?... À, Cora. Tôi đảm bảo với ông rằng khi người ta nhận tin em gái ruột của mình bị giết người ta bị choáng váng vô cùng. Tin đó đã làm cho tim tôi đập loạn lên trong 20 phút liền. Ông sẽ lo hết mọi việc chứ, ông Entwistle? Tôi thực sự không thể tham gia vào cuộc điều tra và cũng không thể là người thực hiện những nguyện vọng cuối cùng của Cora được. Tôi muốn quên đi bi kịch này cũng như tất cả những gì liên quan đến nó. À mà phần tài sản mà Richard để lại cho Cora sẽ được giải quyết như thế nào? Tôi được hưởng lại chứ?"

Maude hỏi mọi người có dùng trà nữa không rồi dọn chén và đi ra khỏi phòng.

Timothy ngả người trên ghế và nói:

- Thật là một điều tuyệt vời được nói chuyện mà không có đàn bà ở bên cạnh. Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện công việc mà không bị làm gián đoạn một cách ngu ngốc.

- Phần của Cora sẽ được chia đều cho vợ chồng ông, Suzan, Rosamund và George. Nhà luật gia nói.

- Không, không thể thế được, sao lại thế? - Mặt Timothy đỏ lên tức giận - Tôi là người thân gần gũi nhất và là anh em ruột duy nhất còn sống của ông ấy.

Ông Entwistle nhắc lại một cách lịch sự cho Timothy những điều

khoản trong di chúc của Richard mà chính ông ta cũng có một bản sao.

- Đừng hoài công giải thích cho tôi những biệt ngữ luật của các ông. Timothy ngắt lời không nể nang. À, các luật gia nhà các người! Hừ, tôi đã không tin vào tai mình khi Maude đã thuật lại cho tôi những khoản cuối của di chúc của Richard. Tôi đã tưởng rằng bà ấy hiểu lắm. Trí óc đàn bà thường không sáng suốt cho lắm. Mặc dù Maude không phải là một người đàn bà tầm thường, nhưng đàn bà chẳng hiểu gì về vấn đề tài chính cả. Tôi dám chắc rằng nếu như Richard không chết thì Maude sẽ chẳng biết rằng chúng tôi sẽ sớm phải bỏ nơi đây mà đi. Vậy đấy!

- Tôi tin chắc rằng nếu như ông đã nói trực tiếp với Richard...

Timothy cười rống lên:

- Tôi không phải là loại người như vậy. Bố tôi đã để lại cho chúng tôi mỗi người một tài sản đáng kể nhưng tôi không muốn theo đuổi công việc làm ăn của gia đình - kinh doanh thuốc trị chai chân. Tôi coi khinh công việc đó. Richard vẫn luôn oán giận tôi vì điều đó. Tôi đã phải dùng gần hết vốn đầu tư của tôi để chiến đấu với các loại thuế và sự mất giá của đồng tiền. Nhưng không bao giờ tôi lại cầu cứu Richard. Và tôi khẳng định với ông, ông Entwistle, rằng những chuyện này đã làm cho sức khỏe của tôi ngày càng giảm sút. Một người ốm yếu như tôi lẽ ra phải không được lo nghĩ. Khi Richard chết tôi chẳng có cảm giác gì hết ngoài cảm giác vớ được cơ hội thoát nạn, và tôi đã bắt đầu dựng lên những kế hoạch. Tôi sẽ cho sơn lại nhà, sẽ thuê hai người làm vườn trình độ cao và... à tôi đang nói chuyện gì ấy nhỉ?

- Ông đang nói về các dự định của ông.

- À đúng rồi. Nhưng tôi không muốn làm ông mất thời gian với những chuyện ấy. Điều đã làm tôi phiền lòng, thậm chí cảm thấy bị xúc phạm, là những điều khoản trong di chúc của Richard.

- Thực vậy sao? - Ông Entwistle tỏ vẻ thắc mắc - Những điều khoản đó không ... phù hợp với những gì mà ông mong đợi sao?

- Tất nhiên là không. Bởi vì Mortimer đã chết, tôi nghĩ rằng tôi phải được là người thừa kế duy nhất.

- A! Ông có... Ông có... nói với ông ấy điều này không?

- Ồ không hẳn là như vậy. Richard là một người đa nghi và cẩn thận. Vấn đề thừa kế đã được đề cập đến ngay tại đây, một thời gian sau khi Mortimer chết. Richard đã muốn có cuộc họp gia đình nhỏ. Chúng tôi đã bàn bạc về thế hệ trẻ - George, các cô gái và chồng họ.

Richard muốn biết nhận xét của tôi về họ, mặc dù rằng tôi chẳng thể

giúp ông ấy gì nhiều. Tôi chỉ là một người tàn phế không bao giờ ra khỏi nhà. Maude và tôi sống cách biệt với mọi người. Nhưng nếu ông muốn biết ý kiến của tôi thì cả hai cô gái đều đã có một cuộc hôn nhân sai lầm và ngu ngốc. Vậy đấy! Sau buổi họp ấy với Richard tôi nghĩ rằng ông ấy đã đến hỏi ý kiến tôi với tư cách là người lớn tuổi nhất trong gia đình và đương nhiên tôi cho rằng tôi sẽ là người thừa kế duy nhất nếu như ông ấy chết trước tôi. Thực sự, lẽ ra Richard phải tin tưởng ở tôi trong việc chăm lo cho bọn trẻ và Cora. Mẹ kiếp! Entwistle, tôi có phải là một Abernethie, người cuối cùng của dòng họ Abernethie, hay là không?

Trong lúc nóng nảy, Timothy đã làm rơi mảnh chén và ngồi dựng dậy trên ghế. Và ông ta không còn dấu hiệu gì của sự yếu đuối nữa. Một người khỏe mạnh, ông Entwistle nghĩ thầm, miễn cảm, nhưng mà khỏe mạnh bình thường. Hơn nữa, nhà luật gia nhận thấy rằng Timothy Abernethie vẫn luôn luôn ghen tị với anh trai mình. Và trong di chúc của mình Richard đã không ủy nhiệm cho ông ta cái việc điều hành công việc và những thành viên khác của gia đình. Richard đã nghĩ đến điều đó chẳng? Ông ấy đã định vậy nhưng rồi lại đổi ý? Bất chợt, có những tiếng mèo kêu vọng lại từ ngoài vườn. Trong nháy mắt, Timothy đứng dậy và chạy tới bên cửa sổ quát to:

- Im mồm!

Rồi ông ta tóm lấy một quyển sách lớn và ném mạnh về phía những con vật ồn ào.

- Lũ mèo đáng ghét! Timothy vừa càu nhàu vừa quay lại phía ông khách của mình. Chúng tàn phá những bồn hoa của tôi và tôi không thể chịu được những tiếng rống của chúng.

Ông ta ngồi lại xuống ghế và hỏi:

- Ông muốn uống gì không ông Entwistle?

- Không, cảm ơn. Maude vừa cho tôi uống một ly trà tuyệt hảo lắm rồi.

- Maude là một người đàn bà tháo vát. Timothy nói. Bà ấy cũng khá vất vả với mô tơ của chiếc xe hơi cũ kỹ của chúng tôi. Bà ấy cũng biết kha khá về mấy móc dĩa, ông biết không.

- Vâng. Tôi được biết bà ấy đã bị hỏng xe khi trở về sau đám tang.

- Đúng thế, nhưng bà ấy đã nhanh trí gọi điện cho tôi để tôi khỏi lo. Đáng tiếc là người phục vụ của tôi đã ghi lại lời nhắn tôi tệ đến mức tôi chẳng thể hiểu được gì. Lúc ấy tôi đang đi dạo. Bất sĩ dạn tôi nên đi dạo, tập thể dục một chút khi tôi cảm thấy có đủ sức. Khi trở lại tôi thấy một mẩu giấy ghi nguệch ngoạc mấy chữ: "Bà chủ lấy làm tiếc, xe bị hỏng, bà ấy phải ở lại qua đêm." Tất nhiên là tôi đã tưởng rằng

bà ấy đã ở lại Enderby, tôi đã gọi điện đến đó thì lại được biết rằng bà ấy đã đi từ sáng.

- Tôi không biết bà nhà đã kể với ông về đám tang và về những người họ hàng của ông như thế nào. Bà ấy có nói cho ông biết về việc Cora nói rằng Richard có thể đã bị giết chứ?

-Ồ có chứ. Bà ấy đã nói với tôi rồi. Ai cũng đã cúi đầu và làm ra vẻ kinh ngạc lắm trước lời nói đó. Ngay từ khi còn nhỏ, Cora đã rất hay nói ra những câu vụng về. Bà ấy cũng đã nói điều gì đó liên quan đến cuộc hôn nhân của chúng tôi và đã làm méch lòng Maude.

Maude chưa bao giờ ưa Cora lắm. Ngay tối hôm đó Maude đã gọi điện cho tôi để xem tôi có khỏe không, xem cô Jones có đến cho tôi ăn tối không và để nói với tôi rằng mọi việc đều đã diễn ra tốt đẹp.

Tôi đã hỏi ngay: "Thế còn di chúc?" Bà ấy đã cố gắng nói sang chuyện khác nhưng tôi đã ép và được biết sự thật. Tôi đã không tin được vào tai mình, trước tiên tôi nói rằng bà ấy đã hiểu lầm nhưng bà ấy đã khẳng định lại một cách chắc chắn. Điều đó làm cho tôi choáng váng, ông Entwistle, thậm chí cảm thấy bị xúc phạm, ông hiểu điều gì tôi muốn nói chứ. Nếu như ông muốn biết ý kiến của tôi thì tôi nói thật, Richard đã tỏ ra độc ác. Tôi biết là không nên nguyên rủa người đã chết nhưng thực tình...

Timothy tiếp tục nói mãi cho đến khi Maude trở lại và nói một cách cương quyết:

- Anh yêu, em nghĩ rằng anh đã nói chuyện với ông Entwistle khá lâu rồi đấy. Nếu như hai người đã nói chuyện xong rồi thì anh phải đi nghỉ thôi.

-Ồ, chúng tôi đã giải quyết được nhiều vấn đề rồi. Tôi cho ông được hoàn toàn tự quyền, ông Entwistle. Nếu người ta bắt được kẻ giết Cora hãy cho tôi hay.

Ngày hôm sau, nhà luật gia lại đi tàu trở về London.

Đến nhà, ông chần chừ một chút rồi lấy điện thoại gọi cho một người bạn.

Sau Tang Lễ

Chương 7

- Tôi không biết nói với ông như thế nào để cảm ơn vì đã mời tôi. Ông Entwhistle bắt tay chủ nhà một cách nồng hậu. Hercule Poirot mời khách ngồi vào một chiếc ghế gần lò sưởi. Ông Entwhistle thở mạnh và ngồi xuống ghế.

- Tôi vừa trở về sáng nay.

- Và ông đến hỏi ý kiến tôi về một vụ án?

- Vâng. Nhưng chuyện hơi dài dòng đấy.

- Vậy thì chúng ta sẽ nói chuyện ấy sau bữa tối. George!

Một bàn ăn với hai bộ đồ ăn đã được đặt sẵn ở một góc của căn phòng. George xuất hiện với pa-tê gan ngỗng và bánh mì nướng.

- Chúng ta sẽ ăn pa-tê gần lò sưởi, sau đó sẽ ăn ở bàn. Poirot nói. Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, ông Entwhistle ngả người trên ghế và thở mạnh một cách khoan khoái:

- Phải nói rằng ông không bỏ qua món ngon nào, Poirot. Đúng là lĩnh vực này người ta có thể tin tưởng vào người Pháp.

- Tôi là người Bỉ - chủ nhà cải chính - nhưng về vẻ thú nhất của nhận xét của ông thì ông đã có lý đấy. Ở tuổi tôi, một trong những ít thú vui còn lại là thú vui ăn uống và, ờn trời, tôi có một dạ dày rất tốt. Chuông đồng hồ điểm báo 9 giờ 30 phút. Đối với ông Entwhistle, đó là thời điểm tâm lý, mọi e dè đã biến đi, ông quyết định bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Ông Entwhistle kể lại sự việc một cách tỉ mỉ, và điều đó có vẻ rất thu hút người đàn ông đứng tuổi bé nhỏ có cái đầu hói hình quả trứng đang lắng nghe ông.

- Tôi thấy mọi chuyện có vẻ khá rõ ràng. Hercule Poirot lên tiếng khi nhà luật gia kết thúc việc trình bày. Ông nghi ngờ rằng Richard Abernethie đã bị giết hại. Nghi ngờ này thực ra chủ yếu chỉ dựa trên lời nói của Cora sau đám tang. Nếu như Cora không nói gì thì ông có nghi ngờ không? Không. Và việc Cora bị giết ngay ngày hôm sau có thể chỉ đơn giản là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đúng là Richard Abernethie đã chết một cách đột ngột, nhưng ông ấy đã có một bác sĩ theo dõi sức khỏe, ông bác sĩ này biết rất rõ bệnh nhân của mình và đã cho phép mai táng vì không thấy có gì đáng ngờ. Richard đã được chôn hay hỏa táng?

- Hỏa táng, theo ý nguyện của ông ấy.

- Như vậy là có một bác sĩ khác đã can thiệp và cũng đã cho phép hỏa táng. Nhưng đây vẫn không phải là một điểm quan trọng. Hãy nói về điểm chính của câu chuyện, tức Cora. Ông đã ở đấy và đã nghe rõ chứ? Câu nói của bà ấy chính xác là: "Nhưng ông ấy đã bị

giết, chẳng phải vậy sao?" đúng không?

- Đúng thế.

- Và ông tin rằng bà ta đã nói sự thật?

- Vâng, tôi chắc là vậy.

- Tại sao?

- Tại sao ư? Hơi bất ngờ, ông Entwhistle nhắc lại câu hỏi.

- Ừ, tại sao? Vì trong thâm tâm ông thấy khó chịu mỗi khi nghĩ đến Richard đã chết như thế nào.

- Không, không, không phải vậy - Ông Entwhistle lắc đầu.

- Như vậy là vì bà ta - Cora? Ông biết rõ bà ấy không?

- Tôi đã không gặp bà ấy từ... Ồ, từ hơn hai mươi năm rồi! Nếu như gặp lại bà ấy giữa đường rất có thể là tôi sẽ không nhận ra. Ngày xưa là một cô gái cao, gầy, giờ bà ấy đã trở thành một phụ nữ béo tròn. Nhưng tôi tin rằng nếu nói chuyện với nhau thì tôi sẽ nhận ra vì kiểu tóc của bà ấy vẫn như xưa, và nhất là cái kiểu cách nhìn người đối thoại gườm gườm như một con thú dữ tợn, cách nói thô bạo, cái đầu nghiêng nghiêng về một bên khi nói ra những điều xúc phạm. Ông thấy đấy, bà ta có cá tính.

- Vậy là vẫn cô Cora mà ông quen biết trước kia. Bà ta vẫn tiếp tục nói những điều xúc phạm như xưa - Ờ, những điều xúc phạm bà ta thường nói có phải là sự thật không?

- Đó chính là điều đáng trách ở Cora: Bà ấy thường nói ra những sự thật mà lẽ ra không nên nói.

- Và tính cách ấy vẫn còn cho đến nay. Và như vậy Richard Abernethie vừa bị giết, Cora đã lên tiếng nói về điều đó.

Ông Entwhistle thay đổi tư thế.

- Ông cho rằng ông ấy đã bị giết?

- Tôi ư? Không, hoàn toàn không, ông bạn thân mến. Không nên vội vàng thế. Chúng ta mới chỉ chắc chắn có một điều: Cora đã tin chắc rằng đó là một vụ giết người. Và từ đó chúng ta suy ra rằng bà ấy phải có một lý do nào đó để tin là như vậy. Bây giờ hãy nói cho tôi biết sau khi Cora đã nói câu ấy ngay lập tức tất cả mọi người đã đồng thanh phản đối, có đúng không?

- Hoàn toàn đúng.

- Và bởi vậy bà ta đã tỏ vẻ bối rối, lúng túng và như đã nói - như ông đã nói với tôi - một câu đại loại như là "Theo những gì ông ấy đã nói, tôi nghĩ rằng..."

Ông Entwhistle gật đầu xác nhận.

- Ồ giá mà tôi nhớ được một cách chính xác, nhưng tôi gần như dám chắc rằng cô ấy đã nói "Ông ấy đã nói" hoặc là "ông ấy đã nói với

tôi".

- Và sau đó mọi người đã chuyển chủ đề phải không? Ông có nhận thấy một biểu hiện không bình thường nào đó trên một gương mặt nào đó không?

- Không.

- Và ngay hôm sau, Cora bị giết. Vậy nên ông đã tự hỏi vụ này có liên quan gì đến lời nói dối hôm trước của bà ấy không, đúng không?

- Hẳn rằng ông thấy lạ lắm.

- Không đâu. Nếu như đúng là Richard Abernethie đã bị giết thì mọi việc đều hợp lý. Một vụ giết người tuyệt hảo, tất cả đều diễn ra một cách hoàn hảo đối với tên tội phạm cho tới khi, đột nhiên, xuất hiện một người biết sự thật. Tất nhiên là người ấy phải bị giết và càng sớm càng tốt.

- Vậy là ông nghĩ thực sự rằng đây là một vụ giết người?

- Đúng thế - Poirot trả lời ngay - tôi nghĩ, cũng như ông, ông bạn thân mến ạ, rằng cần phải mở một cuộc điều tra. Ông đã quyết định gì về điều này chưa? Ông đã nói với cảnh sát chưa?

- Chưa. Tôi không có bằng chứng nào cụ thể cả. Vai trò của tôi là người đại diện pháp lý của gia đình. Tôi nghĩ, nếu đúng là Richard đã bị giết thì vụ án chỉ có thể được thực hiện bằng một cách duy nhất.

- Bằng chất độc?

- Chính thế. Nhưng thi hài đã bị thiêu mất rồi. Chúng ta đã mất bằng chứng quý giá này. Nhưng tôi đã quyết định dứt khoát làm sáng tỏ vụ án này. Vì lý do ấy mà tôi đã đến gặp ông đây, Poirot.

- Có những ai trong nhà vào lúc Richard qua đời?

- Một người ở già đã ở với ông ấy từ rất lâu rồi, một cô làm bếp, một bà phục vụ. Có lẽ thủ phạm là một trong ba người này...

- Kìa! Đừng làm rối tôi như thế. Xem nào. Cora biết đó là một vụ giết người. Tuy nhiên lần này bà ấy cũng đồng tình im vụ án đi. "Tôi cũng nghĩ rằng các vị có lý", bà ta đã nói như vậy. Như vậy hẳn là Cora đã ám chỉ một thành viên của gia đình, và hẳn đó phải là ai đó mà ngay cả nạn nhân cũng không muốn tố cáo trước mặt mọi người. Nếu không, bởi vì Cora rất quý Richard, bà ấy hẳn đã không đồng tình không nói lộ người ấy ra. Ông đồng ý với tôi chứ?

- Đồng ý. Vả lại tôi cũng đã lập luận như vậy, ông Entwistle thú nhận. Nhưng làm sao một người trong nhà lại có thể...?

- Về giả thuyết đầu độc, có rất nhiều khả năng. Có thể đó là một loại chất độc gây ngủ, bởi vì Richard đã chết khi đang ngủ.

- Nhưng chúng ta chẳng thể chứng minh được gì.

- Trong trường hợp của Richard thì không. Nhưng về vụ giết Cora thì

khác. Khi chúng ta biết được ai là thủ phạm thì việc thu thập bằng chứng sẽ dễ dàng thôi. Ông đã làm gì theo chiều hướng này chưa?

- Thực ra tôi chưa làm được gì nhiều. Tôi đã cố gắng lập luận theo cách loại dần. Tôi không thích khi nghĩ rằng một người trong dòng họ Abernethie lại là một kẻ giết người. Ngay cả giờ tôi vẫn không thể tin được. Tôi đã hỏi họ những câu hỏi phù phiếm và tôi nghĩ rằng đã chứng minh được sự vô tội của một số người trong gia đình - thậm chí tất cả, trong trường hợp này sẽ rõ ràng là Cora đã nhầm. Tôi đã hỏi từng người về sử dụng thời gian của họ ngày mà Cora đã bị giết.

- Vậy kết quả là thế nào?

- George Crossfield đã có mặt ở trường đua ngựa Hurst Park.

Rosamund đã đi mua đồ ở London, chồng cô ta - cần phải quan tâm đến những ông chồng và các bà vợ nữa chứ...

- Tất nhiên rồi.

-... Chồng Rosamund lúc đó đang lo tổ chức một vở kịch. Suzan và Gregory thì đã không đi đâu khỏi nhà. Timothy Abernethie, nửa tàn phế, cũng chỉ ở nhà, trong vùng Yorkshire, còn vợ ông ta thì đang trên đường trở về nhà từ Enderby Hall.

Hercule Poirot gật gù, vẻ đồng tình.

- Đó là điều mà họ đã khẳng định, nhưng liệu họ có nói thật không?

- Thực tình tôi không biết, Poirot. Chúng ta có thể thẩm tra một vài điều, nhưng như vậy thì sẽ làm lộ mất ý định của chúng ta. Tôi sẽ nói cho ông biết một vài kết luận của tôi. Rất có thể là George đã đến trường đua. Nhưng tôi không tin anh ta. Theo tôi, anh ta đã huênh hoang khi nói rằng mình đã trúng hai con ngựa về đầu. Khi tôi hỏi tên hai con ngựa đó anh ta đã trả lời không một chút do dự. Sau đó tôi đã đi hỏi và được biết rằng ngày hôm đó có những khoản cá cược rất lớn vào cả hai con ngựa ấy, một trong hai con đã về nhất còn con kia thì mặc dù được đánh giá cao nhưng đã không được xếp hạng.

- Hay đấy. À này, anh chàng George này có đang cần tiền lúc ông bác của anh ta mất không đấy?

- Tôi cảm thấy như vậy. Tôi không thể chứng minh được điều đó, nhưng tôi ngờ rằng anh ta đã dùng tiền của khách hàng để buôn cổ phiếu và có nguy cơ bị kiện ra tòa. Mẹ anh ta là một phụ nữ khá xinh đẹp nhưng hơi ngờ nghệch, còn bố anh ta là một kẻ mờ ám.

Rosamund là một con ngốc xinh đẹp. Tôi không nghĩ rằng cô ta có khả năng đập đầu Cora bằng một chiếc rìu. Chồng cô ta, Michael Shane, là một gã nhát gan nhưng có nhiều tham vọng và kiêu căng tột bậc. Thực tình tôi không biết gì nhiều về anh ta và chẳng có lý do gì để buộc tội anh ta cả; nhưng chừng nào tôi chưa biết anh ta có nói

thật về sử dụng thời gian của anh ta ngày xảy ra vụ án không thì tôi vẫn có thể nghi ngờ anh ta...

- Tuy nhiên ông không nghi ngờ cô vợ?

- Không, không. Tôi biết rằng cô ta là một người không tình cảm nhưng kết tội cô ta đã dùng một chiếc rìu... không, cô ta là một người rất yếu đuối.

- Tốt lắm. Thế còn cô cháu gái kia?

- Suzan? Cô ta rất khác với Rosamund. Cô ta là một người khéo léo. Cô ấy cùng chồng ở nhà cả ngày hôm đó. Khi tôi nói rằng tôi đã gọi cho họ vào buổi chiều - tất nhiên là tôi nói dối - Gregory đã trả lời không chút ngập ngừng rằng đường dây đã bị trục trặc cả ngày, anh ta cũng đã muốn gọi cho ai đó nhưng không được.

- Nói tóm lại chưa có gì đáng chú ý lắm. Hệ thống loại dần của ông đã không cho kết quả. Gregory là người như thế nào?

- Tôi không biết chắc được anh ta là loại người gì. Con người anh ta thật khó chịu nhưng tôi chẳng hiểu tại sao anh ta lại tạo cho tôi cái cảm giác ấy. Còn về Suzan... Suzan rất giống với ông bác. Cô ấy cũng mạnh mẽ, dũng cảm như Richard và cũng có những phẩm chất khác của Richard.

- Cô ấy có yêu chồng không?

- Rất yêu, thậm chí sùng bái.

- Còn những người thuộc thế hệ già thì sao?

Ông Entwistle thuật lại chi tiết chuyến đi thăm Timmyth và Maude. Poirot chăm chú nghe rồi kết luận.

- Như vậy là bà Anernethie hiểu biết về máy móc còn ông Abernethie thì không đến nỗi tàn phế như người ta tưởng. Ông ta còn có thể đi dạo một chút, thậm chí, theo ông, ông ta hoàn toàn có thể tỏ ra khỏe mạnh. Thêm vào đó ông ta là một kẻ ích kỷ và luôn luôn ghen tị với anh trai mình.

- Ông ta có vẻ rất có tình cảm đối với Cora.

- Nhưng điều đó cũng đã không làm cho ông ta quên cười nhạo bà ta về điều bà ta đã nói sau đám tang. Thế còn người thừa kế thứ sáu?

- Helen? Bà Leo? Tôi chưa bao giờ nghi ngờ bà ấy. Hơn nữa chúng ta có thể chứng minh sự vô tội của bà ấy một cách dễ dàng vì ngày Cora bị giết bà ấy đang ở Enderby Hall với ba người giúp việc của Richard.

- Vậy thì, ông bạn thân mến, ông mong đợi gì ở tôi?

- Tôi muốn biết sự thật, Poirot.

- Nếu tôi là ông thì tôi cũng đã lập luận hoàn toàn như ông.

- Ông là người duy nhất có thể tìm ra thủ phạm. Tôi biết rằng ông

không còn quan tâm đến những vụ án như thế này nữa nhưng tôi khẩn khoản đề nghị ông nhận lấy vụ này. Ông có thể nói chuyện với bác sĩ Richard được chứ?

- Ông có biết ông ấy không?

- Sơ sơ thôi.

- Đó là người như thế nào?

- Một người tuổi trung niên. Rất giỏi. Richard và ông ta rất thân với nhau. Đó là một người tử tế...

- Vậy thì ông hãy đến gặp ông ấy trước đi. Ông ấy sẽ nói chuyện với ông thoải mái hơn là với tôi. Hãy hỏi ông ấy về bệnh tật của Richard và thử tìm hiểu xem Richard đã dùng thuốc gì vào thời gian trước khi chết. Hãy hỏi ông ấy xem đã bao giờ Richard nói với ông ấy rằng mình sợ bị đầu độc chưa. Cô Gilchrist đã chắc chắn nghe thấy từ "thuốc độc" chứ?

Ông Entwistle suy nghĩ một lát.

- Ít ra thì đó cũng là từ mà cô ta đã sử dụng khi nói với tôi. Nhưng đó cũng là loại nhân chứng hay thay đổi ý kiến.

- Ông bạn thân mến, đã bao giờ ông nghĩ rằng chính cô Gilchrist này cũng đang bị nguy hiểm không?

- Tôi thú nhận rằng không.

- Nhưng điều đó rất có thể là sự thật đấy. Cora đã nói ra những nghi ngờ của mình sau đám tang. Tên giết người hoàn toàn có thể nghĩ rằng Cora đã có thể tâm sự với cô hầu gái khi nhận được tin Richard đã chết. Theo tôi thì để cô Gilchrist tiếp tục ở lại nhà của Cora Lansquenet là không thận trọng đâu.

- Dường như Suzan dự định đến đó để giải quyết các công việc của Cora.

- Tôi biết. Tôi biết. Bây giờ hãy làm những gì mà tôi đã bảo. Ông cũng hãy chuẩn bị tinh thần cho bà Abernethie - bà Leo Abernethie - vì có thể tôi sẽ viếng thăm bà ta đấy. Từ giờ phút này tôi sẽ giải quyết vụ án này. Poirot nói, tay vôn về tia mép.

Sau Tang Lễ

Chương 8

Ông Entwistle nghĩ thầm: "Mình phải tỏ ra thẳng thắn với con

người tri thức này mới được".

- Tôi đến gặp ông vì một chuyện đặc biệt tế nhị. Hy vọng rằng điều đó sẽ không làm méch lòng ông. Là một người có lương tri, hẳn ông cũng đồng ý với tôi rằng một giả thuyết dù có vẻ phi lý đến mấy thì cũng phải được nghiên cứu cẩn thận, không thể bị loại bỏ ngay không lời giải thích. Giả thuyết này liên quan đến một người khách hàng, một người bạn thân đã quá cố của tôi, ông Richard Abernethie. Ông có hoàn toàn chắc chắn rằng ông ấy đã chết, như người ta nói, "một cách tự nhiên" không?

Khuôn mặt vui vẻ và hồng hào của bác sĩ Larraby lộ vẻ ngạc nhiên tốt độ:

- Ôi trời, tất nhiên là có chứ. Chẳng lẽ tôi lại cho giấy phép mai táng nếu như tôi có nghi ngờ gì sao?

- Ô, đương nhiên, đương nhiên, hãy tin tôi, tôi không hề nghĩ thế. Nhưng tôi vẫn phải có sự đảm bảo chắc chắn của ông vì có những lời đồn đại...

- Đồn đại? Họ đồn gì vậy?

- Tôi không biết những lời đồn ấy đã bắt đầu từ đâu, bao giờ, ông Entwistle vờ vỉnh một cách khéo léo. Nhưng có lẽ chúng ta cần ngăn chặn chúng lại, nếu có thể, bằng một thông báo cải chính chính thức.

- Abernethie đã bị ốm. Ông ấy đã mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo và chỉ có thể sống cùng lắm là hai năm nữa. Nhưng cái chết của con trai ông ấy, Mortimer, là một cú sốc mạnh đối với ông ấy và đã có ảnh hưởng rất xấu đến ý chí muốn sống của ông ấy. Tôi phải thừa nhận rằng tôi không ngờ rằng điều đó lại đến sớm như vậy, nhưng cũng đã có nhiều trường hợp tương tự trước rồi. Một thầy thuốc tự nhận có thể xác định chính xác ngày chết của bệnh nhân là một kẻ lố bịch. Không ai có thể đo được sức người.

- Tôi rất hiểu những gì ông vừa nói và tôi không hề có ý định đặt lại vấn đề giám định của ông. Nhưng Richard, hãy cho phép tôi sử dụng một thành ngữ bi thảm, đã cảm chắc cái chết trong tay. Theo ông liệu có thể xảy ra rằng một người biết chắc mình chẳng còn sống được bao lâu nữa và cũng không thiết sống nữa, muốn tự kết liễu đời mình sớm hơn hay muốn ai đó giúp mình làm việc đó?

- Ông muốn nói tới một vụ tự sát? Abernethie chẳng phải loại người tự sát đâu.

- Tôi hiểu. Như vậy trên cơ sở y học ông coi giả thuyết này là không thể được.

- Tôi không nói là không thể được - Ông bác sĩ có vẻ lúng túng - Sau

cái chết của con trai, Abernethie không còn yêu đời như trước nữa. Tôi không tin rằng ông ấy lại có thể tự sát nhưng tôi cũng không khẳng định rằng điều đó là không thể được.

- Ô, ông lý luận trên cơ sở tâm lý. Khi tôi nói trên cơ sở y học tôi muốn hỏi ông: liệu hoàn cảnh qua đời của Richard có thể loại trừ khả năng tự sát hay không?

- Không, tất nhiên là không. Tôi không nói vậy. Đúng là ông ta đã chết trong khi ngủ, nhưng điều đó không phải là hiếm. Nếu cứ mỗi khi ai đó qua đời trong khi ngủ lại phải mổ xác, khám nghiệm tử thi, thì...

Khuôn mặt vốn đã đỏ của ông bác sĩ lại càng đỏ thêm.

- Tất nhiên, tất nhiên - ông Entwistle nói một cách hăng hái - Nhưng nếu như có những bằng chứng mà ông không được biết, chẳng hạn như ông ấy đã nói với ai đó...

- Rằng ông ấy định tự tử? Ông ấy đã nói như vậy sao? Điều đó sẽ làm tôi ngạc nhiên đấy.

- Nhưng nếu đúng là như vậy - tôi chỉ nói là nếu thôi nhé - ông có thể vẫn khẳng định không có khả năng Richard đã tự tử không?

- Không, không - Bác sĩ Larraby nói chậm rãi - về suy nghĩ. Nhưng tôi sẽ rất ngạc nhiên.

Ông Entwistle vội tranh thủ lợi thế của mình:

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể thừa nhận rằng đó không phải là một cái chết tự nhiên. Tôi nhắc lại là chỉ là giả định thôi nhé. Vậy thì trong trường hợp này cái gì có thể là nguyên nhân của cái chết? Thuốc độc? Thuốc độc loại nào?

- Có nhiều loại thuốc độc nhưng theo tôi, một chất độc gây ngủ là có khả năng nhất. Tôi đã không phát hiện một vết thâm tím nào và thi thể có vẻ yên nghỉ một cách yên bình.

- Ông ấy có dùng thuốc ngủ không?

- Có, tôi đã kê đơn cho ông ấy một loại thuốc gây ngủ không có gì nguy hiểm. Hơn nữa không phải tối nào ông ấy cũng uống và mỗi lần tôi chỉ cho ông ấy một ít thôi. Ngay cả một lượng gấp 3, 4 lần liều thuốc tôi cho cũng không thể giết ông ấy được. Tôi nhớ là còn nhìn thấy lọ thuốc gần như còn đầy sau khi đến khám tử thi.

- Ông đã cho ông ấy thuốc gì khác nữa?

- Một thuốc giảm đau với một lượng míc phin nhỏ để dùng khi bị đau, một loại vitamin dạng con nhộng, một hỗn dịch chống khó tiêu.

- Thuốc vitamin con nhộng? - Vị luật gia cắt ngang, với vỏ bọc bằng keo động vật?

- Đúng vậy.

- Ông có nghĩ rằng người ta có thể ngấm cho một cái gì đó vào trong đó không?
 - Ông muốn nói tới một chất giết người? Ông muốn nói đến điều gì vậy? Một vụ giết người ư?
 - Tôi không biết chính xác. Thực ra, tôi chẳng có bằng chứng nào cả. Ông Abernethie đã chết và người mà ông ấy đã tâm sự cũng đã chết rồi. Nhưng chuyện này chỉ là những lời đồn đại mơ hồ và đáng ghét mà tôi muốn ngăn chặn lại. Nếu như ông khẳng định với tôi rằng không ai có thể đầu độc Abernethie được thì tôi sẽ rất mừng đấy. Bác sĩ Larraby đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại.
 - Tôi lấy làm tiếc rằng tôi không thể nói điều mà ông mong muốn - Sau một hồi suy nghĩ Larraby lên tiếng - Tất nhiên, có thể là người ta đã đầu độc ông ấy. Bất cứ ai cũng có thể cho vào trong viên nhộng một loại thuốc nào đó, một thuốc độc gây ngủ chẳng hạn, cũng như có thể bỏ thuốc độc vào trong thức ăn hay đồ uống của ông ấy. Giả thuyết này liệu đó có thể đúng hơn không?
 - Cũng có thể. Nhưng, ông biết đấy, chỉ có ba người đã có mặt ở Enderby Hall vào lúc Richard qua đời và tôi không nghi ngờ họ. Thậm chí tôi tin rằng họ vô tội. Bởi vậy nên tôi mới nghĩ tới một vụ hạ độc từ từ. Tôi nghĩ là có những loại thuốc độc chỉ làm chết người sau một vài tuần.
 - Giả thuyết đơn giản nhưng tôi e rằng sai - Ông bác sĩ - Tôi thấy câu chuyện này có vẻ giả tạo lắm.
 - Abernethie chưa bao giờ nói gì với ông sao? Đã bao giờ ông ấy ám chỉ một thành viên trong gia đình ông ấy muốn ám hại ông ấy không?
 - Không, ông ấy không bao giờ tâm sự với tôi bất cứ điều gì. Ai đó đã tự nhận rằng Abernethie đã nói với mình... đó có phải là một người đàn bà không?
 - Đúng, đó là một người đàn bà.
 - Và bà ta đã nói rằng Abernethie đã nói với bà ta rằng ai đó muốn giết ông ấy?
- Bị hỏi dồn, ông Entwhistle đành phải kể lại cho ông bác sĩ, mặc dù không muốn, về lời nói của Cora sau đám tang. Ngay lập tức gương mặt ông bác sĩ sáng bừng lên.
- Ô Entwhistle, ở địa vị ông tôi sẽ không nghĩ lung tung. Lời giải thích đơn giản thôi: ở một độ tuổi nhất định, phụ nữ rất thích chuyện giật gân, bởi vậy họ có thể bịa ra bất cứ chuyện gì và không đáng tin tưởng cho lắm, đôi khi phụ nữ là như vậy đấy.
- Ông Entwhistle cảm thấy hơi bực mình trước lời giải thích quá đơn giản của Larraby. Có lẽ ông chưa gặp phải phụ nữ cuồng loạn bao

giờ.

- Chắc ông đã biết qua báo chí về vụ bà Lansquenet, ở Lytchett St-Mary vùng Berkshire?

- Tất nhiên rồi, nhưng tôi đã không nghĩ ra rằng đó là một người nhà của Richard Abernethie.

Tin này có lẽ làm cho bác sĩ Larraby rất xúc động.

Với cảm giác đã gỡ lại được sự lép vế khi nãy vì hiểu biết nghề nghiệp của tay bác sĩ, nhưng cũng vẫn biết rằng chuyến viếng thăm này đã chẳng làm sáng tỏ gì nhiều lắm, ông Entwhistle chào từ biệt.

Trở về Enderby Hall, ông Entwhistle quyết định đến gặp, trao đổi với Lanscombe. Trước hết ông hỏi Lanscome về những dự định của ông ấy.

- Bà Leo đã đề nghị ở lại đây đến khi ngôi nhà có người mua, thưa ông, và tôi rất hạnh phúc được làm theo lời bà ấy. Chúng tôi đều rất quý bà Leo.

Người đầy tớ già thở dài và nói tiếp:

- Mỗi lần nghĩ rằng người ta sẽ bán Enderby Hall tôi lại thấy rất buồn. Tôi đã ở đây bao nhiêu năm rồi. Tôi đã tận mắt chứng kiến những bà chủ, ông chủ lớn lên. Tôi cứ nghĩ rằng ông của Mortimer sẽ kế thừa bố và sẽ xây dựng một gia đình ở đây. Chúng tôi đã thỏa thuận rằng khi tôi nghỉ không làm việc nữa thì tôi sẽ đến ở North Logde(1). Tôi rất thích chỗ đó. Nhưng than ôi, dự định đó không thể thực hiện được nữa rồi.

- Tôi lấy làm tiếc là như vậy. Toàn bộ ngôi nhà và mảnh đất sẽ bị bán. Nhưng với tàn sản thừa kế của ông...

- Tôi không kêu ca đâu, thưa ông, và tôi rất cảm động trước sự hào phóng của ông Abernethie.

- Ông ấy đã sống như thế nào thời gian cuối?

- Thưa ông, ông ấy đã không còn là chính mình nữa sau cái chết của ông Mortimer.

- Đúng thế. Điều đó đã làm cho ông ấy rất đau đớn. Hơn nữa ông ấy lại bị ốm. Và đôi khi người ốm có những ý nghĩ rất quái gở. Có lẽ là ông Abernethie cũng đã không phải là một ngoại lệ. Có bao giờ ông ấy nói về kẻ thù cá nhân hay một người nào đó có thể muốn hại ông ấy không? Ông ấy có nói gì đại loại như ai đó muốn bỏ thuốc độc vào đồ ăn của ông ấy không?

Ông già Lanscombe tỏ rõ vẻ ngạc nhiên - ngạc nhiên và bị xúc phạm.

- Tôi không hề thấy điều gì như vậy, thưa ông.
- Tôi biết ông là một người ở trung thành, Lanscombe. Nhưng ý nghĩ mà có thể là ông Abernethie đã có như tôi vừa nói chẳng có gì quan trọng đâu, đó chỉ là một biểu hiện của bệnh tật thôi.
- Thực vậy sao, thưa ông? Tôi chỉ có thể nói rằng ông Abernethie chưa bao giờ nói những chuyện như vậy trước mặt tôi và tôi cũng không biết ông ấy có nói điều gì như thế với ai khác bao giờ chưa.
- Một vài thành viên trong gia đình đã đến gặp ông ấy thời gian trước khi ông ấy chết đúng không? Ông Entwistle ngậm chuyển hướng câu chuyện. Cháu trai, các cháu gái và cháu rể?
- Vâng, thưa ông, đúng vậy.
- Những cuộc viếng thăm này đã làm cho ông ấy vui hay là ông ấy đã có vẻ không hài lòng?
- Tôi không thể trả lời ông được, thưa ông.
- Ồ, được chứ, Lanscombe, tôi biết là ông có thể trả lời tôi được. Tôi hiểu ông nghĩ ông không có quyền đưa ra nhận xét của mình về những chuyện này. Nhưng, Lanscombe, có những trường hợp cần phải phá bỏ nguyên tắc. Tôi rất quý ông Abernethie, ông biết đấy. Và ông cũng vậy. Chính bởi vậy mà tôi đã đến đây nói chuyện với ông, với người mang tên Lanscombe chứ không phải là với một người ở. Lanscombe im lặng một lát rồi hỏi bằng một giọng vô cảm:
- Có điều gì... không ổn sao, thưa ông?
- Tôi không biết - nhà luật gia thẳng thắn trả lời- Tôi hy vọng rằng không, nhưng tôi muốn được biết chắc chắn. Còn ông thì sao? Ông có cảm thấy điều gì bất bình thường không?
- Chỉ sau đám tang thôi, thưa ông. Và thực ra tôi không biết chính xác là cái gì. Nhưng chính bà Leo và bà Timothy cũng đã cảm thấy không ổn, tối hôm đó, sau khi những người khác đã đi.
- Ông biết những quy định của di chúc chứ?
- Vâng thưa ông. Bà Leo đã nghĩ rằng tôi muốn biết. Nếu tôi có thể nói ý kiến của mình thì di chúc ấy về rất công bằng.
- Đúng thế, nhưng tôi tin rằng đó không phải là di chúc mà ông Abernethie đã nghĩ đến ngay sau khi con trai qua đời. Giờ ông có thể trả lời tôi những câu hỏi lúc này chứ?
- Thưa ông, ông chủ đã rất thất vọng sau chuyến viếng thăm của ông George... Hình như ông ấy đã mong đợi rằng ông George giống ông Mortimer. Nhưng ông Grerge hoàn toàn không phải cùng đẳng cấp, nếu tôi có thể cho phép mình nói như vậy. Chồng cô Laura vẫn luôn không được ưa và tôi e rằng ông George đã không giống bố nhiều hơn mẹ. Sau ông George, các cô chủ đã đến cùng chồng họ. Cô

Suzan đã ngay lập tức làm ông hài lòng, đó là một cô gái trẻ, xinh đẹp và hóm hỉnh, nhưng hình như ông chủ đã không chịu đựng được chồng cô ấy.

- Thế còn cặp vợ chồng kia?

- Tôi không thể nói gì nhiều về họ. Họ tạo nên một cặp rất đẹp và dễ chịu. Tôi có cảm giác rằng ông chủ đã vui vì có họ ở bên nhưng không ưa cuộc sống văn nghệ sĩ lắm. "Đó là một cuộc sống điên rồ". Một hôm ông chủ đã nói với tôi như vậy.

- Và sau những chuyến viếng thăm ấy, ông Abernethie đã đi vắng phải không? Ông ấy đã đến gặp em trai, ông Timothy và sau đó em gái, bà Lansquenet?

- Điều đó tôi không được biết. À mà tôi muốn nói rằng tôi biết là ông ấy đã đến thăm ông Timothy và sau đó đi Lytchett St-Mary làm gì đó.

- Đúng như vậy. Ông có còn nhớ gì không về những điều mà ông ấy đã có thể nói với ông, khi trở về, về những người mà ông ấy đã gặp trong chuyến đi ấy?

Lanscombe ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ông chủ thường hay nói nhỏ, nhiều lúc tôi cứ nghĩ ông ấy nói một mình. Tôi không nhớ rõ lắm những gì mà ông ấy đã nói về chuyến đi. Hình như ông ấy đã tự hỏi ai đó đã làm gì mà đến nông nỗi hết cả tiền, chắc rằng ông ấy muốn nói đến ông Timothy. Sau đó ông ấy đã nói về những người phụ nữ: 99% trong số họ là những người ngu ngốc, nhưng đôi khi cái phần trăm còn lại có thể là rất láu cá.Ồ, bây giờ tôi nhớ rồi ông ấy đã nói câu này: "Thật sự người ta chỉ có thể tâm sự với những người cùng thế hệ của mình. Họ không suy diễn, như bọn trẻ, rằng mình bị hoang tưởng." Và một lần khác, tôi không nhớ nguyên nhân gì ông ấy đã nói "Thật không tử tế lắm khi giảng bầy người khác, nhưng tôi không thể làm khác được."

Sau khi hỏi vài câu nữa ông Entwistle từ biệt Lanscombe.

Entwistle suy nghĩ hồi lâu không biết có nên nói hết mọi chuyện với Helen không. Cuối cùng ông quyết định cứ nói. Ông bắt đầu cảm ơn bà vì đã ở lại trông, dọn dẹp ngôi nhà và lo việc rao bán nó.

- Bà có thể ở lại cho đến khi ngôi nhà có chủ mới chứ?

- Tất nhiên rồi, điều đó không hề làm phiền tôi đâu. Hơn nữa tôi cũng không định đi Chypre trước tháng năm.

- Có một lý do đặc biệt mà tôi đã đề nghị bà tiếp tục ở lại đây. Một người bạn của tôi, ông Hercule Poirot...

- Hercule Poirot! - Bà kêu lên - Nhưng vậy thì ông nghĩ rằng... rằng Cora có lý ư?
- Ông Entwistle quyết định nói với Helen tất cả. Khi ông nói hết, Helen kêu lên:
- Những điều này làm cho tôi thấy thật là quái dị, ấy vậy mà tối hôm đó, sau đám tang, Maude và tôi đã nói chuyện về câu hỏi ngớ ngẩn của Cora; rồi ngay ngày hôm sau Cora bị giết, tôi đã tự nhủ rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Câu chuyện này thật là khó hiểu.
- Đúng vậy, rất khó hiểu. Nhưng Poirot là một người đặc biệt, thậm chí là một thiên tài. Ông ấy hiểu rất rõ là tôi muốn chắc chắn rằng những giả thuyết này đều chỉ là tưởng tượng.
- Nếu chẳng phải như vậy thì sao?
- Điều gì đã làm cho bà nói như vậy?
- Tôi cũng không biết. Tôi có một cảm giác khó chịu... không phải vì câu nói của Cora đâu, mà còn có điều gì khác nữa không bình thường.
- Không bình thường? Bà có thể nói rõ hơn không?
- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng chính tôi cũng không biết giải thích thế nào cảm giác ấy.
- Trước hết, bà hãy đừng nghĩ đến điều đó quá. Lời giải thích sẽ tự nhiên đến với bà say này. Lúc đó bà hãy báo ngay cho tôi biết. Đồng ý chứ?
- Đồng ý.

Chú thích

(1) Một ngôi nhà nằm ở phía bắc của khu đất.

Sau Tang Lễ

Chương 9

Cô Gilchrist ấn mạnh chiếc mũ lên đầu mình và vén một lọn tóc vào. Cuộc điều tra đã được định trước vào 12 giờ, bây giờ mới là 11 giờ 15 phút. Có tiếng chuông.

Cô ra mở, một phụ nữ trẻ, thanh lịch với bộ đồ đen, tay cầm một chiếc vali nhỏ đang đứng trước cửa. Nhận thấy cô Gilchrist có vẻ lo sợ cô vội nói:

- Cô Gilchrist? Tôi là Suzan Banks, cháu gái của bà Lansquenet.
- Ồ, mời bà vào, bà Banks.
- Tôi lấy làm tiếc vì đã làm bà sợ.
- Quả thật là bà đã làm tôi sợ. Có lẽ là vì có một cuộc điều tra trưa nay. Tôi đã hồi hộp cả buổi sáng hôm nay. Cách đây nửa tiếng đồng hồ, có người nhấn chuông, thiếu chút nữa thì tôi đã không dám ra trả lời. Ấy vậy mà đó chỉ là một bà sơ đi quyên góp cho một trại trẻ mồ côi, tôi đã mừng đến mức cho ngay bà ấy 2 shilling mặc dù tôi chẳng hề theo đạo. Mời bà ngồi, bà Banks. Bà đi tàu à?
- Không, tôi đi xe ô tô.

Suzan nhìn quanh căn phòng.

- Cô Cora đáng thương. Bà ấy đã để lại tất cả cho tôi. Cô có biết điều đó không?
- Có, ông Entwistle đã nói với tôi điều đó. Tôi nghĩ bà sẽ hài lòng vì những động sản. Bà vừa mới lấy chồng hẳn là bà cũng cần. Đồ động sản bây giờ thật đắt. Bà Lansquenet có những thứ khá đẹp đấy chứ.
- Ồ, tôi không có ý định giữ động sản. Tôi đã có rồi. Tôi sẽ cho bán đấu giá chúng. Trừ khi... có thứ nào mà cô thích không? Tôi sẽ rất vui...

Suzan dừng lại nửa chừng, hơi ngại ngùng. Cô Gilchrist vẫn bình thường như không.

- Bà thật tử tế, rất tử tế và tôi rất tôn trọng cử chỉ ấy của bà. Tôi cũng đã có đồ của tôi. Nhưng nếu như bà cho thì tôi muốn xin bà cái bàn nhỏ kia mà bà Lansquenet và tôi vẫn hay dùng trà ở đó.

Hơi rùng mình, Suzan nhìn liếc qua chiếc bàn nhỏ màu xanh, ở trên bàn đầy những cây ông lão màu đỏ tía. Tất nhiên cô hoàn toàn đồng ý tặng lại nó cho cô Gilchrist.

- Cám ơn bà vô cùng. Bà muốn xem các đồ khác bây giờ hay có thể đợi sau cuộc thẩm tra? Tôi định ở lại đây hai ngày để dọn dẹp.
- Bà muốn nói rằng bà sẽ ngủ lại đây?
- Đúng thế, nếu điều đó không gây phiền hà gì.
- Ồ, không, không đâu, thưa bà. Tôi sẽ thay ga trải giường mới cho bà trong phòng tôi, còn tôi, tôi sẽ ngủ dưới salon.
- Nhưng còn phòng của cô Cora cơ mà. Tôi có thể ngủ ở đó.
- Điều đó... điều đó... bà không ngại chứ?
- Cô muốn nói... vì vụ giết người đã xảy ra ở đó? Không sao đâu, tôi có gan đấy cô Gilchrist ạ.

Hai người lên nơi đã xảy ra án mạng, cô gái già đi trước. Căn phòng rất sạch, gọn gàng và hoàn toàn chẳng có vẻ thê thảm tí nào. Nhưng cũng như phòng khách, căn phòng này cho thấy rõ sở thích và con

người tầm thường. Phía trên lò sưởi có treo một bức tranh sơn dầu một phụ nữ mũm mĩm đang chuẩn bị tắm. Bức tranh này làm cho Suzaan rung mình.

- Chính ông Lansquenet đã vẽ bức tranh này, cô Gilchrist giải thích. Vẫn còn nhiều bức như thế nữa ở dưới kia.

- Xấu đến mức ghê tởm!

- Riêng tôi, tôi chẳng thích thể loại tranh này lắm nhưng bà Lansquenet vẫn luôn rất tự hào vì chồng mình là một nghệ sĩ, mặc dù rằng đáng tiếc là tranh của ông ấy chẳng được đánh giá cao lắm.

- Thế tranh của cô Cora thì ở đâu?

- Trong phòng tôi, bà muốn xem chúng bây giờ không?

Với vẻ tự hào, cô Gilchrist giới thiệu kho báu của mình.

Cora chuyên về chủ đề biển. Chụp lại chúng làm bưu thiếp có lẽ sẽ chẳng tồi chút nào, Suzan nghĩ thầm. Nhưng chính ý nghĩ ấy lại làm cho cô tự hỏi hay là Cora đã lại vẽ theo những bưu thiếp?

- Bà Lansquenet bao giờ cũng vẽ thực cảnh - Cô Gilchrist trả lời như vậy khi Suzan lên tiếng hỏi về điều đó - Bà ấy là một nghệ sĩ thực thụ, cô ta nói thêm về phật ý.

Suzan liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Có lẽ đã đến lúc phải đi đến dự cuộc điều tra. Có xa đây không? Có phải đi xe không?

- Ồ không, đi bộ cũng chỉ mất chừng năm phút thôi.

Ông Entwistle, vừa đến bằng tàu, đã đến gặp và dẫn họ đến tòa án. Cuộc điều tra của viên cảnh sát tư pháp chưa thu được kết quả gì đặc biệt. Cảnh sát chỉ mới thông báo kết quả khám nghiệm tử thi, kết luận rằng nạn nhân đã bị giết khi còn đang ngủ say dưới tác dụng của thuốc ngủ vì đã không có dấu hiệu gì của một sự chống cự. Nạn nhân đã chết vào khoảng từ 14 giờ đến 16 giờ. Cô Gilchrist khẳng định lại là chính cô đã phát hiện ra tử thi. Sau đó đến lượt thanh tra Morton và một nhân viên cảnh sát trình bày, rồi lại đến lượt viên cảnh sát tư pháp tóm tắt và kết luận là: "Thủ phạm là một hoặc nhiều người và chưa được xác định."

Rồi cuộc điều tra và sau khi đi qua đám nhà báo chụp ảnh họ lia lịa, ông Entwistle dẫn Suzan và cô Gilchrist đến một quán trọ mang tên King s Arms và cô gọi ăn trưa trong một ngăn riêng biệt.

- Một bữa ăn đạm bạc - ông Entwistle xin lỗi - Nhưng thực ra bữa ăn rất ngon.

- Tôi không biết trước là cô sẽ đến hôm nay, Suzan, nếu không chúng ta đã có thể đi cùng nhau.
 - Ban đầu tôi đã không định đến nhưng rồi tôi nghĩ sẽ là không hay nếu không có thành viên nào của gia đình đến dự điều tra. George không có thời gian, Rosamund cũng bận, còn chú Timothy thì không thể đi đâu khỏi nhà được. Như vậy là đương nhiên chỉ còn có mình tôi.
 - Chồng cô không đến được cùng cô sao?
 - Ồ, Gregory phải trông cửa hiệu của anh ấy chứ.
- Thấy cô Gilchrist có vẻ ngạc nhiên, cô nói thêm.
- Chồng tôi làm việc trong một hiệu thuốc.
 - Chú Timothy của cô làm tôi lo lắng. Ông Entwhistle lại nói.
 - Chú Timothy? Tôi không nghĩ rằng ông ấy ốm yếu lắm đâu, ông ấy chỉ mắc bệnh tưởng thôi.
 - Có lẽ cô có lý. Nhưng không phải sức khỏe của ông ấy làm cho tôi lo lắng mà là bà vợ ông ấy. Tôi được biết rằng bà ấy vừa bị ngã trong cầu thang và đã bị vỡ gót. Bây giờ bà ấy bắt buộc phải nằm một chỗ và chú cô rơi vào một tình trạng đáng buồn.
 - Vì bây giờ ông ấy phải chăm sóc bà ấy thay vì bà ấy chăm sóc ông ấy? Điều đó sẽ làm cho ông ấy khỏe ra đấy.
 - Nhưng ông ấy sẽ tự mình chăm sóc bà cô tội nghiệp của cô? Họ không có người ở.
 - Cuộc sống quả là khó khăn đối với những người già. Tôi nghe nói rằng họ sống trong một trang viên kiểu Georgie.
- Ông Entwhistle gật đầu xác nhận.
- Ít lâu sau họ rời quán trọ và đi về nhà. Trước cổng, hai phóng viên đang đợi Suzan. Cô nói vài lời không có gì đặc biệt rồi cùng cô Gilchrist đi vào nhà, còn ông Entwhistle thì trở lại quán trọ đặt một phòng. Lễ tang Cora sẽ được tổ chức ngày hôm sau.
- Ồ, xe của tôi vẫn ở ngoài đường - Suzan nói - Tôi đã quên băng đi mất. Lát nữa tôi sẽ đi kiếm chỗ đậu khác sau.
 - Đừng ra muộn quá, cô Gilchrist khuyên về lo lắng. Tốt nhất là không nên ra khỏi nhà khi trời đã tối.
- Suzan nhìn cô hầu gái cười lớn:
- Chẳng lẽ cô cho rằng một tên giết người vẫn còn lẩn quẩn trong vùng?
 - Không, tôi nghĩ rằng bà có lý.
- Nhìn thấy cô Gilchrist có vẻ ngượng ngịu, Suzan thầm nghĩ: "Cô ta nghĩ đúng như vậy, nhát gan, thật là không thể tưởng tượng được." Cô hầu gái của Cora vào bếp pha trà, còn Suzan thì đi vào phòng

khách. Vài phút sau có tiếng chuông cửa.

Suzan ra mở. Người bấm chuông là một người đàn ông có tuổi. Ông bỏ mũ chào và nhìn Suzan vẻ vui mừng:

- Bà Banks phải không?

- Vâng chính tôi.

- Tôi là Guthrie - Alexandre Guthrie - một người bạn lâu năm của bà Lansquenet. Có lẽ cô là cháu gái của bà ấy, Suzan Abernethie theo tên con gái của cô, phải không?

- Đúng vậy.

Ông Guthrie chùi giày rất kỹ trên tấm chùi chân trước cửa, bước vào, bỏ áo choàng cùng mũ treo lên cây treo áo, mũ rồi theo Suzan vào phòng khách.

- Thật là buồn. Ông khách nói, từ buồn đã có vẻ hơi khó phát âm đối với ông. Sinh thời tính tình bà ấy rất vui vẻ. Vâng, thật là buồn. Tình cờ tôi có việc đến vùng này và tôi nghĩ rằng mình có nghĩa vụ phải đến dự điều tra và đám tang. Cora tôi nghiệp! Bà bạn nhỏ tội nghiệp của tôi! Tôi đã biết bà ấy ngay sau khi bà ấy lấy Cora Lansquenet. Đó là một người phụ nữ đầy sức sống, quan tâm đến nghệ thuật một cách nghiêm túc. Và cũng quan tâm đến chồng - với tư cách một nghệ sĩ - một cách rất nghiêm túc, thậm chí hơi quá. Suy cho cùng thì đó chẳng phải là một người chồng xấu. Ông ấy hay lang thang, bà hiểu tôi muốn nói gì chứ, và Cora cho rằng tính lang thang đó là tính nghệ sĩ của ông ấy. Đó đúng là một nghệ sĩ, và bởi vậy không có đạo đức. Và bởi vì không có đạo đức tất nhiên ông ta chỉ có thể làm nghệ sĩ mà thôi, Cora chẳng nghĩ gì sâu xa hơn. Cora đáng thương! Bà ấy không có thiên hướng nghệ sĩ nhưng lại rất có lương tri.

- Đó là điều mà mọi người đều nói. Tôi thì tôi không biết rõ bà ấy lắm.

- Bà ấy đã từ bỏ gia đình mình vì Pierre. Bà ấy không xinh đẹp lắm nhưng có duyên. Đó là một người thú vị. Bất cứ lúc nào bà ấy cũng có thể nói một điều mà chẳng ai ngờ đến và khó biết được sự ngây thơ của bà ấy là tự nhiên hay cố ý. Bà ấy là một đứa trẻ thực thụ. Suzan mời một chiếc thuốc nhưng ông khách già từ chối.

- Không, cảm ơn, tôi không hút. Có lẽ bà đang tự hỏi tại sao tôi lại đến đây. Thành thực mà nói, tôi hơi áy náy. Tôi đã hứa với Cora đến thăm bà ấy từ mấy tuần trước. Thông thường, tôi đến thăm bà ấy mỗi năm một lần, và mới đây, bà ấy đã có hứng mua mấy bức tranh và bà ấy muốn cho tôi xem chúng. À tôi quên chưa nói với cô tôi là người phê bình tranh. Cora rất tin tưởng ở tôi về lĩnh vực này. Nói nhỏ điều này giữa chúng tôi nhé, tôi cũng chẳng giỏi giang gì lắm

đâu. Năm ngoái, bà ấy đã muốn cho tôi xem một bức tranh của Rembrandt! Ngay cả là một bản sao tốt cũng không được. Nhưng chẳng biết bà ấy đã tìm đâu ra được một bức khắc của Bartolozzi khá đẹp nhưng đáng tiếc là đã bị lốm đốm mốc. Rồi tôi cũng bán hộ bà ấy được 30 bảng và tất nhiên điều đó đã làm bà ấy thêm hưng phấn. Mới đây, bà ấy đã viết thư cho tôi và nói về một bức nguyên thủy của một họa sĩ người Ý và tôi đã hứa là sẽ đến xem hộ bà ấy.

- Đó là bức tranh kia, Suzan nói, tay chỉ một bức tranh sau lưng ông khách.

Ông Guthrie đứng dậy, chỉnh lại kính và ngắm nhìn bức tranh. Sau một hồi ông nói:

- Cora đáng thương của tôi. Thôi, tôi không làm phiền cô nữa.
- Mời ông ở lại dùng trà đã.
- Ồ, vâng, cảm ơn.
- Tôi sẽ đi mang trà đến.

Trong bếp, cô Gilchrist vừa cho bánh ra khỏi lò. Trà cũng đã sẵn sàng.

- Đó là ông Guthrie. Suzan thông báo. Tôi đã mời ông ấy ở lại dùng trà.

- Ông Guthrie? À, đó là một người bạn thân của bà Lansquenet đáng thương. Ông ấy là một nhà phê bình tranh được đánh giá rất cao. Bánh ngọt rất ngon, mọi người đều lên tiếng khen làm cô Gilchrist đỏ mặt sung sướng.

- Tôi thấy xấu hổ - ông Guthrie nói - vì ngồi thưởng thức trà ở đây, ở chính nơi mà Cora đáng thương đã bị giết một cách dã man.

- Ồ, nhưng mà chắc hẳn rằng bà Lansquenet sẽ muốn rằng ông thưởng thức chén trà này. Điều đó tốt cho ông đấy.

- Vâng, cô có lý. Nhưng thật khó tin được rằng một người thân của mình lại bị giết một cách dã man như vậy...

- Đúng vậy, tôi cũng thấy thật khó tin.

- Hơn nữa chắc chắn đó không phải là một tên côn đồ. Tôi biết rõ những lý do đã dẫn đến chuyện này...

- Thật vậy sao? Những lý do nào vậy? Suzan vội hỏi.

- Cô biết đấy, Cora không phải là người biết giữ mồm giữ miệng.

Thậm chí bà ấy còn thích chứng tỏ cho người khác thấy bà ấy có thể sáng suốt đến mức nào. Như một đứa trẻ tình cờ khám phá ra một điều bí mật về ai đó. Ngay cả khi bà ấy đã hứa giữ kín điều bí mật nhưng bà ấy vẫn không thể ngăn mình nói ra.

Suzan trầm ngâm suy nghĩ. Cô Gilchrist cũng vậy.

- Vâng, ông khách vẫn tiếp tục, một liều thuốc asen trong một tách trà

hay một hộp chocolat gửi qua bưu điện sẽ không làm cho tôi ngạc nhiên. Nhưng một vụ giết người dã man như vậy thì không thể tưởng tượng được.

Ông Guthrie thờ dài. Sau khi cảm ơn hai người chủ nhà và chào một cách lịch sự, ông ra đi.

Cô Gilchrist ra tiễn khách và trở lại với một hộp đồ.

- Có lẽ là người đưa thư đã qua khi chúng ta đến tòa án. Ông ấy đã dứt hộp này qua thùng thư và nó rơi sau cánh cửa.

Cô mở hộp ra.

- Cái gì đây nhỉ... hình như là một chiếc bánh đám cưới.

Đó là một miếng bánh ngọt hạnh nhân. Trên dải băng buộc có dính một mảnh giấy trên có ghi: "John và Mary."

- Ai đây nhỉ? Thật ngớ ngẩn khi không ghi họ thế này.

- Có lẽ là con gái của Dorothy - cô ấy tên là Mary, nhưng tôi không biết là cô ấy sắp cưới. Hay là John Banfield - có lẽ nó cũng đã lớn và đến tuổi lấy vợ. Hay là con gái nhà Enfield, ồ không, cô ta tên là Margaret. Tôi sẽ nhớ lại sau vậy.

Thu dọn bàn xong, cô đi vào bếp. Còn Suzan cũng đứng dậy và nói:

- Tôi sẽ đi tìm chỗ đỗ xe.

Sau Tang Lễ

Chương 10

Suzan lái xe vào làng. Có đã tìm thấy một trạm xăng nhưng chẳng có nhà để xe. Vậy nên cô đã quyết định đi đến nhà trọ. Khi cô đến có một chiếc Daimler lớn do một ông già lái đang chuẩn bị đi ra, ông mặc nịch đầy quần áo ấm, có vẻ là một người từ xa đến.

Anh chàng thợ máy mà Suzan đang nói chuyện cùng nhìn cô một cách chăm chú và dường như chẳng để ý gì đến những gì cô nói.

- Cô là cháu của bà ấy đúng không? Cuối cùng anh ta hỏi với giọng tôn trọng.

- Gì cơ?

- Cô là cháu của nạn nhân đúng không? Anh ta hỏi lại.

- À vâng, đúng thế.

- Thảo nào, tôi cứ nghĩ là đã nhìn thấy cô ở đâu đó rồi.

Suzan lên đường trở về nhà.

- À bà đây rồi - cô Gilchrist kêu lên- Bà thích ăn mì Ý đúng không?

Tôi đã chuẩn bị cho tối nay...

- Ồ không, tôi không đói lắm.

Cô vào bếp pha cà phê nhẹ và trở lại phòng khách. Cô Gilchrist mời cô một miếng bánh đám cưới vừa nhận được nhưng Suzan đã từ chối.

- Hừm, ngon đấy chứ, cô gái già nói sau khi nếm một miếng.

Cô đã kết luận: "Miếng bánh là của con gái bà Hélène, tôi đã nhớ ra là cô ấy vừa đính hôn nhưng tôi chẳng còn nhớ chắc chắn tên cô ấy."

Suzan để cô Gilchrist nói chuyện phiếm một hồi lâu rồi mới tham gia vào câu chuyện.

- Tôi nghe nói rằng chú Richard đã đến đây ít ngày trước khi mất.

- Vâng đúng thế. Khoảng ba tuần trước đó.

- Ông ấy đã có vẻ gì là ốm không?

- Không hẳn như vậy đâu. Ông ấy đã có vẻ khỏe mạnh là đằng khác.

Bà Lansquenet đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ông ấy. "Ồ Richard!

Sau chừng ấy năm!" "Anh đến xem cô có khỏe không?" "Em khỏe".

Tôi nghĩ rằng bà Lansquenet đã hơi bức mình vì chuyến viếng thăm không báo trước sau nhiều năm không thăm hỏi gì này. "Thôi, chúng ta hãy làm lành với nhau đi, ông Abernethie nói. Cô, Timothy và tôi, chúng ta là những đại diện cuối cùng của thế hệ lớn. Với Timothy thì chẳng có thể nói chuyện gì khác ngoài chuyện sức khỏe của chú ấy. Cô có vẻ đã có hạnh phúc với Pierre. Tôi thừa nhận là đã làm. Cô hài lòng rồi chứ?" Ông ấy đã nói một cách nhẹ nhàng.

- Ông ấy đã ở lại lâu không?

- Không, ông ấy chỉ ở lại ăn trưa thôi. Chúng tôi đã ăn thịt bò.

Trí nhớ của cô Gilchrist phần nhiều dành cho việc nấu ăn.

- Họ đã vui vẻ với nhau chứ?

- Ồ khá vui.

Suzan im lặng một lát rồi lại hỏi:

- Cô Cora có ngạc nhiên không khi nhận tin Richard chết?

- Có, có. Bà ấy đã rất choáng váng.

- Ông ấy đã không nói về bệnh của mình sao?

- Không, nhưng bà Lansquenet đã nói rằng ông ấy có vẻ già đi nhiều.

Thậm chí bà ấy đã dùng từ "lão suy".

- Thế cô có nghĩ rằng ông ấy bị lão suy không?

- Ồ không, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không. Nhưng tôi không được nói chuyện với ông ấy nhiều lắm, vì tôi để họ nói chuyện riêng với nhau.

- Cô có nghe thấy cuộc nói chuyện của họ không?

Suzan đang tự hỏi liệu cô hầu gái có tính nghe lỏm không. Cô Gilchrist đỏ mặt vì bị xúc phạm:

- Không, thưa bà Banks, hoàn toàn không. Tôi không phải loại người đi nghe lỏm chuyện người khác.

"Như thế có nghĩa là có. Suzan nghĩ thầm. Nếu không cô ta đã trả lời đơn giản là không."

- Đừng nóng cô Gilchrist, Suzan nói, tôi không định nói như thế.

Nhưng trong những ngôi nhà tường mỏng như thế này, đôi khi, chẳng muốn người ta cũng nghe thấy chuyện người khác nói.

- Điều đó hoàn toàn đúng, các bức tường ở đây cách âm không tốt và tôi cũng hiểu rằng bà muốn biết những gì họ đã nói với nhau.

Nhưng, tôi lấy làm tiếc, tôi chẳng thể giúp gì cho bà được. Nhưng hình như họ đã nói về sức khỏe của ông Abernethie và rồi về một ám ảnh hoang tưởng nào đó của ông ấy. Điều đó hay xảy ra với những người ốm. Bà cô tôi cũng vậy.

Cô Gilchrist lại kể về bà cô hoang tưởng của mình, nhưng Suzan làm như không nghe thấy gì.

- Chúng tôi cũng đã nghĩ như vậy. Những người ở của chú tôi rất quý ông ấy và rất choáng váng khi biết rằng ông Abernethie nghĩ rằng...

-Ồ, tất nhiên rồi. Những người ở thường rất dễ méch lòng trước những chuyện như thế.

- Tôi nghĩ là ông ấy đã nghi họ muốn đầu độc mình.

- Tôi không biết. Thực sự, tôi...

Suzan nhận thấy vẻ lúng túng của cô hầu gái.

- Đó không phải là những người ở sao, một người nào đó khác chẳng?

Đôi mắt cô hầu né tránh cái nhìn của người đối thoại. Suzan nghĩ thầm rằng cô Gilchrist này phải biết nhiều hơn là cô ta nói.

Thấy không nên thúc ép, Suzan đổi chủ đề:

- Cô có dự định gì cho tương lai, cô Gilchrist?

- Thưa bà, tôi đã đề nghị ông Entwistle cho ở lại đây cho đến khi mọi chuyện được giải quyết xong xuôi.

- Tôi biết và tôi rất cảm ơn cô về chuyện đó.

- Tôi cũng muốn hỏi cô xem điều đó cần bao nhiêu thời gian, bởi vì tôi cũng phải tìm một việc làm mới của nữa.

- Chẳng có việc gì nhiều phải làm đâu. Tôi sẽ dọn xong tất cả trong vòng hai ngày nữa.

- Bà quyết định bán tất cả đi à?

- Đúng thế. Tôi nghĩ rằng sẽ có thể tìm được người thuê lại ngôi nhà không mấy khó khăn. Tôi cũng dự định tặng cô ba tháng lương,

mong cô chấp nhận.

- Bà thật là hào phóng, tôi rất xúc động. Bà có thể... nếu tôi có thể... nếu cần thiết... bà có thể giới thiệu tôi được không? Chẳng hạn như là nói rằng tôi đã làm cho ai đó trong gia đình bà và người ấy đã rất hài lòng về tôi.

- Tất nhiên, tất nhiên rồi.

- Tôi không biết nếu có thể... - tay cô Gilchrist run run và cô cố gắng lấy lại giọng bình thường - có thể tránh nêu ra tên và hoàn cảnh...

- Tôi không hiểu...

- Ấy là bởi vì bà chưa nghĩ đến đấy thôi. Đã xảy ra một vụ án mạng, một vụ giết người mà người ta đã nói đến khắp nơi, trên báo. Bà hiểu chứ? Mọi người sẽ nghĩ: "Hai người đàn bà chung sống, một người đã bị giết, có thể chính người hầu gái là thủ phạm." Tôi đã nghĩ đến điều đó bao lâu nay rồi và tôi e rằng tôi chẳng thể nào tìm được một việc làm như thế này nữa. Tôi biết làm gì bây giờ?

Cô Gilchrist nói với giọng thống thiết và Suzan rất xúc động. Cô đã nhận ra sự thất vọng của cô gái già dũng cảm nhưng vô vị này, sự sống của cô ta phụ thuộc từ nay vào những gì mà người chủ tương lại nghĩ về cô ta.

- Nhưng nếu người ta tìm ra thủ phạm?

- À, trong trường hợp này thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Nhưng liệu người ta có làm được điều đó không? Theo tôi thì cảnh sát vẫn chưa có hướng điều tra nào cả. Và chừng nào thủ phạm chưa bị bắt thì người ta vẫn có quyền nghi ngờ tôi.

Suzan gật đầu và suy nghĩ. Đúng là cô Gilchrist chẳng có lợi gì trong cái chết của Cora, nhưng có phải ai cũng biết điều đó đâu.

- Thôi cô đừng lo nữa - Suzan nói với giọng vui vẻ - Tôi tin chắc rằng cô sẽ tìm được một việc gì đó ở nhà các bạn của tôi. Sẽ rất dễ thôi.

Chuông điện thoại kêu, cô Gilchrist giật nảy mình.

- Trời ơi, ai thế nhỉ?

- Chắc là chồng tôi đấy. Anh ấy đã nói với tôi là sẽ gọi cho tôi tối nay. Cô nhắc máy. "Alô? Vâng tôi là Suzan Banks đây" một khắc im lặng rồi tiếng Suzan vang lên. "Alô, anh yêu! Em đây... Ồ rất tốt... Giết người, chưa tìm ra thủ phạm... câu quen thuộc của cảnh sát ấy mà... vâng, không, chỉ có ông Entwistle thôi... Sao cơ? Khó mà nói được nhưng em cũng nghĩ thế. Vâng, hoàn toàn đúng như chúng ta đã nghĩ... Em sẽ bán hết đồ đạc, chẳng có gì hay đâu. Không trước một hoặc hai ngày. Thật là kinh khủng... Thôi nào, không nhiều chuyện nữa. Em không biết làm gì Greg, anh không... Anh ta lưu ý... Không, không có gì đâu. Chào anh yêu." Và cô gác máy.

Suzan ở lại bên điện thoại một lúc, đôi mày cau lại. Rồi đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô lẩm bầm "Tất nhiên rồi, đó là điều duy nhất phải làm."

Lại nhấc máy lên, cô xin máy liên tỉnh. Mười lăm phút sau tổng đài gọi lại thông báo là máy gọi không có trả lời.

- Hãy làm ơn thử lại lần nữa cho tôi đi.

Suzan nói với giọng độc đoán và giữ nguyên tai nghe. Một lát sau có giọng một người đàn ông cúi kính và hơi phẫn nộ:

- Alô? Alô? Ai đấy?

- Chú Timothy đấy à?

- Ai gọi đấy? Tôi chẳng nghe thấy gì cả.

- Chú Timothy, cháu Suzan Banks đây.

-Ồ Suzan à, có việc gì thế? Sao lại gọi muộn thế này?

- Vẫn còn sớm mà.

- Không đâu, chú đã ngủ rồi.

- Chú ngủ sớm thế. Cô Maude có khỏe không?

- Cháu gọi để hỏi thăm cô à? Cô bị ngã vẫn rất đau và chẳng làm được việc gì cả. Chẳng làm được gì. Cô và chú đang gặp khó khăn đấy. Lão bác sĩ ngu ngốc ấy lại không chịu phái y tá đến nhà nữa chứ. Hắn ta nhất định muốn mang Maude đến bệnh viện. Cô chú chẳng có người ở nào cả.

- Chính vì vậy mà cháu gọi điện cho chú đây. Chú có muốn nhận cô Gilchrist không?

- Ai thế? Chú chưa bao giờ nghe thấy cái tên này cả.

- Đó là người hầu gái của cô Cora. Cô ta rất tử tế và được việc.

- Cô ta biết làm bếp không?

- Có chứ. Cô ta làm bếp rất giỏi. Hơn nữa cô ta có thể chăm sóc cô Maude.

- Tốt đấy. Bao giờ thì cô ta có thể đến đây được?

- Cháu sẽ thu xếp nhanh nhất có thể được. Có thể là ngày kia.

- Được lắm, cảm ơn cháu nhiều.

Suzan đặt máy xuống và chạy vào bếp.

- Cô có đồng ý đi Yorkshire, đến giúp việc bà cô tôi không? Bà ấy đã bị ngã và vỡ gót chân. Chú tôi không thể làm gì được. Ông ấy thì hơi khó chịu nhưng cô Maude rất tốt. Cô có thể giúp họ làm bếp và chăm sóc cô Maude.

Xúc động quá, cô Gilchrist đánh rơi bình trà.

-Ồ cảm ơn, cảm ơn vô cùng. Bà thật là tử tế! Tôi có thể tự nhận mình là khéo trong việc chăm sóc người ốm và tôi tin chắc rằng tôi sẽ

hợp được với chú của bà. Tôi sẽ làm cho ông ấy những món ăn thật ngon. Cảm ơn, cảm ơn bà.

Sau Tang Lễ

Chương 11

Suzan đã đi nằm nhưng mãi vẫn không ngủ được. Cô đã trải qua một ngày khá mệt nhọc và nghĩ rằng mình sẽ ngủ được ngay, chưa bao giờ cô bị khó ngủ cả. Ấy vậy mà đã mấy tiếng đồng hồ rồi, cô vẫn không thể chợp mắt được, cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Có tiếng cọt kẹt của các đồ gỗ... có ai đó đang lén lút đi lại? Suzan bật đèn. Chẳng có gì cả. Chỉ là tưởng tượng thôi. Nào Suzan, hãy thả lỏng người và nhắm mắt lại. Cô tự nhủ.

Nhưng lần này là tiếng rên rỉ nho nhỏ hay tiếng ai đang lau bầu khe khẽ điều gì đó... tiếng kêu than của ai đó đang bị đau... "Ồ Suzan, đừng tưởng tượng như thế nữa, không nên thế". Suzan lại tự nói với mình.

Tiếng rên rỉ lại vang lên, lần này rõ hơn... Ai đó đang rất đau đớn. Suzan lại bật đèn và ngồi dậy nghe ngóng. Những tiếng rên thực sự đang vọng lại từ phòng bên, qua các vách ngăn. Cô vội nhảy xuống giường, khoác chiếc áo choàng ở nhà rồi chạy sang. Dừng lại trước cửa phòng cô Gilchrist, cô gõ cửa một chút rồi đẩy cửa bước vào. Đèn trong phòng vẫn sáng và cô gái già đang ngồi trên giường, nhăn nhó vì đau.

- Cô Gilchrist, cô làm sao vậy? Cô bị ốm à?

- Vâng, tôi không biết... tôi đã bị làm sao.

Cô định gượng đứng lên nhưng lại quy ngay xuống, quằn quại nôn ọe.

- Tôi xin bà - cô Gilchrist thều thào - hãy gọi cho bác sĩ. Có lẽ tôi đã ăn phải thứ gì đó...

- Tôi sẽ cho cô uống thuốc đau dạ dày và chúng ta sẽ gọi cho bác sĩ ngày mai nếu cô không khá hơn.

-Ồ không, phải gọi ngay bây giờ... tôi đau lắm...

- Cô có số điện thoại không? Nếu không tôi sẽ tìm trong sổ liên bạ.

Cô Gilchrist đọc số. Cô lại buồn nôn nữa. Suzan vội vàng gọi điện, một lát sau cô nghe tiếng một người đàn ông trả lời:

- Ai? Cô Gilchrist? Ở Mead s Lane? Tôi biết ở đâu rồi. Tôi đến gọi

ngay bây giờ.

Mười phút sau có tiếng ô tô dừng lại trước cửa nhà. Suzan ra mở cửa cho ông bác sĩ. Ông ta rất bình tĩnh, có vẻ quen với việc bị gọi giữa đêm như thế này. Nhưng sau khi khám cho cô Gilchrist, ngay lập tức thái độ ông thay đổi hẳn. Ông nói Suzan làm vài việc rồi khăn trương xuống dưới nhà gọi điện. Một phút sau ông vào phòng khách nói với Suzan:

- Tôi đã gọi xe cấp cứu. Phải cho cô ấy đến bệnh viện ngay...

Ông ngừng lại một lát rồi hỏi:

- Cô ấy đã ăn gì?

- Chúng tôi đã ăn mì Ý, bánh pudding kem và uống cà phê.

- Cô cũng đã ăn cùng cô ấy à?

- Vâng.

- Cô ổn chứ? Không thấy khó chịu, không đau gì sao?

- Không.

- Cô ấy đã ăn gì khác nữa? Cá hộp hay xúc xích hay thứ gì đại loại như thế?

- Không. Chúng tôi cũng đã từng ăn trưa tại King s Arms sau cuộc điều tra.

- À, cô là cháu gái của bà Lansquenet phải không?

- Đúng thế.

Xe cấp cứu đến. Họ chở cô Gilchrist đi và ông bác sĩ cũng đi cùng luôn. Trước khi đi ông nói với Suzan là ông sẽ gọi điện cho cô sáng hôm sau. Suzan lên phòng nằm nghỉ và lần này vừa đặt mình xuống cô đã ngủ ngay lập tức.

Phần lớn người làng đã dự đám tang. Chỉ có Suzan và ông Entwistle chờ tang. Nghe ông Entwistle hỏi cô Gilchrist đâu. Suzan kể lại cho ông chuyện đã xảy ra đêm hôm trước. Nhà luật gia trợn tròn đôi mắt về kinh ngạc.

- Sự trùng hợp thật đáng ngạc nhiên.

- Ô sáng nay cô ấy đã khỏe hơn rồi. Bệnh viện đã gọi cho tôi sáng nay, hình như cô ấy đã bị ngộ độc thức ăn. Có những người dễ bị đau ốm hơn người khác như vậy đấy.

Ông Entwistle không hỏi gì thêm. Ông phải trở về London ngay sau đám tang. Còn Suzan, cô quay lại nhà. Cô đang dọn đồ của Cora thì ông bác sĩ đến. Ông có vẻ lo lắng.

- Cô Gilchrist có thể ra viện trong hai ngày nữa. May mà tôi đã đến

kip thời.

Suzan ngạc nhiên hỏi:

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Bà Banks, hãy nói chi tiết cho tôi tất cả những gì cô Gilchrist đã ăn và uống trong ngày hôm qua. Tất cả!

Suzan nghĩ ngợi hồi lâu, cố nhớ lại và kể lại cho ông bác sĩ nghe một cách chính xác, đầy đủ nhất có thể được. Ông bác sĩ chăm chú nghe và khẽ lắc đầu, vẻ không hài lòng.

- Chắc chắn rằng cô ấy đã ăn phải cái gì đó mà cô không ăn.

- Tôi nghĩ rằng trong...

Ông bác sĩ bước những bước dài quanh căn phòng, vừa đi đi lại lại vừa gãi mũi.

- Có thực là có cái gì đó mà cô ấy đã ăn phải đã làm cho cô ấy đau như thế không? Thuốc độc chăng? Suzan hỏi.

Ông bác sĩ dừng bước, liếc nhìn cô rồi nói:

- Cô ấy đã ăn phải chất độc asen.

- Asen? Ông muốn nói rằng ai đó đã đầu độc cô ấy chăng?

- Rất có vẻ là như thế đấy.

- Như vậy thì cô ấy đã tự nguyện đấy.

- Một vụ tự tử? Cô ấy đã nói rằng không, cô ấy phải là người biết rõ chuyện nhất chứ. Hơn nữa, nếu như cô ấy muốn tự tử thì cô ấy đã không dùng asen. Có rất nhiều thuốc ngủ ở trong nhà, cô ta chỉ cần uống quá liều một chút là đủ.

- Nhưng cũng có thể là chất asen đã tình cờ có trong đồ ăn của cô ấy.

- Đó cũng là điều mà tôi đang nghĩ. Điều đó có vẻ không thực tế lắm, nhưng trường hợp đó đã xảy ra rồi. Tuy nhiên, cả cô và cô ấy đã cùng ăn...

Suzan gật đầu. Đột nhiên, cô giật nảy mình:

- À, tất nhiên rồi. Nguyên nhân hẳn là cái bánh đám cưới!

- Sao? Bánh cưới cỡ nào?

Suzan kể lại chuyện về miếng bánh đám cưới, ông bác sĩ lắng nghe rất chăm chú.

- Chuyện này thật là lạ lùng. Cô ấy nói là cô ấy không biết chính xác ai đã gửi bánh cho cô ấy? Có còn chút bánh nào không? Các cô có còn giữ hộp đựng bánh không?

- Tôi không biết, tôi sẽ tìm xem.

Họ cùng tìm kiếm và thấy một hộp bìa nhỏ trong đó còn một vài mẫu bánh nhỏ nhưng mảnh giấy bọc thì không thể thấy được. Suzan nói là nó đã bị ném vào lò sưởi rồi. Ông bác sĩ gói hộp bánh lại một cách

cẩn thận.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc này. Cô vẫn còn ở đây chứ?

- Vâng. Tôi phải ở lại để dọn dẹp đồ đạc của cô tôi.

- Tốt lắm. Chắc rằng cảnh sát sẽ muốn hỏi cô về chuyện này đấy. Bây giờ tôi phải đi đây.

Ông bác sĩ ra xe và đi. Không khí trong nhà thật ngột ngạt và Suzan đã để cửa mở đi lên tầng để dọn dẹp. Trong lúc sắp xếp đồ đạc của Cora, Suzan phát hiện một ngăn kéo đầy những bức ảnh cũ và một quyển sổ đầy ký họa. Cô dừng lại một chút để nhìn một bức ảnh chụp tại Pháp, trong ảnh Cora, còn rất trẻ và gầy, đang đu vào cánh tay của một người đàn ông cao lớn và râu xồm, mặc một chiếc áo vét nhung, Suzan nghĩ đó là Pierre Lansquenet.

Suzan muốn tiếp tục xem những bức ảnh, nhưng rồi cô để chúng sang một bên và sắp xếp các giấy tờ của Cora một cách cẩn thận.

Đột nhiên một lá thư làm cô chú ý. Cô mở nó ra đọc rồi đọc lại.

Bất ngờ một tiếng nói vang lên từ sau lưng làm Suzan thét lên hãi hùng.

- Thật là một cuộc gặp gỡ độc đáo phải không Suzan? Xin chào. Ồ, chị làm sao thế?

Suzan đỏ mặt lên vì bức mình. Tiếng kêu vừa rồi là không chủ tâm, cô hơi xấu hổ và muốn thanh minh.

- George! Anh đã làm tôi sợ đấy.

Chú em họ cười lạt lẽo.

- Quả đúng vậy!

- Làm sao anh đến được đây?

- Thì cửa mở mà, tôi đã vào. Vì chẳng có ai ở tầng dưới, tôi đã lên đây. Giờ nếu chị muốn biết tại sao tôi lại đến làng này thì tôi sẽ nói cho chị biết rằng tôi đã lên đường từ sáng hôm nay để đến dự đám tang dì Cora.

- Nhưng tôi không nhìn thấy anh ở đám tang.

- Cái xe cà tàng của tôi đã gây khó dễ cho tôi nên tôi đã không đến kịp đám tang, sau đó vì biết chị ở đây tôi đã quyết định đến gặp chị. Anh ta dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Hôm trước tôi đã gọi điện cho chị và Gregory đã nói cho tôi biết là chị đã đến cái xứ hẻo lánh này để thu dọn đồ đạc. Tôi nghĩ rằng tôi có thể giúp chị.

- Họ không cần đến anh ở cơ quan à? Như vậy anh có thể nghĩ bất cứ lúc nào anh muốn à?

- Một đám tang là một lý do có giá trị đấy chứ. Hơn nữa, một vụ giết người làm cho mọi người tò mò. Vả lại, tôi nghĩ rằng tôi sẽ không còn

làm việc ở đó bao lâu nữa. Bây giờ tôi có thể tự cho phép tôi bỏ việc, tôi có nhiều dự định mới - anh ta cười khẩy - cũng như Gregory vậy. Suzan nhìn anh chàng em họ ngẫm nghĩ. Cô không quan hệ với anh ta nhiều lắm và qua những lần gặp gỡ rất hiếm hoi cô nghĩ rằng đó là một người khó gần.

- Hãy nói thật tại sao anh đến đây đi George.

- Có thể là tôi muốn làm một thám tử. Tôi đã nghĩ rất nhiều về những đám tang mà chúng ta đã phải dự thời gian qua. Có thể nói là hôm đó di Cora đã bị hớ. Tôi đang tự hỏi mình bà ấy nói đã ra câu ấy vì vô ý hay là có một lý do nào đó. À thế lúc tôi đến chị đang đọc cái gì chăm chú thế?

Suzan trả lời chậm rãi:

- Đó là một lá thư mà chú Richard đã viết cho cô Cora sau khi đến thăm cô ấy.

- Có gì hay chăng?

- Không hẳn thế.

- Tôi có thể xem được không?

Suzan ngập ngừng một chút rồi cũng đưa lá thư cho George.

George đọc thành tiếng lá thư với một giọng thấp và đơn điệu:

Rất vui vì đã được gặp lại em sau bao nhiêu năm xa cách, mừng vì em vẫn khỏe mạnh... Anh đã về đến nhà bình an, cũng không mệt lắm...

Giọng anh ta trở thành cứng hơn:

Hãy đừng nói với ai về điều mà anh đã tâm sự với em. Có thể là anh đã làm.

Anh trai của em, Richard.

George nhìn Suzan dò hỏi.

- Như thế là thế nào?

- Ai mà biết được... có thể là ông ấy nói về sức khỏe của mình... hay là một chuyện xoi mói về một người bạn chung nào đó.

- Hừm, không rõ ràng nhưng quan trọng đấy. Ông ấy đã nói gì với Cora thế nhỉ? Có ai biết điều đó không?

- Có thể là cô Gilchrist biết. Tôi nghĩ là cô ta đã nghe lỏm cuộc đối thoại của họ.

- À, cô hầu gái. Thế cô ta đâu rồi?

- Ở bệnh viện. Cô ta đã bị đầu độc bằng arsen.

- Chị không đùa đấy chứ?

- Không đâu. Ai đó đã gửi cho cô ta một miếng bánh đám cưới tẩm thuốc độc.

George ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng và huýt gió một tiếng

biểu lộ sự kinh ngạc.

- Vậy có lẽ là bác Richard đã không nhầm.

Sáng hôm sau, thanh tra Morton đến. Đó là một người trầm tĩnh, tuổi trung niên, nói đặc giọng bản xứ với chữ r phát âm rất nặng. Ông ấy có vẻ rất ung dung nhưng đôi mắt rất quỷ quyệt.

- Chắc hẳn là cô biết lý do của chuyến viếng thăm này của tôi, cô Banks. Bác sĩ Proctor đã nói cho chúng tôi biết về chuyện đã xảy ra với cô Gilchrist. Chúng tôi đã cho phân tích những mẫu vụn của miếng bánh đám cưới và đã tìm thấy chất asen trong đó.

- Như vậy là ai đó đã muốn đầu độc cô ấy.

- Có vẻ là như vậy đấy. Cô Gilchrist đã chẳng giúp chúng tôi được gì nhiều. Cô ta chỉ nói đi nói lại cô ấy không thể tưởng tượng được rằng ai đó lại muốn hại cô ta như vậy. Ấy vậy mà thực tế đã có ai đó muốn đầu độc cô ta. Cô có thể giúp chúng tôi làm sáng tỏ vụ này không?

- Tôi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên. Chúng ta có thể tìm được thông tin gì đó qua tem hay qua nét chữ chẳng?

- Cô quên rằng tờ giấy bọc hộp bánh đã bị đốt mất rồi. Hơn nữa tôi không nghĩ rằng nó đã được gửi qua đường bưu điện. Anh chàng đưa thư Andrew nhớ là đã không mang gói, hộp nào đến đây ngày hôm đó cả.

- Những cái hộp đó có giấy bọc dán tem mà.

- Chúng tôi cho rằng ai đó đã sử dụng một giấy bọc đã mang tên cô Gilchrist và một tem đã đóng dấu và bỏ hộp qua thùng thư hoặc đặt trước cửa để làm cho chủ nhà nghĩ là bưu điện đã mang cái hộp đến.

- Liều lượng chất độc có đến độ chết người không?

- Khó có thể nói được chính xác trước khi có kết quả phân tích định lượng. Cũng cần phải biết cô Gilchrist đã ăn hết miếng bánh ấy hay không. Cô có thể cho chúng tôi biết gì về điều đó không?

- Không, đáng tiếc rằng không. Tôi đã không để ý. Cô ấy đã mời tôi nhưng tôi đã từ chối.

- Tôi muốn xem xét phòng cô Gilchrist một chút nếu như cô không phản đối.

- Xin mời ông.

Suzan theo chân ông Morton vào phòng cô Gilchrist. Viên thanh tra tiến lại gần giường, lật cái gối lên một cách cẩn thận. Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên gương mặt ông:

- A đây rồi.

Trên ga trải giường có một miếng bánh.

- Thật là kỳ lạ. Suzan kêu lên.

-Ồ, không, hoàn toàn không đâu. Chắc hẳn là những cô gái trẻ thế hệ cô không biết rằng đặt một miếng bánh đám cưới dưới gối sẽ nằm mơ đến người chồng tương lai.

- Nhưng cô Gilchrist...

- Cô ấy không muốn nói đến chuyện đó vì sợ bị người khác cười. Ở tuổi của cô ấy...

Gương mặt viên thanh tra lại sa sầm lại.

- Nếu như cô Gilchrist đã không tuân theo tục lệ cổ xưa thì hẳn rằng giờ này cô ấy đã không còn sống nữa.

- Nhưng ai lại muốn giết cô ấy mới được chứ?

Đôi mắt của hai người gặp nhau. Cái nhìn của viên thanh tra đắm chiêu một cách lạ thường làm cho Suzan cảm thấy khó chịu.

- Cô không biết gì ư?

- Không, tất nhiên là không.

- Vậy thì, chúng ta phải tìm ra điều đó.

Sau Tang Lễ

Chương 12

Hai người đàn ông đang ngồi trong một căn phòng tiện nghi hiện đại. Hercule Poirot vừa nhấm nháp một ly si rô vừa nghe ông Goby nói. Thấp, nhỏ và gầy, Goby có vẻ bên ngoài rất khiêm tốn và thư thái, sự vô vị của ông ta làm cho người ta có cảm giác rằng ông ta không tồn tại ở đó. Ông ta không nhìn Poirot. Thực ra ông ta chẳng nhìn ai bao giờ. Hiện giờ ông ta đang làm như là đang nhìn góc trái lò sưởi.

Ông Goby là một người cung cấp tin tức rất giỏi. Ít người biết đến ông ta, nhưng những người nhờ cậy đến tài năng của ông ta thường là những người rất giàu có, vì ông ta đòi giá rất cao. Ông ta có biệt tài tìm kiếm thông tin rất nhanh chóng.

Lúc này thực ra Goby đã thôi không làm việc ấy nữa, nhưng thỉnh thoảng ông vẫn ra tay giúp đỡ một vài khách hàng cũ của ông và Hercule Poirot là một trong số đó.

- Tôi đã tập trung tất cả những thông tin mà tôi đã có thể thu thập được - Ông ta nói với cái góc trái của lò sưởi, với một giọng bí mật - Tôi đã phái người đi khắp nơi. Bọn trẻ này rất nhiệt tình nhưng chúng

không được việc bằng những đứa mà tôi đã có trước đây. Bọn trẻ bây giờ nôn nóng quá, chúng tưởng đã biết hết mọi thứ trong nghề sau hai năm học và chẳng muốn học nữa. Đến khi làm việc thực tế chúng mới thấy khó.

Ông ta lắc đầu về tiếc nuối. Rồi quay sang nhìn vào một ổ cắm điện và nói tiếp:

- Đó là lỗi của chính quyền và hệ thống giáo dục mới. Bọn trẻ đã trở thành hảo huyền quá. Chúng đi tìm tin tức và nói với tôi những điều chúng nghĩ nhưng thực ra chúng chẳng hề biết suy nghĩ. Kiến thức, chúng đã học được kiến thức trong sách vở, nhưng sách vở không có giá trị gì trong nghề này cả.

Goby ngả người xuống ghế và nhìn lên cái chao đèn. Poirot không nói gì. Ông Goby về già lại trở nên lẩm cẩm, nhưng rồi cuối cùng ông ta cũng đã đi vào chuyện chính.

- Nào - ông ta già cung cấp thông tin vừa nói vừa rút trong túi ra một quyển sổ nhỏ. Ông ta nhấm nước bọt vào đầu ngón tay và bắt đầu giở lật những trang giấy. Đây rồi, anh chàng George Crossfield. Hãy bắt đầu bằng anh ta. Tôi sẽ chỉ nói với ông những thông tin mà ông đã yêu cầu và chắc rằng ông sẽ muốn biết làm sao tôi đã có chúng. Từ lâu nay anh chàng này đã hay lui tới khu Queer Street. Rất thích đánh bạc và đua ngựa. Anh ta có vẻ không quan tâm đến đàn bà lắm. Anh ta thỉnh thoảng đã đi Pháp và Monaco và phần lớn thời gian ở đó anh ta chui vào sòng bạc và đã chi rất nhiều tiền cho việc đó. Tôi không đi sâu hơn vào vấn đề này vì đó không phải là điều ông quan tâm. Anh ta không phải là loại người ngần ngại trước chuyện làm sai pháp luật. Tôi nghĩ rằng anh ta đã sử dụng tiền của khách hàng vào công việc đầu tư cá nhân. Thời gian gần đây anh ta đã bỏ khá nhiều tiền vào buôn chứng khoán và chơi cá ngựa. Đầu tư không đúng chỗ và không may mắn đã làm cho anh ta trở thành túng quẫn từ ba tháng nay. Hay lo lắng, cáu gắt và vắng tục ở nơi làm việc. Sau khi ông bác qua đời, tất cả đã thay đổi đối với anh ta, anh ta đã bắt đầu có lại cuộc sống đàng hoàng hơn... Bây giờ hãy nói về những thông tin cụ thể mà ông đã yêu cầu. Chắc chắn rằng anh ta đã không đến Hurst Park ngày hôm ấy như anh ta đã nói. Thông thường những tay chơi như anh ta thường đến đặt cược tại trường đua. Nhưng không ai nhìn thấy anh ta ngày hôm đó. Có thể là anh ta đã lên tàu từ ga Paddington đi đâu đó. Người tàu xé đã lái một người khách đến ga Paddington hôm đó đã không dám khẳng định là anh ta khi tôi cho ông ta xem ảnh. Nhưng điều đó chẳng nói lên điều gì, vì anh ta là một kẻ bề ngoài không có gì đặc biệt để cho người ta có thể nhớ cả.

Những người khuôn vác ở ga cũng không cho tin tức gì khá hơn. Chắc chắn anh ta đã không xuống ga Chosley, ga gần Lytchett St-Mary nhất, ga đó rất nhỏ, một người lạ mặt rất dễ bị phát hiện. Có thể là anh ta đã xuống ở Reading và sau đó đi xe khách. Xe ca ở đó luôn luôn đầy khách. Tôi vẫn tiếp tục theo dõi anh ta. Có một chuyện đáng ngạc nhiên đến chợ đen mà tôi muốn làm sáng tỏ.

- Hãy tiếp tục theo sát anh ta. Hercule Poirot nói.

Ông Goby lại nhấm đầu ngón tay và lật trang giấy.

- Anh chàng Michael Shane. Khá có tiếng trong giới diễn viên kịch. Tự đánh giá mình rất cao. Anh ta muốn nhanh chóng trở thành một ngôi sao. Anh ta hám tiền và muốn sống sung túc. Quyển rũ phụ nữ. Nhiều bà đã phải lòng anh ta rất dễ dàng. Anh ta cũng thích gái, nhưng vẫn đặt chuyện "làm ăn" lên hàng đầu. Thời gian qua anh ta đã ra sức ve vãn Sorrel Dainton, ngôi sao trong vở kịch anh ta diễn. Anh ta có một vai nhỏ nhưng lợi dụng nó một cách triệt để. Chồng cô Dainton không ưa anh ta. Còn vợ anh ta, Rosamund Shane, không biết gì về quan hệ của chồng mình và cô Dainton cả. Thậm chí cô ta có vẻ chẳng biết thứ gì cả. Cô ta là một diễn viên tồi, yêu chồng đến điên cuồng. Đã có lời đồn rằng họ sẽ ly dị nhưng dường như mọi chuyện đã được giải quyết sau khi ông Richard Abernethie qua đời. Nói đến đây ông Goby gật đầu một cái, tất nhiên là ông gật đầu với cái gối trên đi vắng.

- Ngày mà chúng ta quan tâm. Anh chàng Shane tuyên bố là đã đi gặp hai người bạn là Rosenheim và Oscar Lewis để bàn về vở kịch. Anh ta đã không gặp họ và gửi cho họ một bức điện báo: "Rất tiếc, tôi không thể đến cuộc hẹn được". Thực ra anh ta đã đến cửa hiệu Emeraldó thuê một chiếc xe vào khoảng 12 giờ trưa và đã trở về trả xe vào khoảng 6 giờ tối. Theo đồng hồ đo thì rất có thể anh ta đã đến Lytchett St-Mary. Ở đó không ai đã nhìn thấy anh ta cả, và cũng không ai nhìn thấy một chiếc xe lạ nào. Nhưng anh ta có thể để xe ngoài làng, thậm chí cách nhà Cora vài trăm mét có chỗ để xe. Sao? Có cần tiếp tục theo dõi anh ta không?

- Cần chứ.

- Bây giờ, cô vợ, Rosamund Shane - Ông Goby gãi gãi mũi và vừa nhìn ống tay áo bên trái của mình vừa nói về Rosamund - Cô ta nói là đã đi mua sắm và chỉ làm có vậy thôi... Ngày hôm trước, cô ta vừa được tin mình được thừa kế rất nhiều tiền. Cô ta có một hoặc hai tài khoản đều thâm thụt cả và người ta đang thúc ép cô ta trả. Cô ta đã thực sự đi sắm đồ, ở nhiều cửa hàng, thử quần áo, xem đồ trang sức, hỏi giá thứ này thứ khác. Nhưng cuối cùng thì cũng chẳng mua

gì nhiều. Cô ta rất dễ bắt chuyện. Một cô gái làm việc cho tôi cũng đã làm việc trong lĩnh vực kịch cũng đã đến bắt chuyện với cô ta trong một quán ăn. Chẳng khó khăn gì, chỉ cần kêu lên: "Ồ Rosamund! Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau... Cô có bộ cánh đẹp thật nhỉ. Thời gian qua cô có gặp Hubert không?" Hubert là đạo diễn một vở kịch mà cô Shane đã có một vai thường. Và thế là họ đã nói chuyện phiếm với nhau một hồi. Khi người của tôi nói đột ngột: "Hình như hôm nọ tôi vừa nhìn thấy cô" và cô ta nói tới ngày mà chúng ta quan tâm thì cô Shane trả lời thản nhiên: "ồ thật vậy sao?" Chúng ta có thể làm được gì với một người đàn bà như vậy?

Ông Goby lắc đầu và nhìn cái lò sưởi điện một cách nghiêm nghị.

- Chẳng làm được gì cả, đáng tiếc! - Hercule Poirot thừa nhận - Tôi biết rõ điều đó. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên vụ huân tước Edgawre bị giết. Suýt nữa thì tôi, Hercule Poirot này, đã phải đầu hàng vì một mụ đàn bà dở hơi nhưng quá láu cá. Những kẻ không biết suy nghĩ thường có khả năng kỳ lạ có thể giết một người nào đó mà không có lý do nào cả rồi quên bẵng đi chẳng nghĩ đến điều đó nữa. Hy vọng rằng ở đây tên tội phạm của chúng ta là một kẻ thông minh hơn người, tự kiêu và không cưỡng lại được thói quen khoe khoang. À mà... xin mời ông hãy tiếp tục đi.

Ngay lập tức ông Goby lại lật trang sổ.

- Hai vợ chồng nhà Banks đã nói là họ đã ở nhà cả ngày. Nhưng ít ra là cô vợ đã không ở đó. Cô ta đã đến nhà để xe lấy xe lúc 13 giờ và trở về lúc 17 giờ. Không biết là cô ra đã đi đâu, không ai biết là cô ta đã chạy xe bao nhiêu cây số. Còn về phần ông chồng, chúng tôi đã phát hiện một điều lạ. Trước hết tôi nhắc lại là chúng ta không biết anh ta đã làm gì ngày hôm đó. Không đến nơi làm việc. Hình như anh ta đã xin nghỉ phép hai ngày để đi dự đám tang nhưng từ đó anh ta chẳng thèm trở lại nữa, mặc dù đó là một hiệu thuốc nhỏ nhưng ở một địa điểm tốt. Ở nơi làm việc người ta cũng chẳng ưa anh ta lắm và nói rằng đó là một gã tâm thần không ổn định. Như vậy là chúng ta không biết được anh ta sử dụng thời gian như thế nào vào ngày mà bà Lansquenet đã bị giết. Không có người gác cổng nên chẳng ai có thể khẳng định anh ta có thật ở nhà hay không. Hơn nữa quá khứ của anh ta đáng lưu ý đấy. Cho tới trước khi gặp vợ, cô Suzan, cách đây 4 tháng anh ta đã ở trong một trại tâm thần, trong bệnh án ghi "trầm uất thần kinh". Hình như anh ta đã bán nhầm thuốc khi còn làm việc tại một hiệu thuốc ở khu phố Mayfair. Nhưng nạn nhân đã được chữa khỏi và hiệu thuốc đã phải xin lỗi. Không ai kiện cáo gì. Sau đó đã xảy ra nhiều rắc rối như vậy nữa nhưng những người xung quanh

vẫn tha thứ cho anh ta. Hiệu thuốc không đuổi việc anh ta nhưng chính anh ta xin thôi với lý do những tai nạn ấy làm cho anh ta phải suy nghĩ quá nhiều. Nhưng sau đó tình trạng của anh ta trở nên tồi tệ hơn nữa. Anh ta nói với bác sĩ rằng rất đau khổ vì cảm thấy có tội, anh ta đã cố tình, người đàn bà đã bị cho nhầm thuốc ấy đã rất thô bạo với anh ta vì một lý do không đáng kể, để trả thù anh ta đã cho thêm một chất độc nhẹ vào. "Cần phải trừng trị bà ta vì đã nói với tôi một cách thô bạo như vậy" anh ta đã nói thể và òa lên khóc nói rằng mình không đáng sống và cần nhiều điều đại loại như vậy nữa. Ông bác sĩ thì không tin vào chuyện đó, theo ông ta thì chỉ đơn giản là anh ta nhầm mà thôi.

- Cũng có thể là như vậy, Hercule Poirot nói.

- Dù sao thì anh ta cũng đã phải đến trại tâm thần, đã được chữa trị và một thời gian sau ra viện vì được coi là đã khỏi. Anh ta đã gặp cô Abernethie trong hoàn cảnh đó. Anh ta đã tìm thấy việc làm mới ở một hiệu thuốc mới. Anh ta đã nói rằng họ đã ở nước ngoài trong một năm rưỡi qua và đã dẫn ra một vài hiệu thuốc ở Eastbourne mà anh ta đã làm việc trước đây. Những người làm ở đó không có gì chống lại anh ta cả nhưng nói rằng đó là một người nóng tính và bất thường. Họ kể rằng một hôm có một khách hàng vào hiệu thuốc và nói với giọng đùa cợt: "Tôi muốn mua thuốc gì đó để đầu độc vợ tôi. Ha! Ha!" Và anh chàng Banks đã trả lời: "Tôi có thuốc đây nhưng đắt đấy, 200 bảng". Câu trả lời ấy chỉ có thể là một câu đùa tuyệt hay nhưng tôi không nghĩ rằng anh chàng Banks này là một người thích đùa.

- Ông bạn của tôi. Tôi thật sự rất ngạc nhiên vì ông đã có được những thông tin mật như thế.

Đôi mắt ông Goby nhìn quanh phòng và nhìn chăm chú vào cánh cửa, ông ta khẽ nói rằng ông ta biết cách lấy thông tin, rồi tiếp tục.

- Bây giờ chúng ta hãy nói về những người ở tỉnh, ông bà Timothy Abernethie. Chỗ họ ở khá đẹp đấy chứ, nhưng cần phải chi tiền để sửa sang một chút. Có vẻ đang túng thiếu. Các thứ thuế, những vụ đầu tư không may mắn... Ông Abernethie không được khỏe lắm nhưng lại rất thích phô trương điều đó. Ông ta than vãn luôn mồm và lợi dụng mọi người xung quanh. Ăn rất khỏe và có vẻ hoàn toàn có khả năng làm việc nặng nếu như ông ta muốn. Khi người dọn dẹp làm xong việc và đi, không còn ai khác ở nhà nữa và không ai có quyền vào phòng ông ta nếu như ông ta không ấn chuông gọi. Ngày hôm sau đám tang anh trai ông ta đã rất cáu kỉnh. Đã chửi mắng cô Jones thậm tệ. Đã bỏ qua bữa ăn sáng và nói rằng không muốn ăn

trưa vì ông ta không thể ăn nổi đồ ăn mà cô Jones đã chuẩn bị. Ông ta ở nhà một mình và chẳng ai nhìn thấy ông ta từ 9 giờ 30 phút sáng hôm đó cho tới tận ngày hôm sau.

- Thế còn bà Abernethie?

- Bà ta đã rời Enderby bằng xe hơi vào đúng giờ mà ông đã nói. Đã đi bộ đến một xưởng sửa xe ở làng Cathstone nói rằng xe của bà ta đã bị hỏng cách đây 3 kilômét. Một anh chàng thợ máy đã lấy xe chở bà ta quay lại chỗ đó và, sau khi đã kiểm tra xe hỏng, kéo nó về xưởng rồi nói với bà ta rằng sẽ không phải mất nhiều thời gian để sửa xe của bà và không dám chắc là sẽ sửa xong trong ngày hôm đó. Bà Abernethie đã đến thuê một phòng tại quán trọ của làng, ăn một cái bánh sandwich rồi đi ngắm cảnh và trở về rất muộn. Người lấy tin của tôi nói rằng điều đó có thể hiểu được vì quán trọ rất bẩn thỉu. Bà ta ăn bánh lúc 11 giờ. Nếu bà ta đi bộ đến tận đường cái lớn, cách đó khoảng 2 kilômét, thì bà ta có thể đi nhờ xe đến tận Wallscaster và từ đó đi tàu nhanh đến Reading Ovest. Nhưng nếu là bà ta thì vụ giết người đã phải xảy ra khá muộn trong buổi chiều hôm đó.

- Bác sĩ pháp y nói muộn nhất là 16 giờ 30.

-Ồ, tôi đã không nói là điều đó có thể thực. Bà ta có vẻ là một người tốt, rất được mọi người quý mến. Rất yêu chồng và chăm sóc chồng như một đứa trẻ con.

- Đúng vậy.

- Bà ấy rất khỏe, bổ củi, kéo xe đẩy gỗ dễ như không. Cũng biết nhiều về máy móc, động cơ ô tô.

- Tôi cũng đang định nói tới điều đó. Xe của bà ta hôm đó đã bị hỏng gì vậy?

- Ông muốn biết tất cả các chi tiết?

- Không, chúa tha tội cho tôi, tôi không biết gì về máy móc cả.

- Khó tìm được chỗ hỏng và khó sửa. Nhưng chỉ là vì xe không được chăm sóc tốt. Đối với một người chuyên nghiệp thì cũng không khó sửa lắm.

-Ồ, thật là tuyệt! - Poirot kêu lên vẻ nửa khôi hài nửa thích thú - Như vậy là chúng ta chẳng loại bỏ được một yếu tố tình nghi nào cả. Thế còn bà Leo Abernethie thì sao?

- Đó là một người phụ nữ rất dễ mến. Sinh thời ông Abernethie đã rất quý bà ta. Bà Leo đã đến thăm ông ấy mười lăm ngày trước khi ông ấy chết.

- Sau đó ông ấy đã quyết định đến thăm em gái ở Lytchett St-Mary?

- Không, nhưng bà ta đã đến ngay trước khi ông ấy đi. Thu nhập của

bà Leo đã giảm sút rất nhiều từ sau chiến tranh. Bà ta đã bán ngôi nhà ở tỉnh và mua một căn hộ nhỏ ở London. Bà ta cũng có một nhà ở Chypre và thường ở đó. Bà ta có một đứa cháu họ mà bà chăm lo chuyện học hành, và hình như thỉnh thoảng bà ta cũng cho tiền một hay hai nghệ sĩ nào đó.

- Được rồi. Hãy nói với tôi rằng ông nghĩ là bà ta không thể rời Enderby Hall ngày hôm đó mà những người ở lại không biết.

- Tôi lấy làm tiếc không làm ông vui lòng được, ông Poirot. Bà Abernethie đã về London để lấy thêm quần áo và một vài đồ dùng như đã nói với ông Entwhistle, vì bà ấy sẽ phải ở lại Enderby một thời gian để thu xếp công việc.

- Ô, lại còn thế nữa!

Sau Tang Lễ

Chương 13

Hercule Poirot dướn lông mày ngạc nhiên khi người phục vụ mang đến tấm danh thiếp của thanh tra Morton vùng Berkshire.

- Mời ông ấy vào đi George. Và hãy mang đến cho chúng tôi... cảnh sát thích uống gì nhỉ?

- Tôi nghĩ là bia, thưa ông.

-Ồ, thật khủng khiếp nhưng rất là Anh! Vậy thì hãy mang bia lại cho chúng tôi nhé.

Thanh tra Morton nói thẳng vào vấn đề:

- Tôi đến London và tôi đã tìm gặp ông. Ông không nhớ tôi nhưng tôi rất nhớ ông. Vụ Pangbourne...

- A! Ông đã chịu trách nhiệm điều tra vụ đó à?

- Không, tôi chỉ tham gia với tư cách là thực tập viên. Đã lâu rồi, nhưng tôi vẫn luôn nhớ đến ông.

- Vậy là hôm trước ông đã nhận ra tôi?

- Không có gì khó khăn lắm - Thanh tra Morton mỉm cười - Bề ngoài ông vẫn... rất độc đáo.

Viên thanh tra nhìn Hercule Poirot từ trên xuống dưới như một người thợ may và cuối cùng ông ta dừng lại ở bộ ria cong hình ghi đồng xe đạp.

- Ông vừa đi tỉnh về?

Poirot trả lời cho phải lẽ:

- Đúng thế, đúng thế.
- Tôi rất muốn biết tại sao ông lại đi đến đó. Tôi biết là thông thường ông không quan tâm đến loại vụ án này - đánh người cướp của.
- Theo ông, loại người giết người dã man là như thế nào?
- Đó cũng chính là điều mà tôi đang tự hỏi.
- Và ông đã tự hỏi mình như vậy ngay từ đầu vụ án, phải vậy không?
- Đúng thế, ông Poirot. Có một vài chi tiết lạ lùng trong vụ án này. Ngay từ đầu, chúng tôi đã theo những biện pháp thông thường, thẩm vấn một vài người, nhưng ai cũng có thể xác minh thời gian của mình sử dụng chiều hôm xảy ra vụ án. Đây không phải là một vụ giết người bình thường. Chắc chắn như vậy, cấp trên của tôi cũng nghĩ như vậy. Thực ra tên giết người muốn là như vậy. Có thể là cô Gilchrist này là thủ phạm. Nhưng tôi nghĩ rằng không có động cơ nào để cô ta giết bà Lansquenet cả. Bà Lansquenet hơi tâm thần hay ngớ ngẩn nhưng là một người có nội tâm và luôn hết lòng bảo vệ cô bạn Gilchrist và chắc là có những điều tốt đẹp khác nữa. Trên đời này có bao nhiêu người trong hoàn cảnh cô Gilchrist và họ cũng có trở thành tội phạm đâu.
- Ông dừng lại rồi nói thêm:
- Có lẽ chúng tôi cần xem xét vụ này kỹ càng hơn nữa. Tôi đến để cầu xin ông giúp đỡ, chắc hẳn là có một điều gì đó đã đưa ông đến vùng chúng tôi, phải không ông Poirot?
- Đúng, quả đúng thế, một chiếc ô tô, một chiếc Daimler tốt, nhưng không phải là chỉ có vậy.
- Ông đã thu được thông tin gì không?
- Ồ tôi không gọi đó là thông tin. Tuy nhiên, chưa có gì có thể gọi là bằng chứng. À mà ông đã đến để hỏi ý kiến tôi phải không?
- Vâng, bởi vì vụ án đã có thêm sự kiện mới.
- Thanh tra Morton kể lại một cách tỉ mỉ về vụ rắc rối với miếng bánh đám cưới.
- Khéo lắm, hừ, khéo lắm... Tôi đã cảnh báo ông Entwistle phải bảo vệ cô Gilchrist. Cô ta có nguy cơ bị hại. Nhưng phải thú nhận rằng tôi đã không nghĩ đến khả năng đầu độc. Thực ra tôi đã chỉ nghĩ đến khả năng một vụ tấn công bằng rìu lại lặp lại nhất là khi cô ta đi đâu quanh đó về muộn một mình.
- Nhưng tại sao ông lại đoán được rằng điều đó sẽ xảy ra? Tôi rất mong ông giải thích rõ hơn cho tôi về chuyện này đấy.
- Poirot khẽ gật đầu:
- Được, tôi sẽ nói. Ông Entwistle sẽ không nói với ông đâu vì đó là một nhà luật gia, và luật gia thì không thích nói nhiều về những giả

thuyết. Nhưng chắc chắn rằng ông ấy cũng sẽ không giận tôi nếu tôi nói lại cho ông biết. Thậm chí ông ấy sẽ cảm thấy nhẹ người đi đấy. Poirot ngừng lời vì George vừa vào mang theo một cốc bia lớn.

- Xin mời ông thanh tra, một chút đồ giải khát. Xin mời cứ tự nhiên... Và rồi Hercule Poirot nói lại cho viên thanh tra nghe những lập luận mà ông đã nói với ông Entwistle. Ông nói một cách hùng hồn, với những cử chỉ mạnh mẽ, dứt khoát như thể ông chính là một nhân chứng của vụ án.

- Như vậy là ông Abernethie đã có thể bị đầu độc?

- Đó là một khả năng.

- Nhưng thi thể đã thiêu. Vậy nên chúng ta chẳng có thể nào chứng minh được điều đó.

- Đúng vậy.

Thanh tra Morton ngẫm nghĩ về điều mà ông vừa được biết.

- Đó là một thông tin quan trọng nhưng lại chẳng giúp gì được cho chúng ta vì không đủ điều kiện để mở một cuộc điều tra về cái chết của Richard Abernethie.

- Quả là như thế.

- Nhưng còn có những người khác nữa - những người đã có mặt khi Cora Lansquenet nói điều đó và có lẽ là ai đó trong số họ đã nghĩ rằng có nguy cơ bà ta sẽ nói lại nữa, rõ ràng hơn.

- Hẳn vậy, nếu như bà ta không bị giết thì chắc chắn là bà ta sẽ làm như vậy. Đúng như ông vừa nói, ông thanh tra, còn có những người khác. Chúng bởi vậy mà tôi đã quan tâm đến vụ này: vì có những người mà tôi chú ý đến.

- Như vậy thì, vụ mưu hại cô Gilchrist...

- Rất rõ ràng. Richard Abernethie đã đến nhà Cora và đã nói chuyện với bà ta về chuyện đó. Có thể là ông ta đã nói ra một cái tên đặc biệt nào đó. Người duy nhất có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ là cô Gilchrist. Như vậy sau khi Cora đã không còn có thể nói gì được nữa thì thủ phạm vẫn chưa thấy yên tâm. Nếu như cô hầu gái biết điều gì thì sao? Tất nhiên, nếu như hắn biết được rằng quá hoàn thiện chưa hẳn đã tốt thì hắn ta đã hành động cẩn thận hơn. Nhưng, ông biết đấy ông thanh tra, những tên giết người ít khi nghĩ được điều đó. Rất may cho chúng ta, đúng không?

Thanh tra Morton cười nhẹ. Poirot lại tiếp tục:

- Vụ đầu độc cô Gilchrist này là lỗi đầu tiên của thủ phạm vì nó cho ông một cơ hội nữa để điều tra. Trên tờ giấy bọc gói bánh có chữ viết, đáng tiếc rằng nó đã bị đốt mất.

- Đúng thế, đáng tiếc vì nếu không tôi đã có thể chắc chắn được rằng

hộp bánh có đến bằng đường bưu điện hay không.

- Và ông nghĩ rằng không?

- Đó là điều mà người đưa thư đã nói với tôi, nhưng anh ta không dám chắc. Nếu như là bưu điện làng đưa thư thì có thể chắc tới chín phần mười là người đưa thư của làng sẽ dám chắc là có cái hộp ấy hay không. Nhưng bây giờ thư được chuyển đến từ bưu điện Market Keynes bằng xe tải mini thì phải công nhận rằng anh chàng đưa thư có quá nhiều việc nên không thể nhớ chắc chắn rằng mình đã có chuyển một cái hộp cho nhà Lansquenet hay không. Tôi thì tôi thấy lạ rằng cô Gilchrist đã chỉ phát hiện ra cái hộp ấy sau khi ra tiền ông... ông Guthrie.

- A, ông Guthrie.

Thanh tra Morton mỉm cười.

- Vâng, ông Poirot. Chúng tôi để ý đến ông ta. Dù sao thì đến thăm nhà vì Cora là chỗ thân thiết cũng là một lý do chính đáng, nhưng ông ta cũng có thể hoàn toàn tranh thủ thả cái hộp ở đó. Nhưng cũng có những khả năng khác nữa.

- Có những khả năng khác?

- Anh chàng George Crossfield cũng đã có mặt trong vùng, nhưng mà là ngày hôm sau. Anh ta nói đến để dự đám tang Cora nhưng xe của anh ta đã bị hỏng dọc đường. Ông có biết gì về anh ta không, ông Poirot?

- Rất ít, và tôi muốn biết nhiều hơn.

- A vậy đấy! Có khá nhiều người quan tâm đến ông Abernethie quá cố đấy chứ. Hy vọng rằng điều đó không có nghĩa là chúng ta phải theo dõi tất cả chừng ấy người.

- Tôi đã thu thập được một vài thông tin mà tôi hoàn toàn sẵn sàng cho ông biết. Tất nhiên là tôi không thẩm vấn họ trực tiếp vì tôi không có quyền đó và hơn nữa như thế là quá mạo hiểm.

- Thận trọng cũng là nguyên tắc làm việc của tôi. Không nên làm con mồi hoảng sợ quá sớm. Nhưng khi làm nó sợ phải làm cho nó thật là sợ.

- Một mẹo không khéo đấy. Hãy tiến hành đi như thường lệ với những quyền lực mà ông có trong tay. Phương pháp ấy không được nhanh cho lắm nhưng chắc chắn. Về phần tôi...

- Về phần ông thì sao?

- Tôi, tôi sẽ đi lên phía bắc. Tôi muốn mua một ngôi nhà dành cho những người tị nạn nước ngoài. Tôi làm việc cho U.N.A.R.C.O.

- U.N.A.R.C.O.?

- Đúng thế "Trung tâm Trợ giúp Tị nạn của Liên hiệp quốc". Nghe kêu

đấy chứ?

Thanh tra Morton gượng cười thay cho câu trả lời.

Sau Tang Lễ

Chương 14

- Cám ơn bà đã rất tử tế - Hercule Poirot nói với Janet - một phụ nữ có bộ mặt ủ ê và cái mồm quàu quau.

"Hừ những kẻ lạ mặt này! Họ đặt ra những câu hỏi ngớ ngẩn. Thật là láu cá tự nhận là một bác sĩ nghiên cứu bệnh đau tim bất ngờ như là ông Abernethie đã mắc phải. Nhưng cũng có thể là thế thật, ông ấy đã bị đột tử mà, ngay cả ông bác sĩ của ông ấy cũng đã bị bất ngờ. Nhưng tại sao lão lạ mặt này lại phải mò đến tận đây cơ chứ?"

"Và tại sao bà Leo lại hải dích thân nói với tôi rằng: "Hãy trả lời những câu hỏi của ông Pontarlier đây. Ông ấy làm việc vì một lý do chính đáng đấy."

"Những câu hỏi. Lại những câu hỏi nữa. Vì sao chính phủ lại tò mò vào chuyện riêng tư của người ta như thế? Nhiều khi lại còn hỏi tuổi người ta nữa chứ. Tôi kiên quyết không nói tuổi của mình. Khi người ta cảm thấy mình như là ở tuổi năm mươi tư tại sao lại phải nói là mình già hơn chứ?"

Nhưng ông Pontarlier đã không hỏi tuổi bà ta. Ông chỉ hỏi bà ta về những thuốc mà ông chủ quá cố của bà ta đã dùng, thuốc ấy để ở đâu, và liệu ông ấy có đã uống quá liều vì nhầm lẫn hay không hiểu biết không.

"Làm sao tôi có thể nhớ được tất cả những chuyện nhỏ nhặt ấy chứ? Nhưng ít ra cũng có thể nói là ông chủ biết điều gì ông ấy làm, ông ấy chẳng phải là loại người ít hiểu biết. Thuốc còn lại thì đã vứt rồi còn đâu. Ông ấy đã dùng thuốc trợ tim và một thuốc tên gì đó rất dài mà chẳng thể nào nhớ được."

Người bác sĩ mạo xưng thờ dài và xuống nhà tìm Lanscombe. Ông chẳng biết được thêm gì nhiều từ Janet nhưng ông cũng chẳng mong đợi ở bà ta lắm. Thực ra ông chỉ muốn kiểm tra lại mà không bị nghi ngờ những thông tin mà Helen Abernethie đã cho ông biết là bà đã được biết từ Janet. Hiển nhiên Janet đã nói với Helen một cách thoải mái hơn bởi vì bà ta nghĩ rằng bà Abernethie có quyền được hỏi. Tất nhiên Poirot có thể tin Helen được. Ông cũng nghĩ rằng

những thông tin của bà chắc chắn là chính xác. Nhưng vì tính cẩn thận và vì kinh nghiệm nên bao giờ ông cũng chỉ tin chính mình thôi. Thông tin mà Poirot tìm kiếm cũng chỉ đơn giản là trong đơn thuốc mà Richard Abernethie được cho có những viên nhộng dầu vitamin đựng trong một lọ và lọ này đã gần như trống không khi Richard qua đời. Bất cứ ai cũng có thể lấy một hay nhiều viên nhộng này, dùng kim tiêm bơm thuốc độc vào đó và để chúng lại trong lọ sao cho những viên nhộng đó chỉ được dùng đến một vài tuần sau khi thủ phạm đã rời Enderby. Cũng có thể một kẻ lạ mặt đã lén vào nhà ngày hôm trước ngày Richard Abernethie chết để bơm thuốc vào một viên nhộng hay đánh tráo một viên thuốc ngủ trong hộp đựng cạnh giường bằng một viên giống hệt nhưng chứa chất độc. Cũng có một khả năng khác là thuốc độc đã được cho vào thức ăn hay đồ uống của nạn nhân.

Hercule Poirot đã tự mình thử tìm cách lén vào nhà. Cửa chính thì khóa nhưng có một cửa bên, mở ra vườn chỉ được đóng vào buổi tối. Vào khoảng 13 giờ 15 phút, khi mọi người đều đang ăn trưa tại phòng ăn, Poirot đã vào nhà qua cửa bên lên đến tận phòng của Richard Abernethie mà không bị bắt gặp. Ông cũng đã thử đi đến tận phòng chuẩn bị đồ ăn, mở cửa bước vào mà cũng chẳng ai biết cả. Vậy người ta đã có thể làm như vậy, nhưng có thực là thủ phạm đã vào làm theo cách ấy không? Rất ít có khả năng. Thực ra không phải là Poirot tìm bằng chứng, ông chỉ muốn tìm hiểu tất cả những khả năng có thể. Cũng có thể chuyện Richard Abernethie bị đầu độc chỉ là một giả thuyết. Bằng chứng ư? Thực ra chỉ cần tìm bằng chứng cho vụ Cora Lansquenet thôi. Poirot muốn tìm hiểu một cách cặn kẽ tất cả những người đã dự đám tang Richard và sẽ có kết luận sau. Ông đã có kế hoạch nhưng trước hết phải đi gặp Lanscombe đã. Lanscombe rất lịch sự nhưng giữ khoảng cách.

- Vâng, ông cần tôi, thưa ông? Người đầy tớ già hỏi một cách lịch sự. Poirot thận trọng ngồi xuống chiếc ghế cao trong bếp.

- Bà Abernethie đã cho tôi biết rằng trước đây ông định sau khi thôi làm sẽ đến ở trong căn nhà gần cổng phía bắc?

- Đúng vậy, thưa ông. Tất nhiên là điều đó bây giờ không thể được nữa rồi. Khi ngôi nhà sẽ bị bán...

Poirot cắt ngang:

- Ông vẫn có thể ở lại được đấy. Có những ngôi nhà dành cho những người làm vườn và hơn nữa có thể là những người sẽ đến ở đây sẽ không cần đến ngôi nhà của ông.

- Cám ơn ông. Nhưng thực sự không tin lắm... Họ là người nước

ngoài có phải không?

- Đúng, họ là những người nước ngoài. Những người đã rời các nước châu Âu, phần lớn là những người tàn phế. Họ không có tương lai ở nước họ, họ hàng của họ đều đã chết cả. Tổ chức của tôi đã chuẩn bị tiền và các thủ tục mua ngôi nhà này hầu như đã kết thúc.

Lanscombe thở dài:

- Hẳn là ông cũng hiểu tôi đau khổ đến mức nào khi nghĩ rằng ngôi nhà này sẽ trở thành của công. Nhưng tôi cũng hoàn toàn hiểu rằng nó đã có thời của nó - ông già Lanscombe lại thở dài - Đất nước của tôi vẫn luôn mở rộng vòng tay với những người đau khổ, không tài sản và chúng tôi tự hào về điều đó. Chúng tôi sẽ tiếp tục làm như vậy.

- Cám ơn Lanscombe - Poirot nói nhỏ - Có lẽ là cái chết của ông chủ của ông đã làm cho ông đau đớn lắm.

- Rất đau đớn, quả vậy thưa ông.

- Tôi đã nói chuyện với bạn tôi... người đồng nghiệp của tôi, ông Larraby. Chúng tôi đang tự hỏi hay là ông Abernethie đã gặp chuyện bực mình, chẳng hạn như một người khách khó chịu, hôm trước ngày ông ấy qua đời. Ông có nhớ là hôm đó ông ấy đã có khách hay không?

- Tôi tin rằng không, thưa ông. Tôi nhớ là đã không có khách nào.

- Không ai thật sao?

- Ông phó linh mục đã đến uống trà, ngày hôm trước. Ngoài ông ấy ra cũng có mấy bà sơ đến thu tiền quyên góp và một gã ẩn chuồng cửa phía sau nhà và hỏi xem Majorie có muốn mua bàn chải của anh ta không, cô ấy đã không đuổi được hắn. Ngoài ra không còn ai khác nữa.

Lanscombe tỏ vẻ khó chịu và Poirot không hỏi thêm nữa.

Với Majorie, ông thám tử người Bỉ đã có thành công ngay tức khắc. Chỉ cần ông lên tiếng bàn luận, với sự hiểu biết thực sự, về một vài món ăn và ông đã có được bản thực đơn cuối cùng của Richard Abernethie không khó khăn gì. "Buổi tối hôm ông Abernethie qua đời tôi đã chuẩn bị cho ông ấy món bánh trứng rán chocolate - tôi đã để dành sáu quả trứng cho việc đó. Ông bán sữa là một người bạn của tôi. Tôi cũng đã dùng cả kem nữa. Thật khó mà nói hết được ông Abernethie đã thích thú đến mức nào." Những món khác của bữa ăn cũng đã được kể lại không kém phần chi tiết. Và mặc dù cô ta nói liếng thoắng hồi lâu, cô làm bếp cũng chẳng cho được Poirot thông tin gì đáng giá lắm.

Sau đó ông khoác áo choàng và đi ra sân gặp Helen Abernethie

đang cắt hoa, không quên mang theo hai chiếc khăn che mũi để chống lại cái lạnh của xứ bắc này.

- Ông có phát hiện ra điều gì hay không?

- Không, nhưng tôi cũng đã đoán trước là như vậy.

- Tôi biết. Từ lúc tôi biết qua ông Entwhistle là ông sẽ đến, tôi đã để ý lục loại tìm kiếm khắp nơi nhưng chẳng có kết quả gì. Có lẽ chẳng có gì để tìm cả.

- Sáu hay tám cú rìu mà bà nói không có gì là sao?

- Ồ, tôi không nói về Cora.

- Còn tôi, chính là về Cora mà tôi nói đấy. Tại sao bà ta lại phải giết bà ấy chứ? Ông Entwhistle đã cho tôi biết rằng lúc Cora lỡ lời, bà đã cảm thấy điều gì đó không bình thường. Đúng vậy không?

- Ờ, đúng là vậy, nhưng tôi không biết...

Poirot tiếp tục hỏi không đợi bà nói hết câu.

- Điều gì "không ổn"? Điều gì đó bất ngờ? Một điều khó chịu? Một mối đe dọa?

- Không, không phải là một đe dọa. Chỉ là điều gì đó không... ồ tôi không biết nữa. Tôi không nhớ nổi, và đó chỉ là một chi tiết nhỏ.

- Nhưng tại sao bà lại không nhớ lại được? Bởi vì có điều gì khác đã làm bà quên chẳng? Điều gì đó quan trọng hơn?

- Đúng... đúng. Tôi nghĩ là ông đã nói đúng. Có lẽ là lời nói bóng gió đến vụ ám sát đã làm tôi quên đi những điều khác.

- Có thể là phản ứng của một ai đó khi Cora nói câu đó chẳng?

- Có thể. Nhưng tôi không nghĩ là lúc đó tôi đã chú ý nhìn ai đó đặc biệt. Tất cả mọi người đều nhìn vào Cora.

- Có lẽ là bà đã nghe thấy điều gì đó. Cái gì đó rơi, vỡ...

Helen cố gắng lục lại trí nhớ.

- Không... tôi không nghĩ là như thế.

- Không sao, rồi một ngày nào đó bà sẽ nhớ lại. Giờ, hãy nói cho tôi biết ai là người biết rõ Cora nhất?

Helen nghĩ một lúc rồi nói:

- Lanscombe, tôi nghĩ thế. Ông ấy biết rõ bà ấy lúc còn nhỏ. Janet, bà hầu phòng đã đến đây khi Cora đã lấy chồng và không còn ở đây nữa.

- Sau Lanscombe thì ai biết rõ nhất?

- Có lẽ là tôi. Maude chỉ biết Cora sơ sơ thôi.

- Vậy thì, bởi vì bà là người biết rõ bà ấy nhất, theo bà tại sao Cora đặt ra câu hỏi ấy?

- Bình thường bà ấy vẫn ăn nói như vậy mà.

- Nhưng tại sao? Bà ấy đã chỉ nói lỡ ra như vậy thôi hay là bà ấy đã

cố ý muốn làm cho mỗi người phải suy nghĩ?

Helen ngẫm nghĩ:

- Khó mà có thể đánh giá người khác một cách chắc chắn được, phải không? Tôi chưa bao giờ biết được liệu Cora có phải chỉ là một người nông cạn hay ngược lại bà ấy là một đứa trẻ thích làm mọi người để ý đến. Ông muốn nói đến điều đó đúng không?

- Đúng. Tôi nghĩ có thể là Cora đã tự nhủ: "Họ sẽ phản ứng như thế nào nếu như mình hỏi liệu có thể là Richard đã bị giết không? Có lẽ sẽ thú vị đây." Liệu theo bà điều đó là có thể hay không?

Helen có vẻ do dự:

- Có thể. Bà ấy vẫn có cái óc hài hước kiểu trẻ con tinh nghịch.

Nhưng nếu vậy thì sao?

- Không nên đùa với một vụ giết người. Poirot trả lời cụt lủn.

Helen rùng mình.

- Cora đáng thương.

Poirot đổi chủ đề.

- Bà Timothy đã ngủ lại đây đêm hôm tổ chức đám tang?

- Đúng thế.

- Bà ấy có nói gì với bà về câu nói của Cora không?

- Có. Bà ấy nói rằng đó là một lời nói lố lăng hoàn toàn đúng kiểu Cora.

- Bà ấy đã không coi đó là một chuyện nghiêm trọng?

- Ồ không... không. Tôi tin chắc rằng không.

Poirot cảm thấy từ "không" thứ hai có vẻ không chắc chắn. Nhưng mà thường thường khi phải nghĩ lại người ta vẫn thường không dám chắc như vậy.

- Thế còn bà, bà đã để tâm đến điều đó?

Đôi mắt Helen Abernethie có vẻ trẻ đến lạ lùng dưới mái tóc hoa râm vén sang hai bên trán.

- Vâng, ông Poirot. Tôi đã nghĩ nhiều đến câu nói đó.

- Vì cái cảm giác mà bà đã có rằng cái gì đó không ổn?

- Có thể là như thế.

Poirot đợi một lát nhưng Helen không nói gì nữa nên ông tiếp tục:

- Hình như quan hệ giữa bà Lansquenet và gia đình đã lạnh nhạt từ nhiều năm nay?

- Đúng thế. Chúng tôi không ai ưa chồng bà ấy và bà ấy đã nổi giận. Bởi vậy mà quan hệ gần như đã bị cắt đứt.

- Và sau đó, đột nhiên Richard đã đến gặp bà ấy. Vì lý do gì vậy?

- Tôi không biết. Tôi nghĩ rằng ông ấy đã biết, hoặc đã đoán được, rằng ông ấy không còn sống được bao lâu nữa và vì vậy ông ấy

muốn hòa giải. Nhưng tôi đã không biết điều đó.

- Ông ấy không nói gì với bà sao?

- Nói với tôi?

- Thì bà đã đến đây ngay trước khi ông ấy đi gặp Cora có phải vậy không? Ông ấy không nói gì với bà về dự định của ông ấy sao?

Lúc đó Poirot nhận thấy Helen có vẻ có ý giữ gìn.

- Ông ấy đã nói với tôi về chuyện đi đến gặp Timothy, và ông ấy đã đi đến đó thật, nhưng ông ấy chưa bao giờ nói trước mặt tôi là sẽ đi gặp Cora. Chúng ta vào nhà thôi chứ? Sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Họ đi vào nhà, Helen mang theo những bông hoa vừa hái. Khi đi qua cửa, Poirot lên tiếng hỏi:

- Bà chắc chắn rằng trong những ngày bà ở đây, ông Abernethie không nói gì với bà về ai đó đặc biệt trong gia đình chứ?

Helen trả lời với đôi chút trách móc:

- Ông nói như là một cảnh sát vậy.

- Ngày xưa tôi đã là cảnh sát a9ấy chứ. Tất nhiên, tôi không có quyền thẩm vấn bà, nhưng bà cũng muốn biết sự thực, nếu như tôi đã hiểu đúng.

Họ vào căn phòng khách màu xanh. Helen thở dài.

- Richard rất thất vọng vì bọn trẻ của gia đình. Người già là như vậy đấy. Ông ấy đã nhận xét bọn trẻ thậm tệ về nhiều mặt nhưng không có gì - không có gì ông hiểu chứ - có thể lý giải một vụ giết người.

- A! Poirot chỉ nói có vậy.

Helen lấy một chiếc bình Trung Hoa và bắt đầu cắm hoa vào đó. Khi đã vừa ý bà liếc nhìn quanh tìm một chỗ thích hợp.

- Bà cắm hoa thật là đẹp. Hercule Poirot nhận xét. Tôi tin chắc rằng bà làm rất tốt tất cả những gì bà làm.

- Cám ơn. Tôi rất thích cắm hoa. Tôi nghĩ là bình hoa sẽ rất đẹp trên chiếc bàn đá xanh kia.

Trên chiếc bàn ấy đã có một bó hoa giả dưới một quả đĩa cầu bằng thủy tinh. Trong lúc Helen đang nhắc quả đĩa cầu lên, Poirot nói với một giọng lãnh đạm:

- Đã có ai nói cho ông Abernethie biết rằng chồng cô cháu gái Suzan của ông ấy đã suýt nữa đánh thuốc độc chết một khách hàng vì đã nhầm khi bán thuốc chưa? A! Xin lỗi!

Poirot nhảy vội phía trước. Tác phẩm nghệ thuật thời Victoria vừa tuột khỏi tay Helen, nhưng cái đỡ của Poirot đã không kịp thời. Quả đĩa cầu thủy tinh rơi xuống nền nhà và vỡ tan. Helen lộ rõ vẻ bức mình:

- Tôi thật là vụng về. Nhưng mà ít ra những bông hoa cũng đã không

bị nát. Tôi sẽ cho làm một quả đĩa cầu khác. Bây giờ tôi phải dọn dẹp đồng hồ này xuống cái tủ dưới gầm cầu thang.

Poirot giúp bà một tay, và khi trở lại trong phòng khách ông xin lỗi:

- Đó là lỗi của tôi. Lẽ ra tôi không nên làm bà giật mình với câu hỏi của tôi như thế.

- Ông đã hỏi gì ấy nhỉ? Tôi đã quên mất rồi.

-Ồ, không có gì quan trọng đâu. Chính tôi cũng đã quên tôi muốn hỏi gì rồi.

Helen bước lại gần Poirot và đặt tay lên cánh tay ông.

- Ông Poirot. Cuộc thăm vấn này có mục đích gì vậy? Những người sống có bắt buộc phải bị liên quan đến vụ này không nếu như họ không dính dáng gì đến... đến...

- Đến cái chết của Cora Lansquenet? Tất nhiên là có chứ, vì một lý do đơn giản là phải tìm hiểu kỹ càng mọi việc. Câu châm ngôn xưa thật đúng: Mỗi người đều giấu điều gì đó. Điều đó đúng với tất cả mọi người, có thể là cũng đúng với bà nữa, thưa bà. Nhưng tôi nhắc lại là tất cả đều phải được làm sáng tỏ, và chính vì lý do này mà ông bạn của bà, ông Entwistle đã tìm đến tôi. Bởi vì tôi không phải là người của cảnh sát. Những gì mà tôi muốn biết không liên quan gì đến tôi, nhưng tôi phải biết. Và chính bởi vì trong chuyện này vấn đề chủ yếu là con người chứ không phải là bằng chứng, tôi quan tâm đến con người. Tôi muốn, thưa bà, gặp tất cả những người đã có mặt tại đám tang ông Abernethie và, dĩ nhiên, tốt nhất là cuộc họp mặt được tổ chức chính tại nơi đây.

- Tôi e rằng, Helen trả lời nho nhỏ, điều đó sẽ hơi khó đấy.

- Không khó đến vậy đâu. Tôi đã nghĩ ra một lý do có thể chấp nhận được. Ngôi nhà đã được bán, và ông Entwistle sẽ là người thông báo tin đó. Ông ấy sẽ mời tất cả các thành viên gia đình đến đây để mỗi người chọn một đồ đạc hay một thứ gì đó mà họ muốn trước cuộc bán đấu giá. Cuộc họp gia đình có thể sẽ được tổ chức vào một ngày cuối tuần. Bà thấy đấy, cũng không đến nỗi khó đấy chứ.

Helen nhìn ông, đôi mắt bà lóe lên một tia lạnh lùng.

- Ông có ý định gài bẫy ai đó chăng, ông Poirot?

- Không, đáng tiếc. Giá mà tôi đã có đủ thông tin để làm điều đó.

Không, tôi vẫn còn đang nghiên cứu tất cả các khả năng. Nhưng cũng có thể là tôi sẽ bố trí một vài thử thách...

- Thử thách? Thử thách kiểu gì?

- Tôi chưa quyết định gì cả, nhưng tôi nghĩ, thưa bà, rằng tốt hơn hết là bà không biết trước điều gì.

- Để có thể thử thách cả tôi nữa ư?

- Bà đã được loại khỏi những người tình nghi, thưa bà.
- Bọn trẻ chắc chắn sẽ đến, Poirot tiếp tục. Nhưng bà có nghĩ rằng sẽ khó mà đảm bảo được sự có mặt của ông Timothy Abernethie không? Hình như ông ta chẳng ra khỏi nhà bao giờ.
- Về vấn đề Timothy, tôi nghĩ rằng ông sẽ gặp may đấy. Helen nói nhanh với một nụ cười. Hôm qua tôi đã nói chuyện với Maude. Họ đang cho sơn lại nhà của họ, và Timothy nói rằng mùi sơn làm cho ông ta khó chịu. Tôi tin chắc rằng họ chẳng mong gì hơn được đến đây một hay hai tuần. Chân của Maude vẫn chưa khỏi hẳn, ông đã được biết là bà ấy bị ngã vỡ gót rồi chứ?
- Không, tôi không biết. Thật không may!
- Nhưng họ đã có cô Gilchrist, cô hầu gái của Cora, đến giúp đỡ. Hình như là cô ta làm việc tốt lắm.
- Sao? Giọng Poirot lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Sao họ lại cho gọi cô ấy? Ai đã có ý này vậy?
- Suzan, hình như thế, Suzan Banks.
- A! Poirot vẫn còn giọng lạ lùng. Thì ra đó là ý của cô bé Suzan. Cô ta rất thích dàn xếp mọi chuyện.
- Suzan vẫn luôn tạo cho tôi cảm giác cô ấy là một cô gái tài giỏi.
- Rất giỏi giang, quả đúng vậy. À bà biết không, cô Gilchrist vừa suýt chết vì một miếng bánh ngọt tẩm thuốc độc.
- Helen giật nảy mình.
- Không. Maude đã nói với tôi là cô Gilchrist vừa ra viện nhưng tôi đã không hỏi tại sao. Một miếng bánh ngọt tẩm thuốc độc! Nhưng, ông Poirot... tại sao?
- Bà hỏi tôi "tại sao" ư?
- Helen không trả lời mà nói một cách dứt khoát:
- Được rồi. Hãy tập trung tất cả mọi người tại đây. Hãy tìm ra sự thật! Không thể cho phép có những vụ giết người khác tiếp diễn.
- Bà sẽ hợp tác chứ?
- Vâng... tôi sẽ hợp tác.

Sau Tang Lễ

Chương 15

- Chiếc thảm này đẹp thật đấy, bà Jones. Bà thật là khéo tay. Có trà ở trên bàn trong bếp ấy, nếu bà muốn dùng. Tôi phải mang bữa ăn

nhẹ 11 giờ cho ông Abernethie đây.

Cô Gilchrist lên cầu thang, tay bưng một chiếc khay đồ ăn bày đặt khá đẹp. Cô gõ cửa phòng Timothy, nghe thấy một tiếng làu nhàu của ông ta mà cô cho là lời mời vào, cô mở cửa và bước vào.

- Đây là cà phê buổi sáng và một ít bánh quy của ông, ông Abernethie. Tôi hy vọng là hôm nay ông khá hơn, trời thật là đẹp. Timothy lầm nhảm điều gì đó rồi hỏi với giọng ngờ vực:

- Không có váng trong cốc sữa đấy chứ?

- Ồ không, thưa ông Abernethie. Tôi đã nhớ bỏ nó đi rồi; và tôi đã mang đến cho ông một chiếc chao nhỏ nếu như lát nữa váng lại tụ lại. Ông biết không, có những người lại thích váng sữa đấy. Họ nghĩ rằng đó chính là kem, và cũng đúng như thế thật.

- Một lũ ngu. Thế còn bánh quy này là thế nào đây?

- Đó là bánh giúp tiêu hóa. Rất ngon đấy.

- Giúp tiêu hóa? Vớ vẩn! Chỉ có bánh quy dừa và bánh quy gừng là có thể chấp nhận được thôi.

- Rất tiếc là tuần này ở cửa hàng đã không còn những loại bánh đó nữa. Nhưng bánh này cũng ngon đấy. Ông hãy ném thử mà xem.

- Tôi biết chúng như thế nào rồi, cảm ơn. Nay đừng có động vào rèm cửa sổ của tôi.

- Ồ, tôi cứ nghĩ là ông muốn thưởng thức một chút nắng mặt trời. Hôm nay trời rất đẹp.

- Tôi thích ở trong bóng tối như thế này hơn. Tôi đau đầu quá, mùi sơn làm tôi khó chịu.

Cô Gilchrist hít mạnh một cái rồi nhận xét:

- Cũng đâu có đến nỗi, họ quét sơn ở đầu bên kia của nhà cơ mà.

- Mũi cô bị điếc rồi. Tại sao cô lại cứ đặt ra xa những quyển sách mà tôi muốn đọc thế?

- Ồ tôi xin lỗi, ông Abernethie. Tôi không biết là ông đang đọc chúng.

- Vợ tôi đâu rồi? Đã hơn tiếng đồng hồ rồi tôi chưa thấy mặt bà ấy.

- Bà Abernethie đang nằm nghỉ ở dưới đi vắng.

- Hãy bảo bà ấy lên đây, tôi muốn bà ấy nghỉ ở đây.

- Được rồi, ông Abernethie. Nhưng hình như là bà ấy đang ngủ.

Mười lăm phút nữa tôi sẽ bảo bà ấy lên được chứ?

- Không, bảo bà ấy lên đây ngay lập tức. Và đừng có động vào tấm chăn của tôi, cứ để nó nằm như thế là được rồi.

- Xin lỗi. Tôi thấy là nó hơi bị rơi về một bên.

- Tôi thích như thế. Hãy đi tìm Maude lại cho tôi ngay đi. Tôi cần gặp bà ấy.

Cô Gilchrist xuống nhà và rón rén vào phòng khách, Maude đang

ngồi ở đó đọc truyện, chân đau gác lên thành đi vắng.

- Xin lỗi bà, bà Abernethie. Ông Abernethie cho gọi bà.

Như là bị bắt tội quả tang, Maude vội nhét quyển truyện xuống bên và vừa vớ lấy cái nạng vừa nói lớn:

- Tôi lên ngay đây.

Khi Maude bước vào phòng, Timothy tỏ vẻ bức bối:

- À, cuối cùng thì bà cũng xuất hiện.

- Tôi xin lỗi, tôi không biết là ông đang muốn gặp tôi.

- Cái cô mà bà mới thuê làm cho tôi phát điên lên mất. Lúc nào cô ta cũng đi đi lại lại, nói liên mồm như một con gà điên. Đúng là một mụ gái già.

- Tôi rất tiếc là cô ấy đã làm cho ông bức mình. Cô ta chỉ muốn tỏ vẻ tử tế thôi mà.

- Tôi không muốn người ta tử tế, và cũng không cần một mụ gái già đến ba hoa bên cạnh tôi. Hơn nữa cô ta lại trắng tráo đến mức quá quắt...

- Có thể là...

- Cô ta xem tôi như là trẻ con. Hừ, tôi phát điên lên mất.

- Đồng ý là như thế cũng hơi khó chịu thật. Nhưng tôi xin ông, Timothy, đừng quá nóng nảy với cô ta. Tôi vẫn chưa thể làm gì được. Mà ông cũng thấy là cô ta làm bếp rất khéo kia mà.

- Tôi đồng ý với bà về điểm này - Timothy thừa nhận nhưng không được thoải mái lắm - Cô ta nấu ăn không đến nỗi tồi. Nhưng hãy để cô ta ở trong bếp, thay vì vào quấy rầy tôi.

- Được rồi. Ông thấy trong người thế nào?

- Không khỏe tí nào. Cô lẽ bà phải gọi Barton đến khám cho tôi. Mùi sơn này làm cho tôi nôn nao. Này hãy sờ vào động mạch của tôi mà xem, nó không được đều lắm.

Maude làm theo nhưng không nhận xét gì và nói sang chuyện khác.

- Timothy, hay là chúng ta đến khách sạn ở cho đến khi sơn xong nhà?

- Lãng phí quá.

- Nhưng mà bây giờ chúng ta đã có đủ khả năng...

- Ồ, bà cũng như mọi người đàn bà khác. Lời nói của bà làm tôi thất vọng đấy. Vì chúng ta vừa thừa kế một phần nhỏ gia tài của anh trai tôi mà bà nghĩ rằng chúng ta có thể dọn đến Ritz (1) ở mãi mãi hay sao?

- Không hẳn là tôi muốn nói như thế.

- Tôi đảm bảo với bà rằng tài sản thừa kế từ Richard sẽ chẳng làm cho đời sống của chúng ta khá hơn được là bao. Chính phủ sẽ lại ăn

bớt của chúng ta thôi. Hãy nhớ điều mà tôi vẫn nói với bà: Tất cả là của sở thuế.

Bà Abernethie gật đầu về nuôi tiếc.

- Cà phê đã nguội lạnh rồi - Ông chủ tàn tạt nói, ông ta nhìn ly cà phê về ghê tởm mặc dù chưa đựng vào nó - Tôi chẳng bao giờ có quyền được uống cà phê nóng hay sao?

- Tôi sẽ đi hâm lại cho ông.

Trong bếp, cô Gilchrist đang uống trà và nói chuyện với cô Jones một cách thân thiện, vui vẻ mặc dù là với chút vẻ ban ơn.

- Tôi cố gắng hết sức để có thể giúp đỡ bà Abernethie. Những chuyến đi lên đi xuống như thế này làm bà ấy mệt lắm.

Chuông điện thoại kêu và cô Gilchrist vội ra phòng ngoài để trả lời. Máy điện thoại - đã được sản xuất ít nhất cách đây năm mươi năm và đã rất cũ nát rồi - được đặt trong một hành lang đầy gió lùa, sau cái tủ gầm cầu thang.

Trong khi cô Gilchrist đang nói chuyện thì Maude xuất hiện trên cầu thang. Cô gái già quay lại:

- Có bà Leo...

- Leo.. có phải vậy không? Bà Leo Abernethie gọi... Hãy bảo bà ấy đợi tôi một chút. Tôi đến ngay đây.

Maude đi xuống cầu thang một cách rất khó nhọc và chậm rãi.

- Tôi lấy làm tiếc là đã bắt bà phải đi lên đi xuống như vậy - Cô Gilchrist nói nhỏ - Ông Abernethie đã uống xong cà phê chưa? Tôi sẽ đi lên dọn khay xuống.

- Helen? Maude cầm máy điện thoại nói chuyện - Maude đây.

Ông chủ tàn tạt ném về phía cô Gilchrist một cái nhìn không thiện cảm.

- Ai gọi điện đến đây?

- Bà Leo Abernethie.

- À! Và tất nhiên là họ sẽ nói chuyện trong cả tiếng đồng hồ. Đàn bà không còn có khái niệm thời gian nữa một khi họ nói chuyện điện thoại. Họ chẳng bao giờ nghĩ rằng không nên phung phí tiền như thế cả.

Cô Gilchrist nói ngay rằng trong trường hợp này thì bà Leo là người chịu phí điện thoại, Timothy không trả lời chỉ làu nhàu mấy tiếng.

- Hãy kéo rèm sang bên một chút cho tôi đi. Không, không phải là cái đấy, cái kia. Tôi không muốn bị mặt trời chiếu thẳng vào mặt. Thế,

như thế. Bệnh tật không thể bắt buộc tôi suốt ngày ở trong bóng tối được. Bây giờ hãy ra thư viện lấy cho tôi... Lại gì nữa thế? Cô chạy đi đâu vậy?

- Có người vừa nhấn chuông cửa, thưa ông Abernethie.

- Tôi có nghe thấy gì đâu. Có bà quét dọn ở dưới nhà đấy, hãy để cho bà ấy trả lời.

- Vâng, thưa ông Abernethie. Vậy thì bây giờ ông muốn đọc quyển sách nào?

Timothy nhắm nghiền mắt:

- Tôi quên mất rồi. Lỗi tại cô đấy. Bây giờ cô có thể đi ra được rồi.

Cô Gilchrist bưng cái khay lên rồi vội vàng rời căn phòng. Xuống đến dưới nhà cô đặt khay lên bàn trong phòng chuẩn bị đồ ăn, đi qua phòng ngoài ra cửa. Một lát sau cô quay lại nói với Maude:

- Xin lỗi bà. Có một bà sơ trước cửa, bà ấy đến để quyên góp. Bà ấy có một quyển sổ quyên góp. Thường thường người ta cho một nửa coron hay một coron.

- Đợi một lát, Helen, Maude nói vào điện thoại rồi quay sang cô

Gilchrist: Tôi không cho tiền Thiên chúa giáo. Chúng tôi dành việc từ thiện cho nhà thờ của chúng tôi.

Rồi bà lại tiếp tục cuộc nói chuyện điện thoại và vài phút sau kết thúc bởi câu: "Tôi sẽ nói với Timothy".

- Đó là Helen vừa gọi, Maude nói khi trở lại phòng chồng. Ngôi nhà đã được bán... cho một tổ chức vì người tị nạn nước ngoài nào đó. Helen mời chúng ta đến đó trước khi mọi thứ đều đã được bán. Biết được chuyện mùi sơn làm ông khó chịu, bà ấy nói chúng ta đến ở Enderby sẽ hay hơn là khách sạn vì ở Enderby vẫn còn những người phục vụ, họ sẽ chăm sóc ông.

Tức giận, Timothy định mở miệng nhưng lại không nói gì. Một vẻ ranh ma chợt lóe lên trong mắt ông ta và ông ta gật đầu đồng ý.

- Helen thật là tử tế! Tôi tự hỏi... Tôi không biết... Tôi sẽ nghĩ đến điều đó. Đúng là mùi sơn đầu độc tôi. Trong sơn có chất asen, nếu tôi không làm. Nhưng mặt khác chuyến đi có thể sẽ quá mệt đối với tôi. Khó mà có thể quyết định ngay được nên làm gì là hơn...

- Ông thích đến ở khách sạn hơn chẳng? - Maude hỏi - Những khách sạn tốt thường là rất đắt, nhưng vì sức khỏe của ông...

- Tôi muốn nói để bà hiểu, Maude - Timothy ngắt lời - rằng chúng ta không phải là triệu phú. Tại sao lại đến ở khách sạn trong khi Helen

đã có lòng tốt mời chúng ta đến Enderby? Mặc dù thực ra chẳng phải là bà ấy đã mời chúng ta, ngôi nhà đâu có phải là của bà ấy. Tôi không hiểu lắm về luật, nhưng tôi tin rằng chúng ta đã có quyền như bà ấy đối với căn nhà đó chừng nào nó chưa bị bán đi. Người tị nạn nước ngoài? Trời! Nếu như ông già Cornelius có sống lại bây giờ thì ông ấy cũng sẽ vội quay lại mồ mà thôi.

Timothy thở dài rồi nói thêm:

- Đúng thế, nhưng tôi cũng muốn đến nhìn lại ấy một lần nữa trước khi chết.

Một cách tinh tế Maude đưa ra con bài cuối cùng của mình:

- Nếu tôi không hiểu lầm thì ông Entwistle đã cho mời tất cả mọi người đến chọn lấy một thứ đồ tùy thích, bàn ghế, tủ hay bát đĩa cốc chẳng hạn, trước khi mang tất cả ra bán đấu giá.

Timothy đột nhiên ngồi thẳng dậy trên ghế.

- Nhất định phải đến đó. Theo tôi, Helen tỏ vẻ tử tế quá. Dù sao thì tôi cũng phải có mặt tại cuộc họp gia đình với cương vị là người cầm đầu.

Ông ta đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng một cách mạnh mẽ.

- Đúng, đó là một dự định tuyệt vời. Hãy viết cho Helen rằng chúng ta đồng ý. Chủ yếu là tôi nghĩ đến bà đấy. Bà đã quá vất vả trong thời gian qua. Thợ sơn có thể tiếp tục làm việc trong lúc chúng ta đi vắng, cái cô Gillespie sẽ trông nhà.

- Gilchrist - Maude sửa lại.

Timothy phẩy tay và tuyên bố rằng điều đó chẳng quan trọng gì.

- Không, thực sự là không thể được đâu - Cô Gilchrist nói.

Maude nhìn cô ngạc nhiên. Cô gái già nhìn bà van lơn.

- Tôi nói thế này là không được, tôi biết thế. Nhưng thực sự là tôi không thể ở lại đây một mình được. Nếu như có ai đó có thể đến và ở lại đây với tôi. Trước đây tôi không phải là người nhát, cũng không đồng bóng nhưng giờ khác rồi. Tôi sẽ rất kinh sợ, thực sự rất kinh sợ nếu phải ở lại đây một mình.

- À, tất nhiên rồi, sau những gì đã xảy ra ở Lytchett St-Mary, vậy mà tôi quên mất.

- Từ lúc tôi đến ở đây tôi vẫn cảm thấy sợ. Không có gì đặc biệt cả nhưng tôi vẫn thấy sợ. Thật ngớ ngẩn phải không? Tôi biết thế và tôi xấu hổ. Nhưng tôi sợ. Như thế là bất cứ lúc nào một điều gì đó khủng khiếp cũng có thể đến. Ngay cả bà sơ lúc nãy nhấn chuông cũng đã

làm cho tôi giật bắn cả mình.

- Tôi nghĩ ấy chỉ là vì cô vẫn bị sốc thôi. - Maude nói giọng không mấy tin tưởng.

- Tôi không biết. Tôi lấy làm tiếc vì phải tỏ ra vô ơn với bà như thế sau những gì mà bà đã làm cho tôi. Bây giờ bà sẽ nghĩ về tôi như thế nào đây?

- Chúng ta sẽ tìm cách khác. Maude nói để cho cô gái già yên lòng.

Chú thích

(1) Một khách sạn có tên tuổi ở Anh

Sau Tang Lễ

Chương 16

George Crossfield vừa thoáng nhìn thấy một người phụ nữ qua một cái cửa. Anh ta ngập ngừng một lát rồi quyết định đi theo.

Đó là một cái cửa hai lần kính của một cửa hàng. Cửa hàng này đã ngưng mọi hoạt động. Qua lớp kính người ta có thể thấy bên trong cửa hàng gần như trống trơn. Cánh cửa đóng. George gõ mạnh. Một người đàn ông mang kính, vẻ mặt ngớ ngẩn mở cửa và nhìn anh ta dò hỏi.

- Xin lỗi - George lên tiếng - nhưng hình như tôi vừa nhìn thấy một cô chị họ của tôi trong này.

Anh chàng bán hàng lùi lại mấy bước để cho George bước vào.

- Xin chào, Suzan!

Suzan đang đứng trên một chiếc thùng đựng hàng, tay cầm một cái thước. Cô quay đầu lại nhìn anh chàng em họ về ngạc nhiên.

- Chào anh, George. Anh từ đâu chui ra thế?

- Tôi đã nhìn thoáng thấy lưng chị và tôi đã dám chắc đó là chị.

- Anh có thể nhớ cho tôi "2m25" được không? Lát nữa tôi sẽ ghi lại.

- Được. Để làm gì vậy? Để cho thư viện à?

- Không, đó là kích thước của căn phòng. Hai mét bảy mươi năm công hai mươi năm là ba...

Anh chàng đeo kính háng giọng:

- Xin lỗi bà, bà Banks, nhưng nếu như bà muốn ở lại đây lâu hơn nữa...

- Đúng, tôi đang định như vậy. Anh có thể để chìa khóa lại cho tôi, tôi sẽ tự khóa cửa và sẽ trả lại chìa khóa cho anh ở văn phòng, như thế được chứ?

- Được, cảm ơn.

Khi anh chàng này đi khỏi, Suzan nói:

- Tôi rất hài lòng vì chúng ta đã tổng khứ được hần.

Cô dừng việc đo đạc lại và quay lại nhìn cậu em họ chăm chăm.

- Trông anh khác thật đấy, George. Tuyệt!

Cô ngồi xuống một chiếc thùng khác và châm một điếu thuốc.

- Anh rất cần số tiền ông già Richard để lại cho anh phải không?

- Thời này, ai có thể nói một cách thành thật là không cần tiền?

George thần nhiên trả lời.

- Lúc đó anh đang gặp rắc rối, đúng không?

- Tôi không hiểu vì sao chị lại quan tâm đến chuyện đó, Suzan.

- Tôi quan tâm đến anh, đơn giản vậy thôi.

- Chị sẽ thuê cửa hàng này à?

- Tôi mua cả tòa nhà này.

- Cả những tầng trên nữa à?

- Đúng thế. Hai tầng trên là những căn hộ. Một căn hộ trống được rao bán cùng với cửa hàng. Tôi cũng mua cả căn hộ kia của những người đang ở đó.

- Tiền có ích đấy chứ, Suzan?

Trong giọng nói của George lộ rõ vẻ ranh mãnh. Suzan thở mạnh một cái:

- Đối với tôi thì thật tuyệt vời. Một lời cầu nguyện đã thành hiện thực.

- Những lời cầu nguyện có thể giết chết những người họ hàng già cả phải không?

Suzan chẳng để ý gì đến câu hỏi này.

- Đây đúng là cái mà tôi đang tìm đấy.

- Để làm gì vậy? Để mở một cửa hàng may chăng?

- Không. Thẩm mỹ viện với những đồ mỹ phẩm gốc thực vật. Sẽ kiếm được đấy, với điều kiện phải có cá tính... Tôi sẽ làm được điều đó.

George nhìn cô chị họ của mình. Anh ta chiêm ngưỡng những nét thanh thoát trên gương mặt cô, đôi môi gợi cảm và màu da của cô.

Tất cả tạo nên một vẻ đầy sức sống và, thật lạ lùng, George nhìn thấy ở Suzan những phẩm chất đảm bảo thành công lạ lùng và không định nghĩa được.

- Ủ, tôi cũng nghĩ là chị sẽ thành công - Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng - Chị đã có dự định này từ bao giờ?

- Hơn một năm rồi.
 - Tại sao chị đã không nói với bác Richard? Biết đâu ông ấy lại chẳng đã đầu tư cho công việc của chị.
 - Tôi đã nói với ông ấy rồi.
 - Và ông ta đã không thích sao? Vậy mà tôi cứ ngỡ rằng ông ấy sẽ thấy ở chị cái tính khí của chính ông ấy.
- Suzan không trả lời và đột nhiên trong đầu George thoáng hiện lên một gương mặt khác: gương mặt một người đàn ông gầy, nóng nảy và đa nghi.
- Thế còn... anh ấy tên là gì nhỉ? Greg. Thế còn Greg thì sao? Tôi đoán rằng anh ấy cũng sẽ bỏ hiệu thuốc chứ?
 - Tất nhiên rồi. Chúng tôi sẽ lập một phòng thí nghiệm trong thẩm mỹ viện và chúng tôi sẽ tìm ra những công thức riêng cho các loại kem, mỹ phẩm của chúng tôi.
- George cố nén một nụ cười. Anh ta đang định nói "Như vậy trẻ con sẽ có chỗ chơi" nhưng rồi lại nghĩ là không nên.
- Chị thật là một Abernethie chính cống. Người duy nhất của dòng họ còn lại là đằng khác. Đối với Richard, chỉ đáng tiếc chị là đàn bà nếu không tôi dám chắc ông ấy đã để lại tất cả cho chị rồi.
 - Tôi cũng nghĩ thế - Suzan nói nhỏ, im lặng một lát rồi nói:
 - Ông ấy không ưa Greg, anh biết không?
 - A! - George tròn tròn mắt - Vậy ra là tại anh ấy.
 - Đúng thế.
 - Nhưng mà rồi tất cả cũng tốt đẹp cả và những dự định được thực hiện.
- Vừa nói ra những lời đó George nhận thấy rằng chúng chỉ đúng với Suzan và trong một khoảnh khắc anh ta cảm thấy ngần ngại và đổi chuyện:
- À nhân đây, chị có nhận được một lá thư của bà Helen về chuyện Enderby không?
 - Có, sáng nay. Thế còn anh?
 - Tôi cũng thế. Chị định thế nào?
 - Greg và tôi định đi đến đó cuối tuần tới, nếu mọi người đều đồng ý chọn ngày đó. Dường như Helen muốn tất cả mọi người cùng có mặt.
- George nở một nụ cười châm biếm:
- Nếu không, ai đến đó trước sẽ có thể chọn vật có giá trị nhất?
- Suzan cũng cười:
- Anh có dám cá là sẽ có một cuộc tranh giành ghê gớm trong gia đình không?

- Chắc là Rosamund sẽ muốn lấy cái bàn đá xanh để dùng cho việc đóng kịch.
- Suzan không cười nữa. Cô nhú mày:
- Gần đây anh có gặp Rosamund không?
- Tôi chưa gặp lại cô em họ Rosamund xinh đẹp của chúng ta từ hôm chúng ta đi cùng tàu trở về sau tang lễ.
- Tôi đã gặp lại cô ấy một hai lần, cô ấy có vẻ lạ lắm.
- Có chuyện gì vậy? Phải chăng cô ta có ý định sử dụng bộ não của mình?
- Không... ờ... cô ấy có vẻ... phiền lòng...
- Phiền lòng vì có nhiều tiền quá và có thể dựng một vở kịch tồi tệ để cho Michael có thể làm cho cười?
- Ờ về mặt ấy thì có vẻ được đấy. Vở kịch cũng không đến nỗi tồi và có thể sẽ thành công đấy. Michael cũng có tài đấy chứ. Không như Rosamund hài lòng làm người đẹp và ngu si.
- Rosamund tội nghiệp, xinh đẹp và ngu si.
- Nhưng cũng không đến nỗi quá ngu si như người ta tưởng đâu. Đôi khi cô ta nói ra những điều mà không ai nghĩ rằng cô ta có đủ thông minh để biết được. Nhiều khi cô ấy có thể làm cho người khác phải bối rối đấy.
- Cũng như bà dì Cora của chúng ta.
- Ừ...
- Một chút bối rối thoáng qua xâm chiếm hai chị em họ, hẳn đó là vì họ đã nhắc đến Cora Lansquenet.
- Tiện nói về cô Cora - George lên tiếng, cố làm ra vẻ không có gì - Cô hầu gái của bà ấy giờ sao rồi? ? Tôi nghĩ là chúng ta phải làm điều gì đó cho cô ta.
- Anh muốn nài gì?
- Có lẽ là gia đình ta cũng phải có chút trách nhiệm với cô ta. Tôi vừa nghĩ tới Cora, với tư cách là dì của tôi và tôi nghĩ rằng có thể cô hầu gái của dì ấy sẽ không dễ dàng gì tìm thấy được một công việc khác.
- Anh nghĩ vậy sao?
- Đúng thế. Người ta thường rất sợ chết. Tôi không nói là họ sẽ tưởng tượng cô Gilchrist ấy vung rìu trên đầu họ nhưng trong thâm tâm có thể họ sẽ nghĩ rằng cô ta sẽ mang rủi ro đến với họ. Con người ta mê tín dị đoan mà.
- Tôi lấy làm lạ là anh đã nghĩ đến những chuyện đó George.
- Tôi là một luật gia cơ mà. Tôi đã nhận thấy cái khía cạnh... không lô gic ấy của con người. Tôi chỉ nói rằng chúng ta phải làm điều gì đó giúp cô Gilchrist, thuê cho cô ta một căn phòng hoặc cho cô ta một ít

tiền giúp cô ta qua lúc khó khăn, tìm cho cô ta một công việc văn phòng nếu như cô ta có khả năng làm công việc đó. Tôi nghĩ là chúng ta hông được bỏ rơi cô ta.

- Anh không phải bận tâm về chuyện ấy đâu - Giọng Suzan có vẻ lạnh lùng và giễu cợt - Tôi đã lo rồi. Hiện giờ cô ta đang ở chỗ chú Timothy và cô Maude.

George có vẻ kinh ngạc.

- Ôi Suzan, như vậy có không cẩn thận quá không đấy?

- Ấy là giải pháp tốt nhất mà tôi đã nghĩ ra được lúc đó.

- Chị tin ở mình đấy chứ, Suzan? Chị biết điều gì chị đã làm và chị không... hối hận gì chứ?

- Hối hận ư? Mất thời gian! - Suzan trả lời thản nhiên.

Sau Tang Lễ

Chương 17

Michael ném lá thư qua mặt bàn cho Rosamund.

- Sao? Chúng ta làm gì?

- Chúng ta sẽ đến đó. Anh nghĩ sao?

- Được chúng ta sẽ đến - Michael nói chậm rãi.

- Có thể là có một vài đồ trang sức... Mặc dù rằng trong ngôi nhà ấy toàn là những thứ gớm ghiếc: chim nhồi bông, hoa giả... gớm!

- Ủ, lằng cở mà. Nhưng anh nghĩ là mấy bức ký họa ở phòng khách và chiếc tràng kỷ với hình thù kỳ quái cũng không đến nỗi tồi. Chúng ta có thể dùng chúng cho vở Chuyển đi của ngài nam tước

Anh chàng đứng dậy và nhìn đồng hồ.

- Anh phải đi gặp Rosenheim. Tối nay anh sẽ về muộn. Anh phải ăn tối với Oscar để thảo luận với anh ấy về vở kịch.

- À, phải rồi, anh Oscar! Hẳn là anh ấy sẽ rất vui gặp lại anh sau chừng ấy thời gian. Cho em gửi lời chào tới anh ấy nhé.

- Sao em lại nói "sau chừng ấy thời gian"? Bọn anh vừa ăn trưa cùng nhau tuần trước mà. Michael nhìn Rosamund dò hỏi.

- Lạ thật. Có lẽ là anh ấy đã quên. Hôm qua anh ấy đã gọi điện và nói với em rằng bọn anh chưa gặp lại nhau từ hôm điếm vở Tilly hướng về phía tây

-Ồ, anh ta bị lẫn mất rồi.

Michael cười, Rosamund nhìn anh ta lạnh lùng với đôi mắt xanh mở

to.

- Anh tưởng em là con ngớ ngẩn à, Mick?
- Ồ không, em yêu.
- Có đấy, có đấy. Em không hoàn toàn ngu ngốc đâu. Hôm đó anh đã không gặp Oscar và em biết là anh đã ở đâu.
- Rosamunds, em yêu... em muốn nói gì vậy?
- Em muốn nói rằng em biết rõ hôm đó anh đã ở đâu.
- Thực ra anh không hiểu em định nói gì.
- Còn nói gì nữa? Anh không thấy là việc bịa ra một lời dối trá như vậy là rất ngu ngốc ư?
- Này, Rosamund...

Michael định nổi cáu nhưng không biết nói gì anh ta đành ngậm miệng. Còn cô vợ vẫn tiếp tục một cách nhẹ nhàng.

- Chúng ta vẫn định đầu tư vào vở kịch, có phải vậy không?
- Đó là một vai diễn rất hợp với anh và anh vẫn hằng mong ước.
- Đó cũng chính là điều em nghĩ.
- Em muốn nói gì?
- Đó là thời cơ của anh nhưng không nên quá mạo hiểm.

Michael nhìn vợ và chậm rãi nói:

- Đó là tiền của em, anh biết. Và nếu em không muốn mạo hiểm...
- Đó là tiền của chúng ta, anh yêu - Rosamund nhấn mạnh ba từ của chúng ta.
- Em có chuyện gì vậy?
- Không có gì.
- Có đấy. Thời gian này em không còn như trước nữa, em trở nên luôn cáu gắt, nóng nảy, có chuyện gì thế?
- Không có gì. Em chỉ muốn anh trăn trọng thôi, Mick.
- Trăn trọng? Về chuyện gì cơ chứ? Anh vẫn luôn trăn trọng đấy chứ.

- Không, em thì không thấy thế đâu. Anh đừng tưởng mình giỏi xoay sở và có thể làm cho người khác tin bất cứ điều gì đâu nhé. Chuyện với Oscar của anh thật là nực cười.

Michael đỏ bừng mặt vì tức giận.

- Thế còn em thì sao? Em đã nói là em đi chợ với Janes. Nhưng sự thực không phải là như vậy: Janes đã đi Mỹ từ mấy tuần trước rồi.
- Đúng. Em cũng đã sai lầm khi nói dối như vậy. Thực ra em đã đi dạo ở Regent s Park.

Michael nhìn vợ một cách tò mò:

- Regent s Park? Cả đời em có vào đó bao giờ đâu? Ở đó có gì vậy? Em mới có một anh bạn tốt ư? Em có thể nói bất cứ điều gì em

muốn, Rosamund, nhưng sự thực là em đã thay đổi rất nhiều thời gian qua. Tại sao thế?

- Em đã... em đã phải suy nghĩ về rất nhiều chuyện. Về những gì cần phải làm...

Michael đi vòng qua cái bàn đến bên vợ và trong sự hăm hở bột phát anh ta kêu lên cuồng nhiệt:

- Em yêu! Em biết rằng anh yêu em đến điên cuồng!

Cô đáp lại lấy lệ cái ôm nồng nhiệt của chồng, nhưng ngay khi họ rời nhau ra, Michael đã lại bắt gặp cái nhìn lạ lùng từ đôi mắt tuyệt đẹp của vợ.

- Dù anh có làm gì đi chăng nữa thì em cũng sẽ tha lỗi cho anh, có phải không?

- Có thể - Rosamund nói mơ hồ. Anh thấy không, bây giờ tất cả đều đã khác rồi. Chúng ta cần phải suy nghĩ và lập lên một kế hoạch tư tế.

- Suy nghĩ... và lập kế hoạch?

Rosamund cau mặt.

- Không nên nghĩ rằng tất cả đã kết thúc khi mới quyết định làm một việc gì đó. Trên thực tế, đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi, cần phải suy nghĩ về những gì chúng ta sẽ làm sau đó... cần phải biết điều gì quan trọng, điều gì không.

- Rosamund...

Rosamund ngồi đó, bối rối với cái nhìn xa xăm, và dường như Michael không nằm trong tầm nhìn của cô.

Michael đã phải gọi tên cô đến ba lần cô mới giật nẩy mình và trở về với thực tế.

- Anh nói gì?

- Anh muốn hỏi em đang nghĩ gì...

- À.... không có gì đâu, em chỉ nghĩ xem mình có nên đi đến...

Lytchett St-Mary để gặp cái cô... tên gì đó em không nhớ nữa, cái cô đã sống cùng dì Cora ấy mà.

- Để làm gì cơ chứ?

- Ờ... nhưng ai đã giết dì Cora nhỉ? Rosamund lẩm bẩm một mình.

Michael tròn tròn đôi mắt.

- Em cho rằng... cô ấy biết hay sao?

- Em nghĩ thế... cô ấy sống ở đó mà.

- Nhưng hẳn là cô ta đã nói hết những gì cô ta biết với cảnh sát rồi chứ.

- Ờ em không muốn nói rằng cô ta biết tất cả nhưng hẳn là cô ta phải biết về điều mà bác Richard đã nói với dì Cora khi bác ấy đã đến Lytchett St-Mary ấy. Ông ấy đã đến đó mà, Suzan đã kể lại với em

như vậy.

- Nhưng cô ta không thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

- Có đây anh yêu ạ.

Rosamund nói như là đang nói với một đứa trẻ hay lý sự.

- Ngớ ngẩn! Anh thấy chẳng có lý do gì để Richard Abernethie có thể nói những chuyện kín của gia đình trước mặt người lạ cả.

- Tất nhiên, nhưng có thể là cô ta đã nghe được.

- Em muốn nói là cô ta đã nghe trộm ư?

- Đúng vậy. À em định nói là em chắc chắn là như thế. Anh tưởng tượng mà xem, hai người đàn bà sống một mình trong một ngôi nhà hẻo lánh, thật là buồn phải không? Chắc chắn là cô ta hay nghe trộm và đọc trộm thư. Ai mà lại chẳng làm như thế trong hoàn cảnh của cô ta chứ?

Michael có vẻ ngạc nhiên.

- Em cũng thế à? Anh ta hỏi với giọng thô bạo.

- Ồ, em thà chết còn hơn là đi làm một cô hầu gái ở một nơi hẻo lánh như vậy.

- Anh muốn hỏi là em có thể đọc trộm thư hay làm những điều đại loại như vậy không?

Rosamund trả lời thản nhiên:

- Có chứ, nếu như em rất muốn biết điều gì đó. Ai cũng thế, anh không tin như vậy sao?

Cái nhìn trong sáng của cô gặp cái nhìn của chồng.

- Con người ta rất tò mò. Cô ta hẳn cũng thế. Em nói về cô Gilchrist ấy. Em tin chắc là cô ta biết chuyện đấy.

- Rosamund, theo em thì ai đã giết dì Cora... và ông già Richard?

Một lần nữa, bốn mắt của họ lại gặp nhau.

- Anh yêu! Đừng vô lý như thế... Anh cũng biết rõ như em đó là ai.

Nhưng tốt nhất là không nên nói tên người ấy ra. Thôi, chúng ta không nói chuyện ấy nữa nhé.

Sau Tang Lễ

Chương 18

Hercule Poirot đang ngồi gần lò sưởi trong thư viện, ông quan sát nhóm người trước mắt ông.

Suzan ngồi ngay ngắn bên phải ông, mặt phấn khích, chồng cô ngồi kế bên vẻ mờ nhạt, tay vịn về một mẫu giấy; George Crossfield cũng ở đó, nhu nhược nhưng hài lòng về mình ra mặt, anh ta đang kể với Rosamund về bọn cò bạc lừa đảo trong những chuyến du hành đường biển xuyên Đại Tây Dương. Cô em họ hỏi lại một câu ngớ ngẩn, rõ ràng cô ta chẳng hề quan tâm đến những gì George đang kể:

- Ô hay thật đấy! Nhưng mà tại sao?

Poirot tiếp tục cuộc khảo sát của mình: Michael, hơi có vẻ thiếu tự tin nhưng rất điển trai; Helen, tinh tế, ngồi hơi riêng ra một góc; Timothy ngồi một cách thoải mái trong chiếc ghế bành tốt nhất, lưng được chèn bởi một chiếc gối; Maude, mạnh mẽ, rần rỏi, vẻ rất tập trung, chờ đợi, và cuối cùng, ngồi hơi lui về phía sau mọi người nhưng không có vẻ gì là khiêm tốn: Cô Gilchrist, mặc một bộ áo cánh duyên dáng lạ lùng. Poirot nghĩ rằng cô ta sẽ sớm đứng dậy, nói nhỏ vài lời xin lỗi rồi lên phòng mình. Cô Gilchrist rất biết vị trí của mình, ông nghĩ vậy.

Hercule Poirot từ từ uống ly cà phê và ngấm quan sát mọi người với con mắt chuyên nghiệp.

Họ có mặt đủ cả, như ông đã muốn. Và giờ đây, ông chợt cảm thấy chán vụ này và tự hỏi sẽ làm gì với họ. Phải chăng ông đã bị ảnh hưởng bởi thái độ thụ động chịu đựng của Helen? Bà ấy không thích đào bới những chuyện xung quanh cái chết của Richard lên. Tại sao nhỉ? Tại sao ông lại có cảm giác muốn làm theo ý bà ấy?

Những gì mà ông Entwhistle đã nói về các thành viên của gia đình này rất chính xác. Ông đã nói với Hercule Poirot về từng người một cách cụ thể và thông minh. Nhưng theo kinh nghiệm, Hercule Poirot vẫn muốn tự mình gặp mặt họ. Ông nghĩ rằng nếu ông nói chuyện trực tiếp với tất cả, ông sẽ có thể biết được chính xác câu trả lời cho câu hỏi: "Ai?" của câu chuyện này. Vì, cũng như những người chơi tranh biết nhận ra họa sĩ, Poirot nghĩ mình có thể nhận ra những kẻ giết người nghiệp dư sẵn sàng phạm tội nếu cần thiết.

Những việc đó, trong vụ này, không phải là dễ dàng. Bởi vì mỗi thành viên trong gia đình này đều có khả năng là một tên giết người được. George có thể giết người vì liều lĩnh; Suzan, lạnh lùng và có hiệu quả, cũng có thể giết người để thực hiện một dự định; Gregory, tính tình bệnh hoạn và cục cằn, anh ta có thể giết để trừng phạt; anh chàng Michael thì tham lam và tự phụ, anh ta có cái kiêu căng và tự phụ của một tên tội phạm, Rosamund, nông cạn một cách thảm hại; Timothy thì công khai căm ghét, đố kị anh trai mình và bất bình vì

không được thừa hưởng toàn bộ gia tài; Maude coi Timothy như một đứa trẻ, bà có thể trở nên rất tàn nhẫn vì đứa trẻ của bà; và cô Gilchrist nữa chứ, cô ta cũng có thể sẵn sàng giết người để lập lại phòng trà của mình.

Thế còn Helen? Poirot thực sự không nghĩ rằng Helen có thể giết người. Bà ấy sống xa lánh với mọi ý nghĩ bạo lực và là một người quá hiểu biết nên không thể làm chuyện đó. Hơn nữa, bà và chồng bà vẫn rất quý mến Richard Abernethie.

Hercule Poirot thở dài. Cách lập luận này vẫn chưa dẫn đến sự thực được, cần phải áp dụng một biện pháp chậm và chắc chắn hơn. Ông sẽ nói chuyện với từng người, có thể sẽ giả vờ giảng giải cái sai để biết cái thật, rồi sớm hay muộn thủ phạm sẽ phải phạm sai lầm.

Helen đã giới thiệu Hercule Poirot với từng người và ông đã cố gắng thân thiện với họ để xóa đi sự khó chịu gây ra bởi sự có mặt của một người lạ trong nhà. Ông đã quan sát, nghe ngóng, đôi khi nghe trộm, nhìn nhận những quan hệ thân thiện hay đối nghịch, nhất là qua những lời mà họ đã nói qua khi chia cửa; ông đã khéo léo tạo được những cơ hội để nói chuyện riêng với người này, đi dạo với người kia. Với cô Gilchrist, Poirot đã khéo gợi lại sự thành công ngày xưa của phòng trà của cô, hỏi han cô về những thứ bánh mà cô thích làm, về những món ăn. Còn Timothy thì đã nói chuyện với ông hàng tiếng đồng hồ về chủ đề duy nhất: sức khỏe của ông ta và cái khó chịu của mùi sơn.

Mùi sơn ư? Poirot nhú mày. Ai đã nói với ông về mùi sơn rồi ấy nhỉ? Entwhistle chẳng?

Poirot cũng đã có một cuộc nói chuyện khác, về tranh của Pierre và Cora Lansquenet. Điều đó đã làm cho cô Gilchrist rất hãnh diện nhưng Suzan thì lại rất coi thường. "Vẽ theo bưu thiếp", cô ta đã nói như vậy. Câu nói đó đã làm cho cô Gilchrist rất tức giận và khẳng định lại là bà Lansquenet của cô luôn vẽ theo cảnh thực.

- Tôi vẫn tin chắc bà ấy đã ăn gian, Suzan đã lại khẳng định với Poirot như vậy sau khi cô Gilchrist đã rời khỏi căn phòng, nhưng tôi không nói ra trước mặt cô gái già này vì điều đó sẽ làm cô ta phật lòng.

- Nhưng làm sao cô lại dám chắc là như vậy? Poirot hỏi lại, vừa nhìn chăm chú cái cằm rất xinh của cô gái vừa nghĩ thầm: "Cô ta rất tự tin, có lẽ là đôi khi quá tự tin."

- Đây là những lý do của tôi, nhưng ông đừng nói gì với cô Gilchrist đấy nhé. Cô Cora đã vẽ một bức về cảnh Polflexan với vịnh bờ đá, ngọn hải đăng và tường chắn sóng. Nhưng, bức tường chắn sóng đã

bị phá hủy trong chiến tranh, như vậy là bức tranh đó không thể là đã được vẽ theo cảnh thực được vì cô Cora mới vẽ nó cách đây hai năm. Thực ra trên những chiếc bưu thiếp về cảng mà người ta bán tại chỗ vẫn có bức tường chắn sóng ấy và tôi đã thấy một bức như vậy trong phòng ngủ của bà ấy. Như vậy có lẽ là Cora đã bắt đầu vẽ bức tranh tại chỗ rồi bí mật hoàn chỉnh sau ở nhà, trong phòng ngủ. Thế đấy, con người ta thế nào thì cuối cùng cũng bị lôi đuôi ra. Thật là lý thú phải không?

- Đúng, đúng thế. Thật là lý thú, như cô đã nói.

Poirot im lặng một lát rồi nghĩ rằng thời cơ ông chờ đợi đã đến, ông lên tiếng nói:

- Cô không biết tôi, nhưng tôi thì tôi vẫn nhớ cô. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô.

Suzan nhìn dò hỏi. Poirot gật đầu và nói:

- Đúng thế đấy, đúng thế đấy. Lần trước tôi đang ngồi trong xe và tôi đã nhìn thấy cô qua cửa kính, còn cô thì đang nói chuyện với những người thợ máy của bãi đỗ xe. Cô thấy đấy, người ta rất dễ nhớ một cô gái trẻ và rất ưa nhìn như cô ngày hôm đó. Vậy nên khi gặp lại cô ở đây tôi đã kêu thầm lên: Thật là một sự tình cờ lý thú!

- Một bãi đỗ xe? Khi nào vậy? Và ở đâu?

- Ồ, chưa lâu lắm đâu. Cách đây một tuần, ờ không, hơn một tuần một chút. Nhưng mà, tôi không còn nhớ là ở đâu nữa. Tôi đã đi rất nhiều vào thời gian gần đây. - Poirot nói dối, tất nhiên là ông nhớ rất rõ bãi đỗ xe của quán trọ King s Arms.

- Ông đi tìm một ngôi nhà cho những người tị nạn của ông?

- Vâng. Tôi đã phải đi rất nhiều vì cần phải tính đến nhiều tiêu chí: giá, địa điểm, khả năng tu sửa.

Poirot ngừng một lát rồi hỏi:

- Cô có buồn vì nhìn thấy ngôi nhà gia đình này... rơi vào tay người nước ngoài như thế không?

- Tất nhiên là không - Suzan có vẻ vui vẻ - Ngược lại, tôi thấy rằng đó là một ý kiến rất tuyệt, lập những khu chung cư cho người tị nạn. Về phần tôi, tôi không có tình cảm nào gắn bó với ngôi nhà này. Đó đâu phải là nhà tôi. Bố mẹ tôi đều đã sống ở London và chúng tôi chỉ thỉnh thoảng mới đến Enderby vào dịp Noen. Hơn nữa tôi thấy nơi này xấu xí và chẳng có vẻ gì là một ngôi đền giữ tiền cả.

- Có thể, nhưng tiền vẫn có những ngôi đền của nó đấy chứ. Nếu tôi không làm thì - tôi xin lỗi nếu như thế là quá tò mò - cô sẽ quyết tâm xây dựng một trong những ngôi đền đó, dựa trên xa xỉ phẩm phải không?

- Ô, không hẳn là một ngôi đền đâu - Suzan vừa cười vừa trả lời - Chỉ là một chỗ để làm ăn thôi mà.
- Không quan trọng tên gọi. Hình như dự án đó sẽ đòi hỏi đầu tư khá nhiều đúng không?
- Quả là tất cả đều đắt khủng khiếp. Nhưng tôi nghĩ rằng cũng đáng công đấy.
- Hãy nói với tôi về dự án của cô đi. Tôi vẫn rất thích thú khi được gặp những phụ nữ trẻ đẹp thực tế và tài giỏi. Thờì tôi - tôi cũng phải thừa nhận là đã lâu rồi - các phụ nữ đẹp thường chỉ quan tâm đến vui chơi và sắc đẹp của mình mà thôi.
- Ô, họ vẫn rất để ý chăm sóc đến sắc đẹp của mình đấy chứ. Và chính dựa trên điều đó mà tôi định làm ăn đây.
- Hãy kể cho tôi đi...

Suzan hào hứng nói với Poirot về những dự định của mình một cách rất chi tiết. Poirot khâm phục cô gái này vì đầu óc kinh doanh sắc sảo, các dự định táo bạo, sự thông minh và có thể một chút tàn nhẫn của những nhà tổ chức táo bạo.

Vừa quan sát cô, Hercule Poirot vừa nói:

- Tôi tin rằng cô sẽ thành công và tiến xa đấy. Rất may là cô đã không nản chí trong khó khăn như nhiều người khác. Quả thực là người ta chẳng làm được gì nhiều khi không có vốn. Có những ý kiến sáng tạo mà đành phải bó tay vì thiếu tiền thì hẳn là khổ sở lắm.
- Rơi vào hoàn cảnh đó tôi nghĩ là tôi sẽ không chịu được. Nhưng nhất định tôi sẽ tìm được vốn cần thiết, ai đó đầu tư cho tôi.
- Tất nhiên. Ông chú của cô, chủ cũ của ngôi nhà này, rất giàu có. Ngay cả nếu như ông ấy không chết thì hẳn là ông ấy cũng đầu tư cho công việc làm ăn của tôi.
- Ô, không đâu. Đối với phụ nữ, chú Richard rất cổ hủ. Ôi, nếu như tôi là đàn ông... - Về tức giận hiện rõ trên mặt cô gái - Ông ấy đã làm tôi rất tức.
- Tôi hiểu... tôi hiểu...
- Người già không nên cản trở giới trẻ như thế. Ô tôi xin lỗi.

Hercule Poirot cười một cách thoải mái và vôn vê ria mép.

- Tôi già thật, nhưng tôi không làm gì cản trở giới trẻ cả. Cũng chẳng có ai phải đợi tôi chết đi cả.
- Thật là một ý nghĩ ghê tởm - đợi cái chết của ai đó!
- Nhưng mà cô, một người thực tế, chắc hẳn cô cũng phải thừa nhận rằng trên đời người trẻ tuổi, hoặc đã trưởng thành, đang đợi, đôi khi quá nôn nóng, cái chết của ai đó, vì cái chết ấy sẽ mang lại cho họ sự thịnh vượng hay ít ra là cơ hội...

- Cơ hội! - Suzan thở hắt ra và kêu lên - Đó đúng là điều mà tôi cần. Poirot nhìn ra phía sau cô nói một cách vui vẻ:
- A chồng cô đến góp phần vào cuộc tranh luận của chúng ta đây. Chúng tôi đang nói về "cơ hội", ông Banks ạ, về cái thứ quý giá mà người ta phải vội bắt lấy bằng cả hai tay khi nó xuất hiện ấy. Hãy cho chúng tôi biết ý kiến của anh đi.
- Nhưng Poirot không thể biết được ý kiến của Gregory Banks, về "cơ hội" hay về bất cứ điều gì khác. Thực ra, ông đã nhận ra rằng không có cách nào nói chuyện với anh ta được. Anh ta có một khả năng kỳ lạ: bởi ý muốn của chính mình hay của vợ, Gregory Banks có vẻ không có một chút thiên hướng nào đối với những cuộc đối thoại hay tranh luận nghiêm chỉnh. Không, không thể nào nói chuyện được với anh ta.
- Ngược lại, với Maude, Poirot đã không gặp khó khăn gì để gọi chuyện. Họ đã nói về mùi sơn. Bà ấy không giấu niềm vui. Ô, thật may là Timothy đã chịu đến Enderby và Helen thật tốt đã mời cả cô Gilchrist nữa.
- Vì cô ấy giúp cho chúng tôi rất nhiều, Maude đã nói như thế. Cô ấy thường tự mình hâm lại đồ ăn cho Timothy vì ông ấy rất hay đói. Chúng tôi rất ngại nhờ người ở của người khác phục vụ. Cô ấy rất tận tâm. Và thế là tôi phải cảm ơn trời đã làm cho cô ấy không dám ở lại nhà một mình, mặc dù tôi cũng phải thú nhận là lúc đó cô ấy đã làm cho tôi giận.
- Cô ấy đã không dám ở lại một mình?...
- Poirot vội hỏi, vẻ rất quan tâm đến điều vừa nghe được. Maude kể lại chuyện cô Gilchrist đã đột nhiên rất hoảng sợ khi nghe tin mình phải ở lại trông nhà một mình. Poirot lắng nghe một cách chăm chú.
- Cô ấy đã sợ à? Và bà không hiểu được tại sao, đúng không? Hay đấy. Rất hay đấy. Ông lẩm bẩm như nói một mình.
- Tôi cho rằng ấy là vì cô ta vẫn còn bị sốc.
- Cũng có thể là như vậy.
- Một hôm, trong chiến tranh, một quả bom đã rơi xuống cách nhà chúng tôi một dặm, tôi nhớ là Timothy đã...
- Maude kể lại chuyện về Timothy, nhưng Poirot chẳng để ý gì đến chuyện đó.
- Bà hãy nhớ lại xem, có điều gì đó đặc biệt đã xảy ra ngày hôm đó không?
- Ngày nào? Maude không hiểu hỏi lại.
- Ngày mà cô Gilchrist đã tỏ ra hoảng sợ ấy.
- À ngày hôm đó... Không, tôi nghĩ rằng không. Có lẽ là cô ấy đã bị

sợ như thế từ khi cô ấy rời Lytchett St-Mary. Ít ra thì cô ấy cũng đã nói với tôi như vậy. Trước đó cô ta đâu có đến nỗi nhát gan. Với một miếng bánh ngọt tẩm thuốc độc, Poirot nghĩ, thì cũng dễ hiểu là sau đó cô Gilchrist hay lo sợ. Nhưng tại sao sự lo sợ ấy vẫn tiếp tục, thậm chí trở nên trầm trọng hơn nữa, ở Stanfield Grange yên tĩnh? Cô ta đã từng sống bên cạnh một người hoang tưởng khó tính (một bà cô) lẽ ra điều đó phải làm cho cô ta trở nên mạnh mẽ hơn chứ.

Chắc chắn là có cái gì đó trong ngôi nhà ở Stanfield Grange ấy đã làm cho cô Gilchrist hoảng sợ. Nhưng mà điều gì nhỉ? Liệu chính cô ta có biết không?

Ngay khi có cơ hội gặp riêng cô gái già, Hercule Poirot đã vội đi thẳng vào vấn đề với vẻ tò mò thái quá.

- Cô sẽ hiểu cho tôi chứ, nếu như tôi nói với cô rằng tôi không dám hỏi chuyện những người trong gia đình về vụ giết người ấy? Nhưng tôi rất tò mò. Mà ai lại không tò mò cơ chứ? Một họa sĩ nhạy cảm bị giết hại một cách dã man tại một ngôi nhà ẩn dật... điều đó chắc hẳn phải là thật kinh khủng đối với gia đình. Và chắc là đối với cô cũng vậy, đúng không? Ông Abernethie đã cho tôi biết là cô đã sống ở đó, ngày xảy ra vụ án.

- Đúng thế, tôi đã ở đó. Nhưng hãy tha lỗi cho tôi, ông Pontalier, tôi không muốn nhắc lại chuyện đó.

- Tôi hiểu, tôi hiểu.

Poirot im lặng. Và cũng đúng như ông đã dự đoán, cô Gilchrist bắt đầu tự mình kể về vụ án.

Tất nhiên cô ta chẳng cho ông thông tin gì, ngoài những gì mà ông đã biết rồi. Nhưng ông vẫn tỏ vẻ rất quan tâm, ông nghe rất chăm chú và đôi khi buột miệng kêu lên xuýt xoa. Điều đó lại càng làm cho cô Gilchrist thích thú.

Khi cô kể hết chuyện, đã nói hết về những gì mà cô nghĩ, những nhận xét của bác sĩ, sự tốt bụng của ông Entwistle... Poirot bắt đầu, một cách thận trọng, hỏi về chuyện mà ông muốn biết.

- Tôi cho rằng cô đã đúng đắn khi quyết định không ở lại một mình trong ngôi nhà đó.

- Tôi không thể tiếp tục ở lại đó được, ông Pontalier, thực sự không thể.

- Tất nhiên rồi. Tôi hiểu, sau chuyện đó cô không còn dám ở nhà một mình nữa, ngay cả ở một nhà khác, nhà ông Timothy Abernethie...

Cô Gilchrist tỏ vẻ xấu hổ.

- Về chuyện đó, tôi lấy làm xấu hổ. Thật chẳng ra làm sao. Đột nhiên

tôi đã thấy hoảng sợ mà chẳng hiểu tại sao.

- Ô, sao lại không biết tại sao? Ai cũng biết cả. Cô vừa thoát khỏi một vụ đầu độc hèn hạ mà.

Cô Gilchrist thở dài và than rằng cô không hiểu tại sao lại có người muốn đầu độc cô.

- Đơn giản là vì tên giết người nghĩ rằng cô có thể biết những thông tin có hại cho hắn.

- Nhưng tôi có biết gì đâu cơ chứ? Một tên du côn hay điên khùng nào đó...

- Chưa chắc đã phải là một tên côn đồ. Tôi cho là ít có khả năng đó.

- Xin ông, ông Pontalier! - cô Gilchrist tỏ rõ vẻ phiền lòng - Xin ông đừng nói những điều như thế. Tôi không muốn tin.

- Cô không muốn tin điều gì?

- Tôi không muốn tin rằng đó không phải là... đó là... - cô dừng lại nửa chừng bối rối.

- Cô không muốn tin như thế nhưng cô lại tin đấy. Poirot tiếp tục vẽ say sưa.

- Ô không, không!

- Có đấy. Và bởi chính vì thế mà cô sợ - mà cô vẫn còn sợ. Tôi nói có đúng không?

- Không. Tôi không còn sợ nữa từ khi tôi đến đây. Ở đây có nhiều người, không khí gia đình thật dễ chịu. Không, ở đây tôi không thấy sợ.

- Có lẽ là ở Stanfield Grange đã có một cái gì đó đánh thức sự sợ hãi trong cô dậy mà cô không biết. Các bác sĩ cũng đã thừa nhận rằng tiềm thức có một vai trò rất quan trọng.

- Vâng, vâng. Tôi biết điều đó.

- Vậy thì tôi nghĩ là sự hoảng sợ tiềm thức của cô đã được vật chất hóa trong một sự kiện nào đó cụ thể, một sự kiện bên ngoài nào đó đã có thể làm bộc phát ra sự hoảng sợ của cô.

Cô Gilchrist có vẻ lắng nghe rất chăm chú những lời nói của Poirot.

- Tôi tin rằng ông đã nói đúng.

- Thế theo cô thì cái sự kiện ấy là gì?

Cô gái già ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên đưa ra một câu trả lời bất ngờ:

- Ông Pontalier, tôi nghĩ rằng sự kiện đó là một bà sơ.

Hercule Poirot chưa kịp phản ứng gì thì Suzan cùng chồng cô đi vào và ngay sau đó là Helen.

"Một bà sơ? Xem nào, tôi đã nghe nói đến điều này rồi thì phải."

Hercule Poirot nghĩ thầm rồi quyết định ngay trong buổi tối nay sẽ phải trở lại câu chuyện về những bà sơ này.

Sau Tang Lễ

Chương 19

Cả gia đình tỏ ra rất lịch sự đối với ông Pontalier, người đại diện của U.N.A.R.C.O. Hercule Poirot đã thật khéo chọn tên viết tắt. Ngay từ đầu, tất cả mọi người đã có vẻ chấp nhận cái tên đó, thậm chí còn tự nhận là biết rõ về tổ chức này. Thế đấy, con người ta thường không dám thừa nhận sự không hiểu biết của mình. Chỉ có Rosamund là đã tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi: "U.N.A.R.C.O. là cái gì thế? Tôi chưa nghe thấy cái tên này bao giờ." Và sau lời giải thích của Poirot cô kêu lên: - Ô, lại những người tị nạn! Tôi chán những người ngoại quốc ấy lắm rồi!

Như vậy, ông Pontalier đã được mọi người chấp nhận. Họ nghĩ rằng mặc dù sự có mặt của ông làm phiền họ nhưng ông ta không có gì đáng để tâm. Lẽ ra Helen có thể nói ông ta không đến cuối tuần này, nhưng bởi vì ông ta đã đến thì thôi, cũng chẳng sao. Hơn nữa, hình như ông ta không thành thạo tiếng Anh lắm. Khi mọi người nói chuyện, nhiều lúc ông ta có vẻ như bị mất phương hướng.

Vậy nên, lúc này, Hercule Poirot mới có thể thản nhiên ngồi đó, giữa cuộc họp gia đình mà không ai để ý đến ông cả. Thực ra, ông vừa uống cà phê, vừa quan sát mọi người như một con mèo quan sát một đàn chim đang nô đùa; nhưng con mèo vẫn chưa sẵn sàng lao ra vồ mồi.

Mọi người đang bàn về một bộ đồ ăn tráng miệng mà họ vừa được dùng trong bữa tối.

- Tôi sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa. - Timothy nói, vẻ luyến tiếc - Vợ chồng tôi cũng chẳng có con. Vậy nên chúng tôi không muốn khuân vác những thứ không cần thiết. Tuy nhiên bộ đồ ăn tráng miệng đó có một giá trị tình cảm lớn đối với tôi, giá trị của nó chẳng đáng là bao nhưng như thế cũng đủ với tôi rồi... có thể là tôi sẽ lấy thêm chiếc bàn giấy ở trong phòng Boudoir Blanc nữa.

- Muộn rồi, chú đáng kính - George thản nhiên lên tiếng - Sáng nay cháu đã nói trước với bác Helen để cho cháu bộ đồ ăn đó rồi.

Timothy giận tím mặt.

- Để cho mày? Để cho mày ư? Thế là thế nào? Gia đình đã quyết định gì đâu? Hơn nữa mày lấy bộ đồ ăn đó về để làm gì chứ? Mày vẫn sống một mình mà.
 - Cháu đã chọn bộ đồ ăn đó rồi, chuyện đã được quyết định rồi. Còn chiếc bàn giấy thì xin chú cứ tự nhiên. Ngay cả được cho, cháu cũng không lấy.
 - Ô này, anh bạn trẻ, chẳng lẽ mày tưởng là mày có quyền quyết định hay sao. Tao nhắc lại cho mày biết tao là người lớn tuổi nhất ở đây và người anh em cuối cùng còn lại của Richard. Bộ đồ ăn đó thuộc về tao.
 - Nhưng tại sao chú lại không lấy bộ đồ sứ Dresde ấy? Bộ ấy cũng đẹp và cũng có giá trị tình cảm lớn đấy chứ. Bộ đồ ăn tráng miệng là của cháu. Ai chọn trước, người ấy được ưu tiên.
 - Vớ vẩn! Không thể thế được!
 - Đừng có chọc tức chú anh như thế, George - Maude lớn tiếng can thiệp - Tất nhiên là ông ấy sẽ lấy bộ đồ ăn tráng miệng nếu như ông ấy muốn. Ông ấy có quyền được chọn đầu tiên, bọn trẻ chọn sau. Ông ấy là em trai của Richard, còn anh, anh chỉ là cháu thôi.
 - Tao nói cho mày biết - rõ ràng là Timothy đang cáu điên, ném cho anh chàng hỗn láo một cái nhìn nảy lửa - rằng lẽ ra Richard phải để lại tất cả mọi thứ trong nhà này cho tao, một mình tao. Nhưng nếu như ông ấy đã không làm như thế ấy là bởi vì ai đó đã gây áp lực với ông ấy. Thật là một bản di chúc ngớ ngẩn.
- Timothy ngả mạnh người ra sau, tay đặt lên vùng tim, rên rỉ:
- Ôi, tôi đau quá. Hãy cho tôi một ly rượu trắng...
- Cô Gilchrist vội vàng chạy ra và nhanh chóng mang lại một ly thuốc bổ ấy.
- Thuốc đây ông Abernethie. Xin ông đừng nóng nảy quá như thế. Ông có muốn lên phòng nghỉ không?
 - Đừng có ngớ ngẩn như thế - Timothy tợp một ngụm rượu - Đi nghỉ ư? Không, tôi quyết tâm ở lại bảo vệ quyền lợi của mình.
 - Anh làm tôi thất vọng thực sự đấy, anh George - Maude nói - Chú anh nói đúng đấy. Nếu ông ấy muốn thì bộ đồ ăn tráng miệng ấy sẽ là của ông ấy.
 - Thật ra, bộ đồ ấy có gì đẹp đâu. - Suzan can thiệp.
 - Hãy liệu giữ cái mồm đấy, Suzan - Timothy càu nhàu.
- Đột nhiên, anh chàng gầy gò ngồi bên cạnh Suzan ngẩng phắt đầu lên.
- Không sao đâu, Greg. Em chẳng thêm để tâm đâu.
 - Nhưng anh thì có đấy.

Lúc đó Helen lên tiếng:

- George, tôi nghĩ rằng anh nên nhường bộ đồ ấy lại cho chú Timothy của anh đi.

Timothy giận đến líu lưỡi.

- Như... ưong, nhường ư? Không thể là nhường được.

Còn George, anh ta khễ nghiêng mình về phía Helen.

- Ý muốn của bác là mệnh lệnh đối với cháu, bác Helen, cháu xin nhường.

- Vậy thì hãy thú nhận là thực ra anh cũng không thiết tha với món đồ này lắm.

George liếc nhìn Helen và mỉm cười.

- Bác tinh ý quá. bác Helen. Được, chú Timothy, bộ đồ ăn ấy là của chú. Cháu chỉ muốn đùa một chút thôi.

- Đùa ư? - Maude nổi giận - Thiếu chút nữa thì chú anh đã bị đau tim rồi đấy.

- Ồ đừng tin vào chuyện đó - George trả lời vui vẻ - Không chừng chú ấy lại sống lâu hơn tất cả chúng ta ấy chứ.

Timothy nghiêng người về phía George vẻ độc ác:

- Giờ thì tao không còn thấy ngạc nhiên vì mày đã làm Richard thất vọng nữa.

- Sao cơ?

Những nét vui vẻ đã hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt George

Crossfield. Timothy đắc ý tiếp tục:

- Sau khi Mortimer qua đời, mày đã đến Enderby với hy vọng là Richard sẽ chọn mày làm người thừa kế duy nhất của ông ấy, đúng không? Chắc hẳn là ông anh tội nghiệp của tao đã nhanh chóng hiểu ra được rằng tiền sẽ đi đâu nếu như tài sản của ông ấy rơi vào tay mày - cá ngựa, đánh bạc, Monte-Carlo thậm chí có thể còn tệ hại hơn thế nữa chứ. Ông ấy hẳn đã nhận thấy rằng mày chẳng phải là đứa chinh chu. Tao nói đúng đấy chứ? Thậm chí tao còn lấy làm ngạc nhiên vì ông anh tao đã vẫn để lại cho mày một chút ít.

George cau mặt lại tức tối, nhưng cuối cùng anh ta cũng trả lời Timothy rất bình tĩnh.

- Ông không thấy là ông nên thận trọng với lời nói của mình một chút sao?

- Tao đã quá mệt mỏi nên không đến dự đám tang Richard được.

Nhưng Maude đã kể cho tao biết về điều mà Cora đã nói. Cora thật ngu ngốc, nhưng rất có thể điều nó nói là sự thật và nếu như vậy thì tao biết rõ sẽ phải nghi ngờ ai...

- Timothy!

Maude vừa đứng dậy, bình tĩnh, mạnh mẽ, vững chắc như một tòa thành đá.

- Ông đã mệt mỏi. Tôi phải cho ông đi ngủ thôi. Tôi không muốn ông lại đổ ốm nữa. Chúng ta hãy lên phòng, tôi sẽ cho ông uống thuốc giảm đau và sau đó ông phải đi nghỉ ngay lập tức.

Rồi bà quay sang nói với Helen:

- Timothy và tôi sẽ lấy bộ đồ ăn tráng miệng và cái bàn giấy để tưởng nhớ tới Richard. Không ai phản đối chứ?

Maude nhìn quanh mọi người, chẳng ai nói gì. Bà vực Timothy dậy và dìu ông rời thư viện.

Họ đã đi khuất; lại chính là George lên tiếng trước tiên phá vỡ sự im lặng:

- Thật là một người đàn bà mạnh mẽ! Hoàn toàn đúng kiểu của cô Maude. Thực sự tôi đã không muốn làm bất cứ cái gì phá hỏng sự ra đi trong chiến thắng ấy của họ.

- Bà Abernethie luôn rất tử tế.

Cô Gilchrist nói nhỏ. Nhưng chẳng có ai đáp lại cả.

Đột nhiên Michael Shane bật cười và lên tiếng:

- Tôi thấy chuyện vừa rồi thật là buồn cười. Nhân đây, Rosamund và tôi muốn lấy cái bàn đá xanh về cho phòng khách của chúng tôi.

- À không! - Suzan phản đối - Tôi cũng muốn nói.

- Chúng ta lại bắt đầu - George vừa nói vừa ngửa cổ nhìn lên trần nhà.

-Ồ không cần thiết phải cãi nhau làm gì - Suzan phân giải - Nếu như tôi muốn có chiếc bàn này, ấy là bởi vì tôi cần nó cho Thẩm mỹ viện của tôi. Một bó hoa giả trên một cái bàn màu xanh sẽ rất đẹp. Hoa giả thì dễ kiếm thôi nhưng một cái bàn đá xanh thì rất hiếm.

- Ôi, nhưng chị họ thân mến - Rosamund nói - chính bởi lý do đó mà chúng tôi muốn nó đấy.

- Nào nào, các cô. Hãy bình tĩnh một chút - George lên tiếng can thiệp.

- Ngày mai tôi sẽ bàn lại với Rosamund sau - Suzan nói, vẻ rất tự tin. Cô Gilchrist cảm thấy cần phải nói gì đó để hòa giải.

- Ngôi nhà này có bao nhiêu là thứ đẹp. Tôi tin chắc rằng chiếc bàn này sẽ rất đẹp trong Thẩm mỹ viện của bà, bà Banks. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một chiếc bàn như thế. Chắc là nó phải có giá trị lắm đấy.

- Tất nhiên là trị giá của nó sẽ được trừ khấu vào phần thừa kế của tôi.

- Tôi xin lỗi... tôi không muốn nói... Cô Gilchrist đỏ bừng mặt vì

ngượng.

- Nó cũng có thể được trù khấu vào phần của chúng tôi với cả hoa giả...

- Những bông hoa giả ấy thật là đẹp trên cái bàn xanh - Cô Gilchrist khẽ nói - Rất nghệ thuật, rất đẹp.

Chẳng ai để ý đến những lời vô vị ấy của cô gái già cả.

- Suzan muốn chiếc bàn này - Gregory nóng nảy to tiếng.

Trong một khoảnh khắc, mọi người đều có vẻ khó chịu như thể là Gregory vừa hát sai nhạc trong một dàn đồng ca.

Helen quay sang hỏi George:

- Thế còn anh thì sao, George. Anh đã nhường bộ đồ ăn tráng miệng, vậy thì anh muốn lấy thứ gì?

George mỉm cười và bầu không khí chùng xuống:

- Tôi thừa nhận là chọc tức ông già Timothy như thế là không nên.

Nhưng tôi thấy ông ta thật là khó chịu, ông ta chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi. Điều đó đã trở thành một căn bệnh của ông ấy.

- Đối với những người tàn tật thì phải đối xử tử tế, ông Crossfield - cô Gilchrist nói.

- Ông ta chỉ là một kẻ cuồng loạn thôi - George trả lời.

- Hoàn toàn đúng - Suzan thêm vào - Tôi dám chắc là ông ta chẳng có bệnh tật nào cả. Thế còn cô thì sao, Rosamund, cô nghĩ gì về chuyện này?

- Sao?

Suzan nhắc lại câu hỏi của mình.

- Không... ờ không, tôi không tin là ông ấy ốm yếu thực sự. Tôi xin lỗi vì đã không nghe thấy câu hỏi, lúc ấy tôi đang mãi suy nghĩ tìm giải pháp cho vấn đề cái bàn này.

- Chà! George lại đùa - Khi một phụ nữ suy nghĩ là thế đấy... Vợ anh là một người nguy hiểm đấy, Michael. Tôi hy vọng là anh cũng đã nhận ra điều đó.

- Có, tôi cũng đã nhận ra điều đó - Michael cười bí hiểm.

- Một cuộc tranh chấp xung quanh một cái bàn - George tỏ vẻ rất khoái chí - Cuộc chiến sẽ xảy ra ngày mai, một cách lịch sự nhưng tàn khốc. Mỗi người chúng ta sẽ phải ủng hộ một bên. Tôi, tôi đặt cược vào Rosamund, dịu dàng và dung hòa. Các ông chồng chắc chắn sẽ ủng hộ vợ mình. Còn cô thì sao, cô Gilchrist? Tất nhiên là cô cá cho Suzan...

- Ồ, ông Crossfield, tôi không cá cược bao giờ...

- Còn bác, bác Helen? Ồ, xin lỗi tôi quên, còn ông nữa, ông Pontalier?

- Sao cơ? Hercule hỏi về không hiểu gì.
- George định giải thích câu chuyện cho vị khách người nước ngoài này nhưng rồi lại thôi. Cuối cùng anh ta chỉ nói:
- Chúng tôi đùa một chút ấy mà.
- Vâng, vâng, tôi hiểu - Poirot mỉm cười thiện cảm.
- Thế bác thì sao bác Helen? Lá phiếu của bác sẽ phân chia thua được đấy. Bác đứng về phía ai nào?
- Thế nếu tôi cũng muốn cái bàn ấy cho tôi thì sao George? - Helen mỉm cười rồi quả quyết thay đổi chủ đề câu chuyện. Bà quay sang ông khách của mình nói.
- Tôi e rằng ông thấy chúng tôi thật là nhàm chán, ông Pontalier.
- Ồ không, không đâu. Tôi rất vinh dự được được tham gia vào cuộc sống gia đình bà như thế này. Tôi cũng hiểu được rằng các ông bà buồn vì ngôi nhà của các gia đình giờ sẽ trở thành của những người nước ngoài.
- Không đâu, chúng tôi không tiếc vì điều đó đâu.
- Bà rất tốt, bà Abernethie. Ngôi nhà này rất phù hợp với những người tị nạn của chúng tôi. Một chỗ nghỉ yên tĩnh! Nếu tôi không lầm thì có lẽ là mọi người muốn ngôi nhà được chuyển thành trường học hay nói đúng hơn là một tu viện được quản lý bởi các bà sơ hơn.
- Tôi thì thấy cũng thế thôi.
- Hình như tu viện thánh Marie cũng đã quan tâm đến ngôi nhà này. May mà, nhờ một người từ thiện giấu tên, chúng tôi đã có khả năng đặt giá cao hơn.
- Rồi ông hỏi cô Gilchrist:
- Nếu tôi không lầm thì cô không thích các bà sơ, đúng không?
- Cô Gilchrist đỏ mặt, có vẻ ngượng ngịu:
- Ông Pontalier, sao ông lại nói thế... thực ra, điều đó chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng tôi thực sự không hiểu tại sao họ lại phải cách ly với thế giới như thế. Tất nhiên tôi không muốn nói tới những người trong số họ, rất tận tâm và luôn luôn làm việc thiện.
- Phần tôi, chắc chắn rằng chẳng thể nào tôi lại làm sơ được - Suzan nói.
- Phải nói rằng họ có bộ đồ rất hợp với họ đấy chứ - Rosamund tham dự - Mọi người có nhớ Sonia Wells mà tôi đã đóng trong vở Phép nhiệm màu năm ngoái không? Cô ta đẹp đến mê hồn trong bộ đồ bà sơ.
- Tôi thật không hiểu tại sao Chúa trời thích những bộ đồ Trung cổ này ở chỗ nào - George cũng đưa ra ý kiến của mình - Vì thực ra, đồ mặc của họ rất vương vãi, không sạch sẽ và không tiện tí nào.

- Hơn nữa bộ đồ đó làm cho các bà sơ giống hệt nhau - Cô Gilchrist thêm vào - Tôi biết điều đó là ngớ ngẩn nhưng khi một bà sơ đã nhấn chuông cửa nhà bà Abernethie để quyên góp tiền tôi đã tưởng đó chính là bà sơ tôi đã gặp khi tôi còn ở nhà bà Lansquenet ở Lytchett St-Mary. Điều đó đã làm cho tôi sợ vì nghĩ rằng bà ta đã đi theo tôi.

- Tôi tưởng là các bà sơ luôn đi hai người chứ - George nói một cách vô tư - Đã có một tiểu thuyết hình sự dựa trên đặc điểm này, phải không nhỉ?

- Nhưng những khi tôi gặp thì lại chỉ có một thôi. Có lẽ là họ tiết kiệm nhân lực. Nhưng chắc chắn rằng hai người đó không phải là một vì bà mà tôi đã gặp ở Lytchett St-Mary thì quyên góp cho dàn nhạc Thánh Barnabé còn bà kia thì là cho trẻ em thì phải.

- Nhưng mặt họ cũng có vẻ giống nhau sao?

Hercule Poirot hỏi xen vào, câu chuyện có vẻ làm ông rất chú ý. Cô Gilchrist xoay hẳn người về phía ông:

- Có lẽ đó chính là điều đã làm cho tôi hoảng sợ. Mối trên... như thế là có ria ấy. Đúng thế, chính điều đó đã làm cho tôi rất sợ hãi, nhất là thời gian đó tôi bị căng thẳng thần kinh và tôi đã nhớ lại những chuyện mà người ta đã kể về các bà sơ trong chiến tranh, thực ra họ là đàn ông, của đội gián điệp nhảy dù hóa trang.

- Quả thực là bộ đồ của các bà sơ làm hóa trang rất tốt - Maude lên tiếng, vẻ suy nghĩ. Nó che đôi chân đi mà.

- Sự thực - George nói - là người ta thường không nhìn kỹ người khác. Bởi thế mà tại tòa án những nhân chứng về cùng một người lại nhiều khi khác nhau.

- Cũng có một chuyện khác không kém phần kỳ lạ - Suzan nhận xét - Đôi khi, nhìn mình trong kính người ta có thể không nhận ra mình, tự nhủ là ai đó mà mình biết rất rõ rồi sau đó mới nghĩ ra rằng đó là chính mình, không ai khác. Sẽ càng khó nhận ra chính mình hơn nữa nếu như người ta có thể nhìn thấy chính mình không cần đến gương.

- Tại sao? - Rosamund hỏi, ngạc nhiên cực độ.

- Bởi vì cô không bao giờ nhìn thấy cô như những người khác nhìn thấy cô. Thực ra họ chỉ có thể nhìn thấy mình qua hình ảnh đảo ngược của mình trong gương thôi.

- Hình ảnh đảo ngược này khác thực tế lắm sao?

- Khác chứ - Suzan hăng hái khẳng định - Khuôn mặt của ta sẽ rất khác khi bị đảo ngược lại. Lông mày sẽ khác, miệng méo sang một bên, mũi không thẳng nữa. Chúng ta có thể thí nghiệm điều đó với một chiếc bút. Ai có bút ở đây không?

Một cái nút được đưa ra. Mọi người lần lượt thử nghiệm trong trong

gương với chiếc bút đặt bên này mũi, rồi bên kia. Ai cũng phải phá lên cười vì kết quả thu được. Từ đó bầu không khí trở nên rất vui vẻ. Chẳng còn là cuộc họp gia đình phân chia tài sản giữa những người thừa kế gia tài của Richard Abernethie nữa, bây giờ họ là một nhóm người bình thường, vui vẻ, đang nghỉ cuối tuần ở quê.

Chỉ có Helen Abernethie là vẫn im lặng, trầm ngâm suy nghĩ.

Hercule Poirot thở hắt một cái rồi đứng dậy chào bà chủ nhà.

- Có lẽ tôi phải nói "tạm biệt" hơn là "chúc bà ngủ ngon", bà Abernethie. Tôi có chuyến tàu sớm, 9 giờ sáng mai. Vậy tôi xin cảm ơn bà vì những cử chỉ tốt đẹp và lòng hiếu khách của bà. Ngày chuyển giao ngôi nhà sẽ được định bởi ông Entwistle, tất nhiên là với sự đồng ý của bà.

- Ông muốn ngày nào cũng được, ông Pontalier. Tôi đã hoàn thành công việc của tôi ở đây rồi.

- Bà sẽ trở lại Chypre?

- Vâng - Một nụ cười hạnh phúc thoáng nở trên miệng Helen

- Bà hài lòng chứ? Bà không nuối tiếc gì sao?

- Vì sao? Vì rời nước Anh hay là vì không ở ngôi nhà này nữa?

- Vì không ở ngôi nhà này nữa.

- Không. Tôi chẳng tiếc gì. Không nên cố gắng bám riết lấy quá khứ, phải không?

- Đôi khi điều đó cũng chẳng dễ dàng gì.

Poirot liếc nhìn những người khác có mặt trong phòng mỉm cười và nói

- Đôi khi, quá khứ không muốn bị lãng quên. Nó cứ bám riết lấy chúng ta và nói: "Đừng hòng thoát đi như thế."

Suzan cười hoài nghi.

- Tôi nói một cách nghiêm chỉnh đấy.

- Ông muốn nói rằng những người tị nạn của ông, sau khi đến ở đây vẫn không thể nào quên được những đau khổ của họ trong quá khứ, đúng không? Michael hỏi.

- Tôi không nói đến những người tị nạn.

- Ông ấy nói đến chúng ta đấy, anh yêu ạ - Rosamund nói - Đến bác Richard, đến cô Cora, đến cái riu, đến tất cả những chuyện ấy đấy.

Và cô quay sang nhìn Poirot.

- Đúng vậy không, ông Pontalier.

Poirot nhìn cô không hiểu

- Sao cô lại nói như vậy?

- Đơn giản vì ông là một nhà thám tử. Vì lý do đó mà ông đã đến đây.

Cái tổ chức N.A.R.C.O., không quan trọng tên gì chính xác, chỉ là chuyện bịa. Tôi không làm đấy chứ?

Sau Tang Lễ

Chương 20

Mọi người đều có vẻ rất kinh ngạc. Poirot đã cảm nhận được điều đó, mặc dù đôi mắt ông không hề rời khuôn mặt xinh đẹp và thanh thần của Rosamund. Ông hơi cúi mình nói với cô;

- Cô rất thông minh, cô Rosamund.
- Không hẳn thế đâu - Rosamund đáp lại - Một hôm người ta đã chỉ ông cho tôi thấy trong một quán ăn. Tôi đã nhận ra ông, thế thôi.
- Và mặc dù vậy cô vẫn giữ im lặng cho đến tận bây giờ?
- Tôi đã nghĩ rằng như vậy sẽ thú vị hơn.

Michael kêu lên:

- Em...

Rõ ràng anh chàng đang cáu, rất cáu, hay đúng hơn là lo lắng.

Hercule Poirot nhìn xung quanh, từng người một. Suzan có vẻ tức tối và cẩn thận đề phòng; cô Gilchrist há hốc miệng như một người ngớ ngẩn; George thu mình thận trọng và Helen, lo lắng hồi hộp.

Poirot đứng dậy rồi cúi mình chào mọi người.

- Vâng, tôi là một nhà thám tử. Giọng ông đã mất đi một chút âm điệu của người nước ngoài.

- Ai đã cử ông đến đây? George hỏi.

- Tôi đã được mời đến điều tra về những chuyện xung quanh cái chết của Richard Abernethie.

- Ai đã mời ông?

- Lúc này tôi chưa thể nói ra được. Nhưng có lẽ nên kết luận rằng Richard Abernethie đã thực sự ra đi bằng một cái chết tự nhiên.

- Tất nhiên rồi. Ai đã nói là không phải như thế?

- Cora Lansquenet. Và Cora Lansquenet cũng đã chết sau đó.

- Đúng là bà ấy đã nói như thế, chính tại nơi đây - Suzan nói - Nhưng tôi không nghĩ là...

- Thật vậy sao Suzan? George Crossfield nhìn cô với vẻ cay độc - Đừng có giả vờ như thế nữa. Chị không thể giấu ông Pontalier được đâu.

- Ông ta không phải là Pontalier, mà là Hercule... gì đó - Rosamund

cải chính.

- Hercule Poirot, sẵn sàng phục vụ quý vị. Poirot nói, vẻ cung kính. Những người có mặt chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên hay e sợ. Có vẻ là họ chẳng biết gì về cái tên ấy cả. Thực ra, nó đã chẳng làm họ lo sợ bằng cái chức danh "thám tử".

- Thế tôi có thể biết được những kết luận của ông không? George hỏi.

- Ông ấy sẽ không nói cho anh biết đâu, ông anh họ thân mến ạ. Hoặc là ông ta sẽ nói dối.

Người vừa lên tiếng là Rosamund, cô là người duy nhất có vẻ thanh thản. Poirot nhìn cô ngẫm nghĩ.

Tối hôm đó Hercule Poirot đã ngủ không ngon. Ông đã rất bối rối mà không biết tại sao. Ông nghĩ lại những mẩu đối thoại mà ông đã nghe được, những ánh mắt, những cái nhìn, những cử chỉ... và trong bóng đêm tất cả đều có vẻ có những ý nghĩ kỳ quái. Ông đang sắp ngủ, nhưng cơn buồn ngủ đã biến mất. Đang lúc ông chuẩn bị thiếp đi thì một ý nghĩ như là một tia chớp lóe lên trong đầu ông và làm cho ông hoàn toàn tỉnh giấc. Mùi sơn! Timothy và mùi sơn. Tranh sơn dầu - mùi tranh sơn dầu - mà ông Entwistle đã nói đến. Cora và tranh sơn dầu - bức tranh của Cora... những chiếc bưu thiếp... Cora đã nói dối với những bức tranh của mình... Không, hãy trở lại với ông Entwistle... điều gì đó mà ông Entwistle đã nói... hay là Lanscombe đã nói? Một bà sơ đã đến quỳên góp ở Enderby Hall ngày Richard Abernethie chết... một bà sơ có ria mép... Một bà sơ nữa đã ở Stanfield Grange... và một ở Lytchett St-Mary nữa. Bà sơ xuất hiện quá nhiều! Rosamund đã rất đẹp trong vai một bà sơ trong một vở kịch. Rosamund tiết lộ rằng ông là một thám tử và các con mắt xung quanh đổ dồn vào nhìn ông. Họ đã nhìn Cora như vậy khi bà ấy nói: "Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?". Và Helen đã nói rằng có "điều gì đó không ổn". Điều gì? Helen Abernethie nói sẽ quên đi quá khứ và trở về Chypre... Helen đã giật mình đánh rơi quả địa cầu thủy tinh khi ông đã đặt ra một câu hỏi... Ông đã hỏi gì lúc đó nhỉ? Ông không còn nhớ nữa.

Hercule Poirot mơ màng dần chìm vào giấc ngủ.

Ông đã mơ thấy cái bàn đá xanh, trên bàn có những bông hoa giả cắm trong một quả địa cầu thủy tinh và những vết sơn dầu vẽ màu đỏ sẫm. Màu máu. Ông ngừng thấy mùi sơn và thấy Timothy rên rỉ:

"Tôi chết, tôi chết mất. Thế là hết". Maude đứng cạnh chồng, cao lớn, mắt nhìn nghiêm khắc, tay cầm con dao nhắc lại lời nói của Timothy: "Đúng, thế là hết." Hết, sự kết thúc. Một cái giường của người chết. Những chiếc nệm. Một bà sơ đang cầu nguyện. Ông muốn nhìn mặt bà sơ và ông giật mình tỉnh giấc... Hercule Poirot đã biết!

Đúng, thế là hết...

Nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm. Poirot bắt tay vào và sắp xếp lại những yếu tố của câu chuyện.

Entwhistle, mùi sơn, nhà Timothy, có cái gì đó phải, hay lẽ ra phải ở đó, những bông hoa giả,... Helen... chiếc bình hoa hình quả địa cầu bị vỡ...

Trong phòng mình, Helen Abernethie cũng đã khó ngủ. Bà đã suy nghĩ rất nhiều.

Ngồi trước bàn trang điểm, bà lơ đãng nhìn mình trong gương.

Bà đã bị ép phải chấp nhận Hercule Poirot trong nhà. Bà không muốn, như ông Entwhistle khéo léo đến mức bà không từ chối được. Và bây giờ ai cũng biết tại sao Poirot ở đây. Từ giờ chẳng còn có thể để Richard Abernethie yên nghỉ dưới mồ nữa. Tất cả đã bắt đầu bằng một câu mà Cora đã nói ra...

Và Suzan đã nói gì về hình ảnh trong gương nhỉ?

Người ta không nhìn mình giống như người khác nhìn mình...

Nghĩ đến đó, Helen bắt đầu tập trung nhìn vào hình ảnh của mình trong gương. Bà tự ngắm mình, nhưng đó không hẳn là bà, không như mọi người vẫn nhìn thấy, không như Cora đã nhìn thấy... ngày hôm ấy.

Vành lông mày bên phải... không, bên trái... hơi cao hơn bên phải.

Còn cái miệng? Khuôn hình miệng của bà rất cân xứng. Bà tin chắc rằng nếu như bà gặp chính bà sẽ thấy một người không khác gì với người trong gương. Không như Cora.

Cora - bà nghĩ đến Cora - đúng, Cora, hôm đó, sau đáng tang, nghiêng đầu sang một bên nhìn bà. Đột nhiên Helen Abernethie đưa hai tay lên ôm lấy mặt mình.

"Tôi không hiểu". Bà lẩm bẩm một mình "Tôi không hiểu"

Tiếng chuông điện thoại kéo cô Entwhistle ra khỏi một giấc mơ đẹp:

Cô đang mơ thấy mình đang đang chơi bài pike với nữ hoàng Mary. Cô định giả vờ không nghe thấy nhưng điện thoại vẫn ra sức kêu. Vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ, cô ngồi dậy liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Bảy giờ kém năm! Ai mà lại gọi sớm thế này không biết? Không biết chừng lại nhầm số.

Chuông điện thoại vẫn đổ dồn, cô Entwistle khoác vội chiếc áo khoác ở nhà và đi xuống phòng khách.

- Kensington, số máy 675498 xin nghe. Cô trút bọc tức vào ống nghe.

- Xin chào cô. Tôi là bà Abernethie. Leo Abernethie. Xin làm ơn cho tôi nói chuyện với ông Entwistle.

- Xin chào bà Abernethie - Lời chào chẳng có gì là thân thiện - Tôi là em gái ông ấy. Anh trai tôi vẫn còn chưa dậy, và chính tôi cũng còn đang ngái ngủ.

- Tôi xin lỗi - Tất nhiên Helen bắt buộc phải xin lỗi - Nhưng có chuyện rất quan trọng. Tôi cần phải nói chuyện với anh trai cô ngay lập tức.

- Bà có thể gọi lại được chứ?

- Tôi lấy làm tiếc là không.

- Thôi được rồi.

Cô Entwistle cúi kính buồng máy, đi gõ cửa phòng anh trai.

- Vẫn là những người nhà Abernethie của anh đấy.

- Sao? Abernethie?

- Bà Leo Abernethie. Gọi điện đến nhà người khác trước 7 giờ sáng thật là...

- Bà Leo Abernethie? Tuyệt! Cảm ơn.

Một lát sau, ông đã xuống nghe điện thoại.

- Alô, tôi Entwistle đây. Bà Helen phải không?

- Vâng, tôi xin lỗi vì phải dựng ông dậy sớm như thế này. Nhưng ông đã nói với tôi phải gọi cho ông ngay khi tôi nhớ ra điều gì đã làm tôi suy nghĩ ngày hôm ấy, sau lễ tang, khi Cora đã làm tất cả chúng ta ngạc nhiên với câu nói ấy.

- A, thế bà đã nhớ ra chưa?

- Rồi, nhưng tôi vẫn không hiểu...

- Tôi cần phải biết cụ thể trước đã. Bà đã nhận thấy một điều gì bất thường ở ai đó phải không?

- Đúng thế.

- Tôi nghe bà đây.

- Tôi thấy điều đó có vẻ ngớ ngẩn... tôi không dám chắc. Tôi đã nhớ lại tối qua trong lúc đang nhìn mình trong gương. Ồi...

Ông Entwhistle nghe thấy qua điện thoại một tiếng kêu ngạc nhiên và sợ hãi và ngay sau đó là một tiếng động khô khốc và cụt lủn mà ông không hiểu được là tiếng gì.

- Alô! Alô! Helen! Helen? Bà còn ở đó không? Helen...

Sau Tang Lễ

Chương 21

Ông Entwhistle thử đi thử lại, gọi cho các dịch vụ điện thoại rồi lại thử lại nữa, gần một tiếng sau ông mới nối được máy với Enderby.

Hercule Poirot là người nhắc máy.

- Ơn trời! Ông luật sư kêu lên. Tôi đã gọi mãi mới nối được máy.

- Chẳng có gì lạ cả, ông nghe đã không được gác lên máy

- Điều gì đã xảy ra vậy?

- Cách đây khoảng hai mươi phút, bà hầu phòng đã tìm thấy bà Leo Abernethie nằm bất tỉnh dưới đất trong thư viện, cạnh điện thoại. Bà ấy đã bị một chấn động mạnh.

- Ông muốn nói rằng bà ấy đã bị đánh vào đầu?

- Có thể là bà ấy đã bị ngã và đập đầu vào cái chèn cửa bằng đá hoa. Nhưng tôi không tin là đã xảy ra như vậy, ông bác sĩ cũng nghĩ thế.

- Bà ấy đã gọi điện cho tôi và tôi đã không hiểu tại sao đường dây lại đột ngột bị ngắt.

- A, thế ra là bà ấy đã gọi điện cho ông à? Có chuyện gì thế?

- Trước đó bà ấy đã nói với tôi rằng bà ấy đã có cảm giác có điều gì đó bất thường lúc Cora nói về giả thuyết Richard bị đầu độc, nhưng đáng tiếc là bà ấy đã không nhớ nổi tại sao bà ấy lại có cảm giác đó.

- Và sáng nay, đột nhiên bà ấy đã nhớ ra?

- Đúng thế.

- Và bà ấy đã gọi điện cho ông để cho ông biết.

- Đúng thế.

- Vậy thì?

- Chẳng có "vậy thì" nào cả. Ông Entwhistle tỏ vẻ bức bối. Đúng lúc bà ấy chuẩn bị nói ra thì đường dây đã bị cắt.

- Bà ấy đã nói gì?

- Không có gì quan trọng cả.

- Xin lỗi ông bạn già nhé, nhưng tôi mới là người quyết định có gì hay

không. Hãy kể lại cho tôi bà ấy đã nói gì.

- Bà ấy đã nhắc lại là tôi đã yêu cầu bà ấy gọi cho tôi ngay khi bà ấy nhớ ra điều bất thường ấy. Bà ấy đã nhớ ra nhưng vẫn không hiểu tại sao. Khi tôi hỏi là có phải là bà ấy đã nhận thấy điều gì ở ai đó có mặt ngày hôm đó không, bà ấy đã trả lời là đúng thế và bà ấy đã nhớ ra khi đang ngắm nhìn mình trong phòng.

- À, ra thế.

- Và chỉ có thế thôi.

- Và bà ấy chưa kịp nói gì về người đó?

- Tôi sẽ chẳng giấu ông điều gì nếu như bà ấy đã nói với tôi điều đó. Entwistle tỏ vẻ cáu.

-Ồ, tất nhiên rồi. Xin lỗi ông bạn già.

- Giờ thì chúng ta chỉ cần đợi bà ấy tỉnh dậy.

- Tôi e rằng sẽ phải đợi lâu đấy - Poirot nói giọng rất nghiêm trọng.

- Nghiêm trọng thế nào? - Giọng Entwistle run run.

- Đúng thế, nghiêm trọng đấy.

- Trời... thật khủng khiếp, Poirot.

- Thậ khủng khiếp. Quả vậy. Và vì thế chúng ta không thể đợi được... chúng ta đang gặp phải một kẻ rất tàn nhẫn, hay đang tuyệt vọng cũng thế thôi.

- Nhưng này, Poirot. Tôi lo cho Helen. Liệu bà ấy ở Enderby có an toàn không?

- Không. Nhưng bà ấy không còn ở đây nữa. Xe cấp cứu đã mang bà ấy đến một trung tâm điều trị, họ sẽ cẩn thận chọn những y tá để chăm sóc bà ấy và sẽ không cho ai vào thăm, kể cả người nhà.

- Tốt lắm. Ở Enderby hẳn là không an toàn tí nào.

- Đúng thế.

Với một giọng lộ rõ sự xúc động, ông Entwistle nói:

- Tôi rất quý trọng Helen Abernethie. Đó là một phụ nữ tuyệt vời.

Hình như bà ấy có... nói sao nhỉ... một điều bí mật nào đó.

- Một bí mật?

- Tôi có cảm giác là như vậy.

- À, ngôi nhà ở Chypre. Nó có thể lý giải được nhiều chuyện đấy.

- Ông lại bắt đầu tưởng tượng rồi.

- Lúc nào tôi cũng tưởng tượng. Ông không thể ngăn cản tôi được.

Bây giờ tôi có một chuyện nhờ ông đây. Đợi một lát nhé.

Một vài phút im lặng rồi lại có tiếng Poirot trong máy.

- Tôi vừa phải ra xem có ai nghe trộm không. Được rồi. Bây giờ nghe nhé, ông phải chuẩn bị đi xa đấy.

- Đi xa? - Ông Entwistle tỏ vẻ lo lắng - A, ông muốn tôi tới Enderby?

- Không đâu, ở đây tôi lo được hết. Ông sẽ không phải đi xa Luân Đôn lắm đâu. Hãy đến Bury St Edmunds. Ở đó ông hãy thuê một xe ô tô để đi đến Forsdyke House. Đó là một trại tâm thần. Hãy xin gặp bác sĩ Penrith và hỏi ông ấy về những bệnh nhân đã ra viện thời gian gần đây.

- Bệnh nhân nào?

- Tên bệnh nhân là Gregory Banks. Hãy tìm hiểu xem anh ta đã được điều trị về bệnh gì.

- Ông muốn nói rằng Gregory Banks bị điên?

- Suyt! Hãy cẩn thận, người ta có thể sẽ nghe thấy đấy. Giờ tôi phải đi ăn sáng đây, có lẽ là ông cũng chưa sáng đúng không?

- Không, tôi cũng chưa. Tôi đã lo lắng quá.

- Vậy thì ông hãy đi ăn sáng và nghỉ một chút đi. Có một chuyến tàu đi Bury St Edmunds từ London lúc 12 giờ đấy. Từ giờ đến lúc đó tôi sẽ có nhiều chuyện cần tìm hiểu. Có gì tôi sẽ gọi cho ông trước khi ông đi.

- Hãy thận trọng nhé Poirot - Entwhistle tỏ vẻ lo lắng.

- Yên tâm đi Entwhistle. Tôi không muốn nhận một chén cửa bằng đá hoa vào đầu đâu. Thôi nhé. Tôi đi ăn sáng đây.

Poirot nghe thấy tiếng gác máy đầu bên kia rồi một tiếng "cạch" nho nhỏ sau đó nữa. Ai đó cũng vừa gác máy song song dưới phòng khách. Ông chạy xuống đó ngay lập tức nhưng chẳng có ai ở đó cả. Poirot rón rén đến bên cái tủ gầm cầu thang mở cánh cửa nhìn vào. Đúng lúc đó Lanscombe bước vào, mang theo một khay bánh mì nướng và một bình cà phê. Ông có vẻ nhọc nhằn khi nhìn thấy Poirot từ trong tủ chui ra.

- Bữa sáng đã sẵn sàng trong phòng ăn, thưa ông.

Người đầy tớ già có vẻ rất lo sợ.

- Dững cảm lên, Lanscombe. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. À, tôi có thể dùng cà phê trong phòng tôi được chứ?

- Tất nhiên là được rồi. Tôi sẽ bảo Janet mang cà phê đến cho ông.

Lanscombe nhìn theo Poirot khi nhà thám tử đi lên phòng mình.

Hercule Poirot khoác một chiếc áo choàng tơ tằm với những hình tam giác và hình vuông.

- Những người ngoại quốc! Lanscombe nghĩ thầm, cay đắng. -

Những người ngoại quốc ở đây! Và bà Leo bị đánh ngất. Tôi chẳng hiểu gì nữa. Tất cả đã thay đổi từ sau khi ông Richard qua đời.

Khi Janet mang cà phê đến, Poirot đã ăn mặc chỉnh tề. Ông nói vài lời bắt chuyện và tỏ ra thông cảm với bà hầu phòng vì hẳn bà đã rất sợ khi phát hiện ra Helen ngất ở trong thư viện.

- Tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác của tôi lúc đó, khi tôi mở cửa vào thư viện định hút bụi thì thấy bà Leo nằm sóng sượt dưới đất. Tôi cứ tưởng là bà ấy đã chết rồi. Nhưng sao bà ấy lại dậy sớm như thế nhỉ? Chưa bao giờ tôi thấy bà ấy dậy sớm đến thế.

- Giờ ấy quả là sớm thật. Chắc là mới chỉ có mình bà ấy dậy rồi thôi phải không?

- Có bà Timothy nữa. Bà ấy luôn luôn dậy rất sớm và đôi khi bà ấy còn đi dạo trước khi ăn sáng nữa đấy.

- À, bà ấy thuộc thế hệ những người dậy sớm. Thế hệ trẻ bây giờ chẳng bao giờ thức dậy sớm như thế cả. Đúng không?

-Ồ, ông Pontalier. Họ vẫn còn đang ngủ say cả khi tôi mang trà đến từng phòng. Ấy vậy mà sáng nay tôi có đến sớm đâu chứ, ông biết đấy, với chuyện đã xảy ra, phải đi gọi bác sĩ, rồi tôi lại còn uống một cốc trà và nghĩ cho bình tĩnh lại rồi mới lên các phòng mà.

Janet đi ra còn Poirot tiếp tục suy nghĩ về điều vừa biết được. Maude Abernethie đã dậy còn những người khác đang còn ngủ cả. Nhưng điều đó chẳng chứng minh điều gì cả. Bất cứ ai cũng có thể dậy sớm, nghe thấy tiếng Helen mở cửa đã đi theo và nghe được cuộc nói chuyện của bà với Entwistle, ám hại bà và sau đó trở về phòng giả vờ ngủ rất say.

"Nếu mình có lý thì sao?" Poirot nghĩ. "Thật ra điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nếu thế thì chẳng cần gì phải biết ai đang ở đâu làm gì cho mệt, chỉ cần tìm ra bằng chứng và đoán xem nó ở đâu. Sau đó, tôi sẽ thuyết trình như thường lệ, rồi tôi lại ngã người trên ghế xem điều gì sẽ xảy ra."

Quyết định rồi Poirot uống cạn ly cà phê, khoác áo choàng, đội mũ lên đầu rồi nhanh chóng đi xuống cầu thang ra cửa hông và đi đến bưu điện gần nhất, cách đó khoảng sáu trăm mét, xin gọi liên tỉnh. Một lát sau ông nói chuyện với ông Entwistle.

- Alo, lại là tôi, Poirot đây. Bỏ việc mà tôi đã giao cho ông lúc nãy đi. Đó chỉ là một mẹo lừa thôi. Có ai đó đã nghe trộm chúng ta. Bây giờ ông bạn già thân mến, nhiệm vụ thật đây. Ông hãy ra ga, nhưng không phải để đi Bury St Edmunds. Tôi muốn ông đến nhà Timothy Abernethie.

Nhưng Timothy và Maude đều đang ở Enderby Hall.

- Chính thế. Không có ai ở nhà ngoài một cô tên Jones ở đó trông nhà trong lúc ông bà chủ đi vắng. Tôi muốn ông đến đó lấy một thứ cho tôi.

-Ồ, ông bạn Poirot thân mến của tôi, chẳng lẽ tôi lại phải hạ mình hành động như một thằng kẻ trộm hay sao?

- Ồ không, không đến nỗi thế đâu. Cô Jones biết ông, ông hãy nói với cô ta rằng ông bà chủ của cô ta đã ủy thác cho ông đến để lấy một thứ và mang nó đến London. Cô ta sẽ không gây khó dễ gì đâu.
- Rất có thể. Nhưng tôi không thích làm thế đâu. Tại sao ông không tự đi mà làm lấy?
- Ồ, bởi vì tôi là một người nước ngoài và điều đó rất dễ nhận ra, ông bạn ạ. Với tính đa nghi, cô Jones sẽ không cho tôi lấy cái gì cả, nhưng với ông thì sẽ khác.
- Đúng, tôi biết thế. Nhưng còn quan hệ của tôi với Maude và Timothy thì sao? Chúng tôi đã quen biết nhau bốn mươi năm nay rồi.
- Ông cũng đã biết Richard Abernethie từ chừng ấy năm rồi, và Cora Lansquenet thì từ khi bà ta còn nhỏ tí.
- Ông tin chắc là cần phải làm như thế sao, Poirot? Entwistle hỏi với vẻ khổ sở.
- Không chỉ là cần thiết đâu mà là quan trọng đấy.
- Thế cái vật mà tôi cần phải lấy là thứ gì vậy?
- Poirot nói cặn kẽ cho Entwistle về thứ cần phải lấy.
- Nhưng, Poirot, tôi không hiểu...
- Ông không cần phải hiểu. Trong vụ này người phải hiểu là tôi - Poirot cắt ngang.
- Thế ông muốn tôi làm gì với món đồ đáng ghét đó?
- Ông hãy mang nó đến London, theo địa chỉ mà tôi sẽ đưa cho ông. Ông có một cái bút ở đấy chứ? Vậy thì ghi nhé.
- Ông Entwistle lắng nghe và chép lại rồi lại nói vẫn với vẻ rất đau khổ.
- Hy vọng rằng ông biết là ông đang làm gì đấy, Poirot.
- Tất nhiên rồi. Chúng ta đang tiến tới đoạn kết.
- Ôi, giá mà ông có thể đoán được điều gì mà Helen định nói với tôi.
- Không cần phải đoán. Tôi biết.
- Ông biết? Nhưng Poirot...
- Tôi sẽ giải thích cho ông sau. Nhưng tôi biết điều gì Helen đã phát hiện ra khi bà ấy đã ngấm mình trong gương.

Trong bữa sáng, mọi người nhà Abernethie đều có vẻ không tự nhiên. Rosamund và Timothy đã không động đến khẩu phần của họ, những người khác thì nói như thì thầm và cũng chỉ ăn rất ít. George lại là người đầu tiên lấy lại tinh thần nhờ vào tính lạc quan và lòng bông vốn có.

- Tôi nghĩ rằng bác Helen sẽ bình phục thôi. Ai mà chẳng biết là bác sĩ hay quan trọng hóa vấn đề. Bị choáng là cái gì cơ chứ? Chẳng có gì nghiêm trọng lắm, hai ngày sau là chẳng còn dấu vết gì nữa rồi. Cô Gilchrist cũng tham gia và o câu chuyện.
- Một bà mà tôi biết cũng đã bị choáng như thế trong thời kỳ chiến tranh. Bà ấy đang đi trên phố Tottenham Court Road thì bị một viên gạch hay một cái gì đó rơi vào đầu. Ngay lúc ấy thì bà ấy chẳng cảm thấy đau đớn gì nhưng mười hai tiếng đồng hồ sau, bà ấy đang đi tàu ở Liverpool thì bị ngất xỉu. Các vị có thể không tin tôi nhưng bà ấy đã phải nằm viện ba tuần và chẳng còn nhớ là mình đã đi tàu.
- Có một điều mà tôi không hiểu được là tại sao cô Helen lại gọi điện vào một giờ bất thường như vậy và cô ấy gọi điện cho ai - Suzan lên tiếng.
- Bà ấy đã cảm thấy khó ở - Maude nói như thể biết rõ chuyện gì đã xảy ra - nên bà ấy muốn gọi điện cho bác sĩ. Rồi bà ấy đã bị chóng mặt và ngã. Theo tôi thì sự việc đã diễn ra như vậy đấy.
- Thật là rủi ro đập đầu vào cái chèn cửa như thế, Michael nói. Nếu như bà ấy ngã xuống cái thảm trải nền nhà thì đã chẳng làm sao cả. Rosamund mở cửa bước vào, vẻ suy nghĩ:
- Tôi không tìm thấy bó hoa giả mà tôi đã thấy ở trên cái bàn đá xanh hôm đám tang. Có phải chị lấy rồi không đấy, Suzan?
- Ôi, tất nhiên là không. Rosamund! Chẳng lẽ cô lại có thể đi lo chuyện cái bàn đá xanh trong lúc cô Helen vừa bị vào viện ư?
- Sao lại không chứ? Nếu chị bị đánh vào đầu như thế chị sẽ chẳng còn biết gì nữa và chị cũng chẳng quan tâm ai nghĩ đến mình, ai không. Chúng ta chẳng có thể làm gì cho bác Helen được cả. Michael và tôi có hẹn với Jackie Lygo ở London trưa mai để bàn về vở kịch Chuyển đi của ngài huân tước. Bởi vậy nên tôi muốn giải quyết vấn đề cái bàn trước khi đi. Nhưng tôi muốn tìm lại bó hoa giả. Tôi không biết nó ở đâu. Lanscombe biết chẳng?
- Đúng lúc đó, ông già Lanscombe vào phòng ăn xem mọi người đã ăn xong chưa.
- Chúng tôi vừa ăn xong rồi, Lanscombe. George vừa đứng dậy vừa nói. Ông bạn ngoại quốc của chúng ta đâu rồi nhỉ?
- Tôi đã cho mang đồ ăn sáng lên phòng ông ấy rồi, thưa ông.
- À, bữa ăn sáng của U.N.A.R.C.O.
- Lanscombe - Rosamund hỏi - ông có biết bó hoa giả trên cái bàn đá xanh trong phòng khách bây giờ đâu rồi không?
- Thưa bà, bà Leo đã làm rơi vỡ chiếc bình. Bà ấy định mua chiếc bình khác để thay thế nhưng chắc là vẫn chưa mua được.

- Thế còn hoa thì đâu rồi?
- Chắc là ở trong cái tủ cần thang, thưa bà. Mọi người vẫn để những thứ bị hỏng ở đó. Bà có muốn tôi đến đó tìm không?
- Không, cảm ơn, tôi sẽ tự tìm lấy. Anh đi cùng em chứ, Michael?
- Dưới gầm cầu thang tối lắm, em không muốn một mình đến những chỗ tối như vậy, nhất là sau chuyện đã xảy ra với bác Helen.
- Cô có ý gì, Rosamund? - Maude hỏi vẻ không hài lòng.
- Thì bà ấy đã bị ai đó đánh vào đầu, chẳng phải vậy sao?
- Bà ấy đã bị chóng mặt và ngã. - Gregory lớn tiếng khẳng định.
- Bà ấy đã nói với anh như vậy sao? - Rosamund cười lớn - Đừng có làm ra vẻ ngốc nghếch như thế, Greg. Chắc chắn là bà ấy đã bị người ta đánh vào đầu.
- Đừng nói những điều như vậy, Rosamund - George nhắc nhở với giọng nghiêm khắc.
- Vớ vẩn. Chắc chắn là sự việc đã xảy ra như vậy. Thực ra đó chỉ là một hồi tiếp theo của câu chuyện thôi: một thám tử ở trong nhà, cô Cora bị giết, cô Gilchrist ăn phải một miếng bánh tẩm thuốc độc, và bây giờ bác Helen bị đánh ngất. Câu chuyện sẽ còn tiếp tục đấy. Từng người một chúng ta rồi sẽ bị giết cả thôi và người cuối cùng còn sống sẽ là thủ phạm. Nhưng tôi thì tôi không để người ta giết mình đâu.
- Tại sao người ta lại muốn giết cô, Rosamund xinh đẹp? - George hỏi chằm chằm.
- Rosamund mở lớn đôi mắt nhìn George:
- Ồ, bởi vì tôi biết quá nhiều về chuyện này.
- Thế cô biết những gì?
- Maude Abernethie và George Crossfield cùng hỏi. Rosamund mở một nụ cười bí hiểm. Rồi nhẹ nhàng trả lời
- Các vị rất muốn biết tôi đã biết gì đúng không? Anh đi cùng em chứ Michael?

Sau Tang Lễ

Chương 22

11 giờ, Hercule Poirot tổ chức một cuộc họp trong thư viện. Tất cả mọi người đều đã có mặt và ông lại ngắm nhìn họ, suy nghĩ.

- Tối qua - ông bắt đầu nói - cô Shane đã nói lộ ra cho các vị biết tôi

là thám tử tư. Về phần tôi, lẽ ra tôi muốn giữ kín điều này một thời gian nữa. Nhưng không sao, nội trong ngày hôm nay, hoặc chậm nhất là ngày mai, tôi sẽ nói cho các vị biết tất cả sự thật. Bây giờ, tôi yêu cầu các vị hãy lắng nghe điều mà tôi sắp nói đây. Tài năng của tôi, tôi phải thừa nhận là không ai sánh nổi.

George gượng cười:

- A, nhưng trò bịp bợm của ông, ông Poirot... tên ông là Poirot, đúng không? Buồn cười thật, tôi chưa bao giờ nghe nói đến tên ông.

- Chẳng có gì là buồn cười đâu - Poirot trả lời một cách nghiêm khắc

- Thật đáng buồn là bây giờ người ta không còn giáo dục bọn trẻ cẩn thận như ngày xưa nữa. Nhưng mà thôi, hãy trở lại chuyện của chúng ta. Tôi là bạn của ông Entwhistle đã từ nhiều năm nay rồi...

- À, vậy ra con sói trong bầy cừu là ông ta à!

- Nói một cách đúng đắn hơn, ông Crossfield, là ông Entwhistle đã rất xúc động trước cái chết của ông bạn già của ông ấy, ông Richard Abernethie. Ông ấy cũng đã rất xúc động vì những gì mà em út của ông Abernethie, bà Cora Lansquenet, đã nói sau đám tang, chính tại căn phòng này.

- Đó chỉ là một chuyện ngớ ngẩn như Cora vẫn hay nói lung tung thế thôi mà - Maude lên tiếng - Tôi cứ tưởng ông Entwhistle biết bà ấy đủ rõ để không để ý đến những lời nói ấy.

Poirot tiếp tục:

- Ông Entwhistle đã lại càng bối rối hơn nữa vì... nói sao nhỉ... vì sự trùng hợp ngẫu nhiên đã làm cho bà Lansquenet bị giết ngay ngày hôm sau. Ông ấy đã tìm đến tôi là để đảm bảo chắc chắn rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Nói một cách khác là ông ấy muốn được đảm bảo chắc rằng Richard Abernethie đã qua đời một cách tự nhiên. Ông ấy đã yêu cầu tôi điều tra với mục đích đó.

Ông dừng lại một lát rồi nói:

- Và tôi đã làm điều mà ông ấy đã yêu cầu.

Im lặng! Không ai nói gì. Poirot ngả người trên ghế, nói:

- Chắc rằng các vị đều sẽ rất hài lòng được biết kết quả của cuộc điều tra của tôi: không hề có lý do nào để nghi ngờ rằng ông Abernethie đã không chết một cách tự nhiên, tức là không có lý do nào để nghĩ rằng ông ấy đã bị giết.

Hercule Poirot mỉm cười, khoát tay nói:

- Đó là những tin vui đúng không?

Nhưng những tin vui đó chẳng có vẻ gì làm cho gia đình Abernethie vui vẻ lắm. Chỉ có Timothy đã phản ứng, ông ta gật đầu quả quyết:

- Tất nhiên rồi, làm gì có chuyện Richard bị ám hại. Tôi không thể

hiểu được tại sao người ta lại có thể nghĩ tới chuyện đó, dù chỉ một lát. Chẳng qua đó chỉ là một câu nói đùa ngu ngốc của Cora để làm để làm cho chúng ta sợ mà thôi. Cô ta vẫn cứ tưởng rằng thế là hay lắm mà. Tóm lại, ông thám tử... chẳng quan trọng tên thật ông là gì, tôi rất hài lòng nhận thấy rằng ông đủ minh mẫn để đi đến kết luận đúng đắn mặc dù rằng tôi thấy cái ông Entwistle này thật táo tợn đã tự cho phép mình thuê ông đến bởi mớ chuyện gia đình tôi như vậy. Ông ta tưởng mình là ai cơ chứ? Nhưng mà thôi, nếu như cả gia đình đều hài lòng vì kết quả của cuộc điều tra...

- Nhưng không phải tất cả mọi người đều hài lòng - Rosamund phản đối.

- Gì thế? - Timothy ném cho Rosamund một cái nhìn giận dữ.

- Không, chúng tôi không hài lòng. Chú đã quên điều đã xảy ra với bác Helen sáng nay rồi sao, chú Timothy?

- Helen đã đến tuổi dễ bị đột quỵ - Maude nói một cách chần chẫn.

- À, thế đấy. Lại một trùng hợp ngẫu nhiên nữa chứ gì? - Cô quay sang hỏi Poirot - Ông có thấy là đã có quá nhiều trùng hợp ngẫu nhiên không, ông Poirot?

- Trùng hợp ngẫu nhiên là một chuyện có thật - Hercule Poirot nói.

- Thật ngớ ngẩn - Maude lại nói - Chỉ đơn giản là Helen đã cảm thấy khó ở, bà ấy đã xuống nhà gọi điện cho bác sĩ và...

- Nhưng không phải là bà ấy đã gọi cho bác sĩ - Rosamund cắt ngang

- Tôi đã hỏi ông ấy rồi.

- Thế thì bà ấy gọi cho ai? Suzan hỏi.

- Tôi không biết. Nhưng tôi tin rằng tôi sẽ sớm phát hiện ra.

Hercule Poirot ngồi trong ngôi nhà mùa hè của Enderby, ông để trên bàn một chiếc đồng hồ lớn. Sáng nay ông đã tuyên bố sẽ đi chuyến tàu 12 giờ. Ông vẫn còn nửa tiếng nữa. Ông đang chờ đợi, có thể, trong vòng nửa tiếng đó, ai đó, hoặc nhiều người, sẽ tìm đến gặp ông. Người ta có thể nhìn thấy ngôi nhà mùa hè này từ bất cứ cửa sổ nào của tòa nhà lớn. Chắc chắn là sẽ có người đến tìm ông, nếu không ông sẽ phải xem lại khả năng đánh giá người khác của mình và những kết luận mà ông đã rút ra. Hercule Poirot chờ đợi, trên trần nhà, ngay trên đầu ông, con nhện cũng đang căng lưới chờ đợi một con ruồi đến nộp mạng.

Cô Gilchrist là người đến đầu tiên. Cô ta có vẻ rất bối rối, lúng túng và lắp bắp những câu rời rạc.

- Ô, ông Pontalier! Tôi chẳng nhớ được tên thật của ông là gì nữa. Nhưng tôi cần phải đến nói chuyện với ông - mặc dù tôi hơi ngại phải làm chuyện này - nhưng tôi nghĩ là tôi cần phải làm... vì điều đã xảy ra với bà Leo sáng nay. Tôi tin rằng bà Shane đã có lý, đó không phải không phải là một trùng hợp ngẫu nhiên, cũng không phải là một cơn đột quy như là bà Timothy đã đoán, bố tôi đã từng bị đột quy nhưng chẳng phải như bà Leo đâu.

Cô dừng lại để lấy lại nhịp thở rồi nhìn Poirot vẻ như cầu xin.

- Cô có chuyện gì muốn nói với tôi phải không, cô Gilchrist? Hercule Poirot hỏi, vẻ khích lệ.

- Như tôi vừa nói đấy, tôi hơi ngại phải làm chuyện này vì bà ấy đã rất tử tế với tôi, bà ấy đã xin cho tôi đến làm chỗ bà Timothy. Bà ấy rất tử tế với tôi, đúng vậy. Vì thế tôi sợ rằng mình làm như thế này là vô ơn. Bà ấy đã tặng lại cho tôi chiếc áo choàng lông của bà Lansquenet, và khi tôi định trả lại cho bà ấy cái ghim cài amêtit thì bà ấy đã từ chối.

- Cô muốn nói đến bà Banks? Poirot nhẹ nhàng hỏi.

- Vâng... tôi đã... - Cô Gilchrist cúi mặt vẻ ngượng ngùng - ... tôi đã nghe trộm.

- Cô muốn nói là tình cờ cô đã nghe được một câu chuyện?

- Không! - cô Gilchrist quả quyết lắc đầu - Tôi nghĩ nên nói sự thật. Thật ra, tôi không ngại phải nói với ông về chuyện này, vì ông không phải là người Anh.

- Đúng thế - Hercule Poirot khuyến khích - đối với một người nước ngoài thì nghe trộm hay đọc thư của người khác là hoàn toàn bình thường.

- Ô, tôi chưa bao giờ mở một lá thư không phải của tôi, không. Nhưng tôi đã nghe trộm, hôm đó, hôm mà ông Richard đã đến gặp bà Lansquenet ấy. Tôi đã tò mò muốn biết điều gì đã làm cho ông ấy đến gặp em gái mình sau bao nhiêu năm không quan hệ... ông hiểu chứ... khi người ta còn sống một mình và có ít bạn bè, người ta trở nên tò mò..., tôi muốn nói là khi người ta sống với ai đó.

- Hoàn toàn tự nhiên - Poirot tỏ vẻ đồng tình.

- Vâng, tôi cũng nghĩ thế, mặc dù là một việc không tốt đẹp gì... Nói tóm lại, tôi đã làm như thế và tôi đã nghe được điều mà ông ấy đã nói.

- Cô muốn nói tới, nếu tôi không làm, điều mà ông Abernethie đã nói với bà Lansquenet?

- Vâng. Ông ấy đã nói một câu đại loại như: "Tôi không phí công nói với Timothy làm gì. Ông ấy chẳng thêm quan tâm đến những gì

người khác nói, thậm chí còn không thèm nghe. Nhưng tôi nghĩ là tôi có thể nói chuyện này với cô, Cora. Bấy anh em, chỉ còn lại ba chúng ta, và mặc dù cô hay làm ra vẻ ngớ ngẩn, cô là người sáng suốt. Nếu ở địa vị tôi thì cô sẽ làm gì?" Tôi không nghe được rõ lắm câu trả lời của bà Lansquenet nhưng bà ấy đã nói tới cảnh sát. Ông Abernethie đã lớn tiếng phản đối: "Tôi không thể làm như thế được, dẫu sao thì nó cũng là cháu gái họ của tôi". Đúng lúc đó tôi phải chạy vào bếp vì nồi nước dùng đã sôi và trào ra. Khi tôi quay trở lại, tôi đã nghe thấy ông Abernethie nói: "Ngay cả nếu như tôi đột ngột chết, tôi cũng không muốn cảnh sát can thiệp vào chuyện này. Cô hiểu chứ? Đừng lo cho tôi, bây giờ tôi đã biết rồi, tôi sẽ có biện pháp đề phòng." Sau đó ông ấy nói với Cora rằng ông ấy đã sửa đổi di chúc và Cora không có gì phải lo lắng cả. Rồi họ đã nói sang chuyện hôn nhân của Cora, ông Richard đã nhận sai lầm của mình.

Cô Gilchrist ngưng lời. Poirot gật gù.

- Tôi hiểu. Tôi hiểu.

- Tôi không muốn phải nhắc lại chuyện này một lần nữa. Có lẽ là bà Lansquenet cũng không muốn tôi nói... Nhưng bây giờ, với chuyện bà Leo đã bị đánh ngất sáng nay... Ông Pontalier, đó không phải là một trùng hợp ngẫu nhiên, đúng không?

- Không - Poirot mỉm cười - Không, đó không phải là một trùng hợp ngẫu nhiên... Cám ơn cô, cô Gilchrist. Cô đã hành động đúng khi đến nói với tôi chuyện này. Đó là một việc nên làm.

Hercule Poirot đã phải cố gắng đuổi khéo cô gái già đi, ông hy vọng rằng sẽ có những người khác nữa sẽ tìm đến thổ lộ với ông những điều bí mật. Và linh tính của ông đã đúng. Cô Gilchrist vừa đi khỏi thì Gregory Banks hối hả đi qua vườn và xuất hiện trước mặt Hercule Poirot. Mặt anh ta nhợt nhạt, trán lấm tấm mồ hôi. Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong đôi mắt anh chàng phụ tá được sĩ.

- Thế là cô ta cũng đi rồi! Tôi cứ ngỡ cô ta sẽ ngồi lì mãi ở đây. Ông thám tử, ông đã làm trong kết luận của ông sáng nay. Richard đã bị giết chính tôi đã làm việc đó!

Hercule Poirot lạnh lùng nhìn anh chàng Banks, ông chẳng tỏ vẻ gì là bất ngờ cả.

- Anh nói là anh đã giết ông ấy à? Anh đã làm như thế nào thế?

- Dễ thôi - Gregory Banks mỉm cười - Chắc là cũng đã nhận thấy điều đó rồi, chỉ cần chọn một trong mười lăm, hai mươi loại thuốc độc

khác nhau. Vấn đề là đánh thuốc như thế nào, nhưng rồi tôi đã có một kế rất tài tình. Điều làm tôi khoái chí nhất là tôi đã không cần phải có mặt ở đó lúc cần thiết.

- Khá lắm!

- Đúng, thật là một kế rất tài tình. Gregory Banks nhìn xuống vẻ khiêm tốn.

- Thế tại sao anh đã giết ông ấy? Poirot hỏi về rất quan tâm. Để vợ anh có được khoản thừa kế sớm hơn?

- Ồ, không. Tôi không phải là kẻ chạy theo đồng tiền và không phải là vì của thừa kế mà tôi đã cưới Suzan.

- Thật vậy sao?

- Thế nhưng ông ta, Richard, lại nghĩ thế, rằng tôi là kẻ chạy theo kẻ thừa kế - Gregory nói một cách giận dữ - Ông ta rất quý và tự hào vì Suzan. Ông ta thường coi cô ấy là người xứng đáng làm người đại diện cho gia đình Abernethie nhất. Về phần tôi, ông ta khinh bỉ tôi, cho rằng tôi là một kẻ vô dụng, quá thấp kém so với Suzan. Đúng là tôi không khéo nói bằng ông ta, đúng là tôi ăn mặc không đẹp bằng ông ta. Nhưng ông ta cũng chỉ là một kẻ học đòi làm sang.

- Tôi không nghĩ thế - Poirot nói bình thản - Theo những gì mà tôi được biết thì Richard Abernethie không phải là một kẻ học đòi làm sang.

- Nhưng ông ta đúng là một kẻ học đòi làm sang đấy - Gregory có vẻ như là sắp nổi cáu - Lúc nào ông ta cũng tỏ ra lịch sự, nhưng thực ra tôi thấy rõ ràng là trong lòng ông ta, ông ta rất coi thường khinh bỉ tôi.

- Có vẻ là như vậy thật đấy.

- Chẳng lẽ ông lại nghĩ là tôi sẽ để cho ông ta yên sao? Tôi đã làm chuyện này một lần rồi. Một hôm có một mục đàn bà, một khách hàng của hiệu thuốc mà tôi đã từng làm việc, đã rất hỗn với tôi. Và ông có biết tôi đã làm gì không?

- Có, tôi biết.

- Ông cũng biết chuyện đó à? - Gregory tỏ vẻ ngạc nhiên cực độ.

- Đúng thế.

- Mục ta đã suýt chết - Anh chàng nói với giọng tự hào - Tôi không bỏ qua bất cứ kẻ nào xúc phạm tôi. Richard Abernethie đã khinh thường tôi, điều gì đã đến với ông ta? Ông ta đã chết.

- Một vụ giết người hoàn hảo - Poirot khen - Nhưng tại sao anh lại đến nói với tôi chuyện đó?

- Bởi vì ông đã nói là ông đã kết thúc điều tra và tuyên bố rằng đó không phải là một vụ ám sát. Tôi chỉ muốn cho ông thấy là ông không giỏi như ông tưởng đâu. Và hơn nữa... hơn nữa... - giọng Gregory

Banks run run.

- Hơn nữa làm sao? - Poirot hỏi dồn.

Đột nhiên Gregory gục rũ người xuống bàn, nói như người lên đồng:

- Tôi đã cư xử không đúng... tôi đã hành động một cách độc ác... tôi phải bị trừng trị... tôi phải trở lại đó... nhà thương điên... tôi phải đền tội... tôi phải bị trừng phạt...

Bộ mặt Gregory càng trở nên điên dại hơn và Poirot ngó nhìn anh ta suy nghĩ.

- Này, anh muốn rời xa vợ anh đúng không?

- Suzan? Gregory thay đổi nét mặt. Suzan là một phụ nữ tuyệt vời, tuyệt vời.

- Đúng thế, Suzan là một phụ nữ tuyệt vời yêu anh thắm thiết. Và anh không chịu được điều đó đúng không?

Gregory ngồi thẳng dậy và nhìn Poirot hồi lâu rồi than với giọng náo nức:

- Tại sao cô ấy lại không bỏ tôi đi cơ chứ?

Anh ta đứng dậy.

- Cô ấy kia... cô ấy đang đến đây. Tôi phải đi thôi. Nhưng ông hãy nói cho cô ấy biết điều mà tôi vừa thú nhận với ông nhé. Và hãy nói cho cô ấy rằng tôi đã quyết định đến cảnh sát đầu thú.

Suzan bước vào phòng, đứng trước mặt Poirot thờ dốc:

- Greg đâu rồi? Tôi vừa nhìn thấy anh ấy ở đây mà.

- Đúng thế - Poirot ngừng một lát rồi nói tiếp - Anh ta đã đến để nói với tôi rằng chính anh ta đã đầu độc Richard Abernethie...

- Thật là một trò đùa kinh khủng. Tôi hy vọng rằng ông đã không tin anh ấy.

- Tại sao tôi lại không tin?

- Anh ấy không có mặt ở đây khi chú Richard qua đời.

- Có thể là như thế. Nhưng chồng cô cô đã ở đâu hôm Cora Lansquenet bị giết?

- Ở London, cả hai chúng tôi đều ở nhà hôm đó.

- Không đúng, không đúng - Poirot lắc đầu - Cô đã đến nhà để xe để lấy xe đi và đến chiều muộn mới quay lại. Tôi nghĩ rằng tôi biết chiều hôm đó cô đã đi đâu. Cô đã đến Lytchett St-Mary!

- Không đúng!

Poirot mỉm cười:

- Cô còn nhớ là khi chúng ta gặp nhau ở đây tôi đã nói với cô rằng

chúng ta đã từng gặp nhau rồi không? Sau cuộc điều tra vụ bà Lansquenet, cô đã có mặt ở nhà để xe của quán trọ của Lytchett St-Mary và cô đã nói chuyện với một người thợ máy. Lúc đó, trong một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh xe cô có một ông già, cô đã không để ý đến ông ta, nhưng ông ta thì đã để ý đến cô.

- Đúng, hôm đó là ngày có cuộc điều tra. Nhưng tôi không hiểu ông muốn nói gì.

- Cô có nhớ anh chàng thợ máy đã nói gì với cô không? Anh ta hỏi cô có phải là một người nhà nạn nhân không. Cô trả lời rằng cô là cháu gái họ nên anh ta đã nói: "Thảo nào, tôi cứ nghĩ là đã nhìn thấy cô ở đâu đó rồi". Anh ta đã nhìn thấy cô ở đâu, cô Banks? Tất nhiên là ở Lytchett St-Mary. Và có thể là ở gần nhà cô Cora của cô. Và khi nào? Có lẽ là cô cũng hiểu là tôi đã điều tra để tìm câu trả lời cho câu hỏi ấy. Và tôi đã tìm ra: cô đã có mặt ở Lytchett St-Mary buổi chiều hôm xảy ra vụ án. Cô đã để xe đúng chỗ mà cô đã để hôm đến dự vụ điều tra. Xe của cô đã bị để ý và người ta đã ghi lại số xe. Ông thanh tra Morton đã biết đó là xe của cô.

Suzan mở to mắt nhìn Poirot, hơi thở của cô hơi loạn nhịp nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh.

- Ông nói lung tung rồi ông Poirot. Và ông đã làm tôi quên mất tại sao tôi tìm đến đây gặp ông.

- Để thú nhận rằng chính cô chứ không phải chồng cô là thủ phạm.

- Không, tất nhiên là không. Ông tưởng tôi là một con ngớ ngẩn hay sao? Hơn nữa tôi đã nói với ông là Gregory đã không hề đi đâu khỏi London ngày hôm đó.

-Ồ, cô Banks. Cô không thể khẳng định điều đó được vì cô đã không có mặt ở London bên cạnh chồng cô ngày hôm đó. Cô đã đến Lytchett St-Mary để làm gì?

Suzan thờ dãi.

- Được rồi... Điều mà cora đã nói sau đám tang đã làm cho tôi phải suy nghĩ rất nhiều và tôi đã quyết định đến gặp để hỏi tại sao bà ấy lại nghĩ như vậy. Gregory cho rằng đó chỉ là một câu nói đùa ngớ ngẩn nên tôi đã giấu không cho anh ấy biết là tôi đi Lutchett St-Mary. Tôi đã đến ngôi nhà ấy vào khoảng mười lăm giờ. Tôi đã nhấn chuông nhưng không có ai trả lời. Nghĩ rằng cô Cora không có ở nhà nên tôi đã quay về London không hề biết gì về chuyện đã xảy ra.

- Thế tại sao chồng cô lại tự nhận là thủ phạm vụ đó.

- Bởi vì Gregory bị...

Giọng Suzan run lên, cô không nói ra được thành tiếng từ cô định nói.

- Cô định nói là anh ta bị điên đúng không?
- Greg hoàn toàn bình thường. Đúng vậy đấy.
- Tôi đã được biết về quá khứ của chồng cô. Trước khi gặp cô anh ta đã phải ở trong trại tâm thần Forsdyke một vài tháng.
- Nhưng anh ấy đã tự nguyện vào đó, tự nguyện mà.
- Cô nói đúng. Nói cho đúng thì ông ta không phải là một người điên nhưng tâm thần không ổn định. Anh ấy luôn luôn bị mặc cảm mình cần bị trừng phạt, có lẽ là anh ta có vấn đề gì đó khi còn nhỏ.

Suzan nói một hơi rất quyết liệt:

- Ông không biết đâu ông Poirot. Greg chưa bao giờ có tuổi thơ. Chính vì thế mà tôi muốn có tiền của chú tôi. Chú Richard quá thiên cận nên không thể hiểu được điều đó. Greg cần có sự tự tin, cần có cảm giác mình là một người quan trọng, không chỉ đơn giản là một phụ tá dượng sĩ. Bây giờ tất cả sẽ thay đổi: anh ấy sẽ có phòng thí nghiệm của mình và sẽ có thể tìm tòi, sáng chế ra những công thức riêng của anh ấy.
 - Cô sẵn sàng cho chồng cô tất cả... bởi vì cô yêu chồng. Và cô yêu chồng cô quá mức, cô cho chồng cô hơn cả sự bình yên và hạnh phúc. Nhưng không thể cho người khác cái mà người ta không thể nhận. Cuối cùng Gregory Banks vẫn phải làm người mà anh ta không muốn làm.
 - Anh ấy không muốn làm gì?
 - Làm chồng của Suzan.
 - Ông thật là độc ác, ông nói lung tung gì thế?
 - Vì chồng cô không ngại một điều gì. Cô muốn có tiền của chú cô, không phải cho bản thân mình mà là cho chồng. Để có được số tiền đó, có điều gì cô không dám làm không?
- Suzan đỏ bừng mặt tức giận, cô quay gót đi nhanh ra khỏi cửa.

- Tôi đến để tạm biệt ông.
- Michael Shane nói một cách ung dung. Anh ta mỉm cười, nụ cười của anh ta có một sức quyến rũ kỳ lạ.
- Poirot im lặng quan sát người đối diện một lát. Ông biết rất ít về anh ta, vì Michael Shane chỉ cho người khác thấy những gì mà anh ta muốn người ta thấy.
- Vợ anh - Poirot bắt chuyện - không phải là một người tầm thường.
 - Ông thấy thế thật sao? - Michael nhướn mày ngạc nhiên - Cô ấy rất xinh đẹp, đúng thế, nhưng phải thừa nhận là không đặc biệt thông

minh.

- Đúng. Nhưng cô ấy biết rõ mình muốn gì. Không phải ai cũng có khả năng đó.

- A - Michael lại mỉm cười, nụ cười muôn thuở - ông muốn nói tới cái bàn đá xanh?

- Đó là một ví dụ, và cả cái gì ở trên cái bàn ấy nữa.

- Bó hoa giả?

- Đúng thế, một bó hoa giả.

- Có những lúc tôi không hiểu ông nói gì, ông Poirot - Mặt Michael Shane sa sầm lại và nụ cười đã biến mất - Nhưng dẫu sao thì tôi cũng phải cảm ơn ông đã giải thoát chúng tôi khỏi nghi ngờ. Thật là khó chịu cảm thấy mình bị nghi ngờ và nghĩ rằng ai đó trong gia đình đã giết bác Richard già tội nghiệp.

- Bác Richard già tội nghiệp?

- Lần cuối cùng gặp ông ấy, anh thấy ông ấy già yếu lắm sao?

- Tôi phải thừa nhận rằng ông ấy vẫn còn khá khỏe.

- Và mình mẫn.

- Rất mình mẫn.

- Lại láu cá nữa.

- Rất láu cá.

- Và sắc sảo trong việc đánh giá người khác.

- Ông ấy không ưa gì tôi.

- Ông ấy cho rằng anh là người... thiếu trung thực thì phải.

- Thật là ngớ ngẩn - Michael cười lớn.

- Nhưng sự thực là như thế đúng không?

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì.

- Đã có những cuộc điều tra, anh biết đấy.

- Ai điều tra cơ? Ông ấy à?

- Không phải chỉ mình tôi đâu.

Michael Shane nhìn người thám tử dò hỏi. Poirot nhận thấy anh chàng này suy nghĩ rất nhanh, Michael Shane không phải là một kẻ ngốc.

- Ông muốn nói rằng cảnh sát cũng đã tham gia vào vụ này?

- Anh Shane, cảnh sát rất quan tâm đến vụ án Lansquenet.

- Và họ đã điều tra về tôi?

- Họ điều tra về tất cả những người có liên quan đến Cora Lansquenet, đặc biệt là về hoạt động của họ trong ngày xảy ra án mạng.

- Rắc rối rồi. Michael nói vẻ lo lắng.

- Thật vậy sao?

- Còn tệ hại hơn ông nghĩ đấy ông Poirot ạ. Tôi đã nói với Rosamund rằng tôi đi ăn với một người tên là Oscar Lewis.
 - Anh đã nói dối.
 - Đúng thế. Thực ra, tôi đã hẹn với một người bạn gái, tên là Sorrel Dainton, một diễn viên khá nổi tiếng.
 - À, và anh đã gặp rắc rối vì chuyện đó?
 - Đúng thế, Rosamund đã bắt tôi phải hứa không gặp lại cô ta nữa.
 - Quả là rắc rối thật... anh có quan hệ với cô ta à?
 - Ồ, chỉ là chuyện qua đường thôi mà... tôi không thiết tha gì với cô ta lắm.
 - Nhưng cô ta thì lại rất thiết tha với anh.
 - Cô ta quả là rất khó rút, đàn bà thường như vậy mà. Nhưng thôi, ít ra thì tôi cũng yên tâm về chuyện với cảnh sát.
 - Anh nghĩ thế à?
 - Tất nhiên. Tôi không thể vừa có mặt ở nhà cô Cora, riu trong tay, vừa ở bên Sorrel cách đây nhiều cây số. Chúng tôi đã ở nhà cô ấy ở Kent.
 - Tôi hiểu. Nhưng liệu cô Dainton có sẵn sàng ra làm chứng cho anh không?
 - Tất nhiên là điều đó sẽ gây phiền hà cho cô ta. Nhưng vì đây là một chuyện quan trọng, một vụ giết người nên tôi nghĩ rằng cô ta sẽ chấp nhận.
 - Quả đúng thế, cô ta sẽ làm chứng cho anh, ngay cả nếu như hôm đó anh không ở chỗ cô ta.
 - Ông muốn nói gì? - Michael nổi nóng.
 - Cô ta rất yêu anh. Người phụ nữ đang yêu sẵn sàng thề bất cứ điều gì.
 - Vậy ra là ông không tin tôi.
 - Tôi tin anh hay không không quan trọng.
 - Thế thì ai mới là quan trọng đây?
 - Thanh tra Morton, ông ấy vừa đến kia kìa.
- Rất nhanh nhẹn, Michael xoay người đứng dậy và đi ra.

Sau Tang Lễ

Chương 23

Thanh tra Morton và Poirot cùng đi dạo trong vườn.

- Biết ông có mặt ở đây tôi đã đến gặp ông ngay, ông Poirot. Ông Parwell, cảnh sát trưởng của Matchfield cũng có mặt ở đây, bác sĩ Larraby đã gọi cho ông ấy về vụ bà Leo Abernethie. Ông bác sĩ có vẻ rất lo lắng về chuyện nhà Abernethie.

- Thế còn ông, ông Morton, tại sao ông lại có mặt ở đây? Hôm nay ông đã đi khá xa khỏi địa phận Berkshire của ông rồi đấy.

- Tôi cần thăm vấn vài người, và tất cả những người mà cần thăm vấn đều có mặt ở đây cả. Đó là nhờ công của ông đúng không?

- Đúng, công của tôi.

- Và kết quả là bà Leo Abernethie đã bị đánh ngất.

- Đó đâu phải là tại tôi. Nếu như bà ấy đến gặp tôi thì đã không có chuyện gì nhưng bà ấy đã gọi điện cho luật sư của mình ở London.

- Bà ấy đáng chuẩn bị nói ra một điều bí mật thì...

- Đúng thế đấy.

- Thế bà ấy đã kịp nói gì chưa?

- Bà ấy mới chỉ kịp nói là bà ấy đã ngấm mình trong gương.

- Rất nữ tính. Thông tin đó có giúp ông được không?

- Có, tôi nghĩ là tôi đã đoán được điều mà bà ấy định nói với luật sư của mình.

- Tôi vẫn biết là ông có tài phán đoán. Vậy thì điều bí mật đó là gì?

- Xin lỗi, nhưng ông đang điều tra về cái chết của Richard Abernethie đấy à?

- Không, không chính thức. Nhưng tôi quan tâm đến tất cả những gì có liên quan đến cái chết của bà Lansquenet.

- Quả đúng là có liên quan thật. Nhưng, ông bạn thân mến, hãy cho tôi vài giờ nữa. Lúc đó tôi sẽ biết được phán đoán của tôi có đúng không.

- Tôi sẽ đợi.

- Nếu đúng thì tôi sẽ có thể cung cấp cho ông một bằng chứng xác thực.

- Quả là chúng tôi đang rất cần bằng chứng - Viên thanh tra liếc xéo sang bên Poirot - Ông đang giấu chúng tôi điều gì đây?

- Không có gì đâu. Thực ra tôi cũng chưa biết cái bằng chứng ấy có tồn tại thật hay không, tôi mới chỉ đoán ra nó qua những mẩu đối thoại mà thôi. Cũng có thể là tôi nhầm - Poirot nói về không chắc chắn lắm.

- Có lẽ điều đó không hay xảy ra lắm. Morton mỉm cười.

- Không. Nhưng tôi cũng phải thú nhận là đã có lúc tôi nhầm.

- Ô có lẽ luôn luôn có lý cũng trở thành nhàm chán.
 - Tôi thì không thấy như vậy.
 - Ông yêu cầu tôi chờ đợi, không thăm vấn ai?
 - Ô không, không. Hãy cứ làm những gì mà ông đã định. Nhưng chắc là ông vẫn chưa định bắt giữ ai đấy chứ?
 - Chưa - Morton lắc đầu - Tôi thiếu bằng chứng. Để bắt người cần phải có quyết định của Viện kiểm sát, nhưng chúng tôi vẫn chưa đến giai đoạn đó. Bây giờ tôi sẽ chỉ thăm vấn từng người về thời gian họ sử dụng ngày xảy ra vụ án, và chúng tôi sẽ phải rất cẩn thận với một người trong số họ.
 - Tôi hiểu, ông muốn nói tới cô Banks?
 - Ông thông minh lắm. Đúng là cô ta đấy. Cô ta đã có mặt ở Lytchett St-Mary ngày hôm đó. Người ta đã nhìn thấy xe hơi của cô ta.
 - Nhưng chẳng ai nhìn thấy cô ta cả.
 - Đúng thế. Việc cô ta giấu không nói tới chuyến đi này không có lợi cho cô ta, cô ta sẽ phải cho chúng tôi những lời giải thích thỏa đáng.
 - Cô ta rất giỏi trong việc tìm lý do đấy.
 - Đúng thế. Đó là một cô gái thông minh, có lẽ là hơi quá thông minh.
 - Đôi khi không nên tỏ ra quá thông minh. Chính như vậy mà những tên tội phạm nguy hiểm bị lộ tẩy. Ông có phát hiện ra điều gì đặc biệt về George Crossfield không?
 - Không có gì đáng kể. Anh ta là một loại người quá bình thường. Có bao người như anh ta trong đất nước này.
- Thanh tra Morton ngừng lại một lát rồi nói tiếp:
- Một Mẹ Bề trên, tôi không còn nhớ của tu viện nào nữa, đã kể với tôi một chuyện rất lạ. Hai bà sơ đã đi quyên góp tiền và đã đến nhà bà Lansquenet hôm trước hôm bà ấy bị giết. Họ đã gõ cửa nhưng không ai trả lời cả. Điều đó thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì bà Lansquenet đã đi dự đám tang còn cô Gilchrist thì cũng đã đi chơi ở Bournemouth. Ấy thế mà các bà sơ lại nói rằng có ai đó ở trong nhà và họ đã nghe thấy tiếng thở dốc và rên rỉ trong nhà vọng ra. Chuyện đó đã xảy ra đúng ngày hôm trước hôm bà Lansquenet bị giết, Mẹ Bề trên đã quả quyết chắc chắn như vậy vì tu viện đã ghi lại sự kiện trong nhật ký. Có thể là ai đó đã lợi dụng không có ai ở nhà vào ăn trộm và đã quay lại ngày hôm sau? Tôi không tin lắm vào tiếng thở dốc hay tiếng rên rỉ. Ngay cả những bà sơ cũng có thể bị hoang tưởng, cũng dễ hiểu nếu như họ cho rằng đó là tiếng rên rỉ vì biết rằng trong nhà đã xảy ra án mạng. Điểm quan trọng là đã có người trong nhà vào lúc mà lẽ ra không có ai ở đó. Ai đã ở đó? Cả gia đình Abernethie đều đã có mặt ở đám tang lúc đó.

- Sau đó hai bà sơ ấy có quay lại nhà bà Lansquenet nữa không?
- Có, khoảng một tuần sau đó. Ngày có vụ điều tra thì phải.
- Tốt lắm. Hercule Poirot lắm bả.
- Sao tự nhiên ông lại quan tâm đến những bà sơ như thế?
- Dù ông có muốn hay không thì họ cũng đã thu hút sự chú ý của tôi rồi. Chắc là ông cũng đã nhận thấy rằng những bà sơ này cũng đến ngày mà chiếc bánh tẩm thuốc độc đã được gửi đến cho cô Gilchrist.
- Chẳng lẽ ông lại nghĩ rằng... Không, thật là ngớ ngẩn.
- Những ý kiến của tôi không bao giờ là ngớ ngẩn. Bây giờ tôi để ông bắt đầu các cuộc thẩm vấn của ông về vụ bà Lansquenet. Còn tôi, tôi sẽ đi tìm cô cháu gái họ của ông Richard Abernethie quá cố.
- Hãy thận trọng với những gì mà ông nói với cô Banks nhé.
- Không phải là cô Banks, tôi đi tìm gặp cô Shane.

Hercule Poirot đã tìm thấy Rosamund ngồi trên một chiếc ghế băng bên một con suối nhỏ chảy uốn lượn giữa những bụi đỗ quyên. Cô đang ngắm nước chảy.

- Hy vọng rằng tôi không làm phiền cô chứ, Ophélie? - Poirot vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Rosamund - Có lẽ là cô đang tập cho vai kịch của mình.
- Tôi chưa bao giờ diễn một vở nào của Shakespear... à có một lần tôi đã đóng vai Jessica trong vở Người lái buôn thành Venise. Một vai chẳng hay hóm gì.
- Đúng thế, và rất thống thiết: "Tôi chẳng bao giờ thấy hạnh phúc khi nghe một bản nhạc êm dịu" - Poirot dẫn lời trong vở kịch - Jessica tội nghiệp! Làm con gái của một người Do Thái bị khinh khi và ghét bỏ, thật là bất hạnh. Hẳn là cô ấy đã rất lo sợ khi bỏ trốn cùng người yêu mang theo tiền của cha. Không có đồng tiền hẳn Jessica đã là một người hoàn toàn khác.

Rosamund nhìn sang Poirot.

- Tôi tưởng là ông đã đi rồi chứ - Cô nhìn đồng hồ đeo tay - Đã hơn 12 giờ rồi.
- Tôi bị lỡ tàu - Nhà thám tử trả lời.
- Tại sao?
- Cô nghĩ rằng tôi đã lỡ tàu vì một lý do đặc biệt nào đó chẳng?
- Tôi đoán là như vậy. Ông là một người rất cẩn thận, nếu như ông thực sự muốn đi thì ông đã không lỡ tàu.
- Cô thật là tinh tế. Cô biết không, tôi đã ngồi mãi trong ngôi nhà mùa hè trong vườn hy vọng rằng cô sẽ đến gặp tôi.
- Tại sao? Ông đã chào tạm biệt mọi người sáng nay trong thư viện

rồi cơ mà.

- Đúng thế. Nhưng cô không có gì đặc biệt kể với tôi sao?

Rosamund lắc đầu.

- Tôi đang mãi suy nghĩ, về rất nhiều điều quan trọng.

- Tôi cũng đã nhận thấy thế.

- Thông thường tôi không suy nghĩ bao giờ, và tôi cho rằng suy nghĩ chỉ làm mất thời gian mà thôi. Nhưng lần này thì rất nghiêm chỉnh.

Tôi có một dự định, tôi cần phải quyết định một chuyện.

- Về chồng cô?

- Cũng có thể nói là như vậy.

Poirot do dự một lát rồi nói:

- Thanh tra Morton vừa đến.

Và không để cho Rosamund có thời gian hỏi thanh tra Morton là ai, Poirot nói tiếp:

- Ông ấy chịu trách nhiệm điều tra vụ án bà Lansquenet. Ông ấy đến để hỏi mọi người trong gia đình về việc sử dụng thời gian của từng người ngày xảy ra vụ án.

- Tôi hiểu. Những chứng cứ ngoại phạm.

Về mặt cô chợt toát lên vẻ láu cá:

- Michael sẽ rất bối rối đấy. Anh ta không biết rằng tôi đã biết chuyện hôm đó anh ta đã ở chỗ người đàn bà ấy.

- Làm sao cô biết được?

- Ồ, cái đó đã rõ như ban ngày. Tôi chỉ cần nhìn cái cách anh ta đã nói với tôi rằng anh ta sẽ đi ăn trưa cùng Oscar là đủ biết: giọng hồ hững và hơi nhăn mũi, anh ta vẫn làm như vậy mỗi khi nói dối.

- Tôi phải cảm ơn trời vì đã không lấy cô làm vợ, Rosamund.

- Tôi cũng đã gọi điện cho Oscar để kiểm tra. Những lời nói dối của đàn ông thật là ngớ ngẩn.

- Hình như chồng cô không được chung thủy cho lắm.

- Vâng, quả vậy - Rosamund trả lời rất thản nhiên.

- Điều đó không làm cô buồn sao?

- Ồ, có một người chồng mà bao phụ nữ khác muốn cướp cũng vui đấy chứ. Tôi thà như thế còn hơn là có một người chồng chẳng ai thèm như Suzan. Gregory chỉ là một gã nhát gan.

- Nếu một ngày nào đó họ cướp mất chồng cô thì sao?

- Họ chưa bao giờ làm được điều đó, bây giờ lại càng không.

- Sao thế?

- Bây giờ tôi có tiền thừa kế của bác Richard. Tôi biết là Michael háo sắc. Người đàn bà ấy, Sorrel Dainton, đã gần trối được anh ta rồi nhưng đối với Michael, sự nghiệp vẫn là quan trọng hơn cả. Bây giờ,

với tiền của tôi, anh ta sẽ có thể vừa là nhà đầu tư vừa là diễn viên chính cho vở kịch của anh ta. Ông thấy đấy, anh ấy có tham vọng, và có tài... không như tôi. Tôi rất thích diễn nhưng tôi rất vụng về, mặc dù tôi có một thân hình đẹp đấy chứ. Không, tôi chẳng còn gì phải lo lắng về phía Michael nữa cả, vì đó là tiền của tôi.

Rosamund tỏ vẻ rất bình tĩnh, thản nhiên nhìn Poirot. Nhà thám tử chợt thấy lạ là cả hai cháu gái họ của Richard Abernethie đều yêu say đắm hai người đàn ông không có khả năng đáp lại tình yêu của họ. Ấy vậy mà Rosmund là một phụ nữ tuyệt đẹp còn Suzan thì có duyên và rất quyến rũ. Suzan cần được Gregory yêu và cô bầu víu vào điều tưởng tượng đó. Rosamund sáng suốt hơn, cô rất thực tế và biết mình muốn gì.

- Bây giờ tôi cần phải suy nghĩ để quyết định một chuyện quan trọng cho tương lai. Michael vẫn chưa biết điều đó - Rosamund mỉm cười - Hôm đó anh ấy đã phát hiện ra rằng tôi đã không đi chợ mà đi dạo ở Regent s Park và anh ấy đã rất nghi ngờ tôi.

Poirot nhìn cô vẻ rất ngạc nhiên và tò mò.

- Tôi đã đi dạo ở đó rất lâu sau khi trở về từ Harley Stret (1). Tôi cần phải suy nghĩ một chút. Tất nhiên Michael nghĩ rằng tôi có hẹn với bạn trai ở đó. - Rosamund cười khoanh khoái - và anh ấy đã rất khó chịu.

Một chốc lát im lặng. Rồi Poirot nói:

- Cô Shane này, tôi nghĩ là cô nên nhường cái bàn đá xanh lại cho chị họ cô, Suzan.

- Tại sao cơ chứ? Tôi muốn có nó cơ mà - Rosamund nhìn Poirot ngạc nhiên.

- Tại sao ư? Tại vì cô sẽ vẫn giữ được Michael còn Suzan thì sẽ mất chồng cô ấy.

- Mất ư? Ông muốn nói rằng Greg sẽ bỏ đi với người khác? Thế mà tôi cứ tưởng là anh ta chẳng bao giờ có thể làm chuyện đó, anh ta có vẻ là một kẻ nhát gan.

- Sự không chung thủy không phải là cách duy nhất để hai vợ chồng đánh mất nhau.

- Sao? Ông muốn nói rằng... Chẳng lẽ ông lại nghĩ rằng Greg đã đầu độc bác Richard, giết cô Cora và rồi đánh ngất bác Helen sao? Không thể như thế được. Tôi cũng biết đôi chút về vụ này đấy.

- Thế theo cô ai là thủ phạm?

- George, tất nhiên là George. Anh ta là một kẻ mờ ám, và một người bạn của tôi ở Monte-Carlo đã cho tôi biết rằng anh ta đã có dính dáng đến vài vụ lừa đảo. Hẳn là bác Richard cũng đã được biết điều

đó và chuẩn bị xóa tên anh ta khỏi danh sách những người thừa kế. Tôi tin chắc rằng chính anh ta là thủ phạm.

Chú Thích

(1) *Phố của những phòng khám chuyên khoa nổi tiếng nhất ở London.*

Sau Tang Lễ

Chương 24

Điện báo đã đến vào khoảng 18 giờ chiều hôm đó. Theo yêu cầu, bức điện đã được chuyển tới tận nơi chứ không báo bằng điện thoại. Hercule Poirot quanh quẩn gần cửa ra vào từ một lúc lâu đã nhận bức điện từ tay Lanscombe ngay sau khi người chuyển điện tín đưa cho ông phục vụ già. Trên bức điện chỉ có ba từ và một chữ ký. Poirot mỉm cười hài lòng và móc túi ra một bảng đưa cho người nhân viên bưu điện làm anh chàng này trợn tròn mắt ngạc nhiên.

- Có những trường hợp mà người ta phải bỏ tính tiết kiệm. Poirot nói với Lanscombe.

- Ông nói đúng, thưa ông - Lanscombe trả lời một cách lịch sự.

- Thanh tra Morton đâu rồi?

- Một ông cảnh sát đã đi rồi - trong giọng Lanscombe có vẻ khinh bỉ - người kia đang ở trong thư viện.

- Tốt lắm! Tôi đến gặp ông ta đây.

Rồi Poirot vỗ vai người phục vụ già nói:

- Dừng cảm lên Lanscombe. Chúng ta sắp giải quyết xong vụ án này rồi.

- Nếu tôi không làm thì ông không định đi tàu chuyến 20 giờ 30?

- Không nên thất vọng như vậy.

Hercule Poirot đi mấy bước rồi chợt quay lại hỏi Lanscombe:

- Ông có thể nhắc lại cho tôi những gì mà Cora Lansquenet đã nói với ông khi bà ấy vừa gặp lại ông hôm đến dự đám tang không?

- Ô tôi nhớ rất rõ, thưa ông. Cô Cora... ồ xin lỗi, bà Lansquenet - tôi vẫn cứ nghĩ như là khi bà ấy còn là cô Cora bé nhỏ...

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi.

- ... Cô Cora Lansquenet đã nói: "A Lanscombe! Lâu lắm rồi ông không mang bánh trứng đến lều cho chúng tôi nữa". Một ông chủ, cô

chủ đều có một cái lều riêng trong vườn. Mùa hè chúng tôi hay làm bánh trứng và tôi hay mang đến cho họ. Cô Cora vẫn thích những cái bánh ấy lắm.

- Được lắm. Poirot gật gù. Rất bình thường.

Rồi Poirot đến gặp thanh tra Morton trong thư viện và đưa bức điện tín cho ông này xem. Thanh tra Morton đọc rồi nói:

- Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Đã đến lúc có thể nói với ông tất cả.

Thanh tra Morton cười gượng.

-Ồ, ông đã làm như là trong một vở kịch vậy. Nếu như ông đã phát hiện ra điều gì đó cụ thể thì chẳng phải là quá sớm đâu. Tôi không thể tiếp tục cuộc điều tra như thế này được nữa. Anh chàng Banks vẫn tiếp tục tự nhận là mình đã đầu độc Richard Abernethie và nói là chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được anh ta đã làm như thế nào.

- Tôi sẽ nói hết với ông.

- Vâng, vâng, hãy nói cho tôi biết tất cả đi. Nhưng nhanh lên nhé.

Lần này Hercule Poirot đã cho họp mặt mọi người trong phòng khách. Những khuôn mặt đang hướng về phía ông chẳng tỏ vẻ gì căng thẳng thậm chí còn có vẻ như đùa cợt. Sự đe dọa giờ đây đã chuyển sang hai thanh tra cảnh sát Morton và Parwell. Bởi vậy Hercule Poirot, với cương vị là một thám tử tư, đã bị hạ xuống hàng dưới và trở thành một chủ đề gây cười.

Timothy tự nhận lấy cương vị đại diện của gia đình. Ông ta nghiêng mình về phía Maude nói nhỏ:

- Hẳn ta là một gã bịp bợm có cỡ đấy. Có lẽ Entwistle bị lẫn lẫn mắt rồi.

Hercule Poirot sẽ phải cố gắng lấy lại ảnh hưởng của mình. Ông bắt đầu nói với giọng trịnh trọng:

- Lại một lần nữa tôi chào tạm biệt các quý vị. Sáng nay, tôi đã nói là tôi sẽ đi chuyến tàu 12 giờ, bây giờ tôi xin thông báo là tôi sẽ đi chuyến tàu 20 giờ 30 phút, tức là ngay sau bữa tối. Tôi đi bởi vì tôi chẳng còn gì cần làm ở đây nữa. Đầu tiên, Tôi dự định giải một câu đố hóc búa, câu đố đó đã được giải.

"Nhưng trước hết tôi xin nhắc lại những điểm mà ông Entwistle đã lưu ý tôi: Thứ nhất: Ông Richard Abernethie đã đột ngột qua đời. Thứ hai: Sau đám tang, em gái của ông ấy đã nói câu này trước mặt cả gia đình: "Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?" Thứ ba: Bà Lansquenet đã bị giết. Câu hỏi đặt ra là: Liệu ba sự kiện này có liên quan đến nhau không? Điều gì đã xảy ra sau đó? Cô Gilchrist, hầu

gái của bà Lansquenet, đã suýt chết vì ăn phải một miếng bánh tẩm thuốc độc. Đây lại là một sự kiện nữa của chuỗi."

"Nhưng như tôi đã nói trước các vị sáng nay, không có gì, hoàn toàn không có gì cho phép khẳng định rằng Richard Abernethie đã bị đầu độc. Nhưng cũng chẳng có gì cho phép khẳng định điều ngược lại. Những sự kiện tiếp theo thì rõ ràng hơn. Chắc chắn rằng Cora Lansquenet đã nói ra những lời ấy, tất cả mọi người đều đã nghe thấy. Và cũng rõ ràng là bà ấy đã bị giết ngay ngày hôm sau, vũ khí giết người là một cái rìu."

"Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau nghiên cứu sự kiện thứ tư. Người đưa thư cam đoan - mặc dù rằng anh ta không dám thề - rằng đã không chuyển một hộp nào đến nhà Lansquenet ngày hôm đó. Nếu như anh ta đã nhớ đúng, tức là cái hộp đó đã được ai đó mang đến đặt ở đó như thể là người đưa thư đã mang nó đến. Mặc dù rằng có thể đó là một người lạ mặt, nhưng chúng ta cũng không nên loại trừ khả năng đó chính là ai đó trong số những người đã có mặt ở nhà bà Lansquenet ngày hôm đó. Những người này là: cô Gilchrist, cô Suzan Banks, ông Entwistle, một nhà phê bình tranh tên là Guthrie và một hoặc hai bà sơ đã đến quyên góp sáng hôm đó. Tôi đã quyết định tin lời khai của người đưa thư là đúng. Như vậy cần phải nghiên cứu một cách cẩn thận nhóm người tình nghi."

"Cô Gilchrist không có lợi gì trong cái chết của ông Richard Abernethie và rất ít trong cái chết của bà Lansquenet. Thực ra, bà Lansquenet qua đời làm cho cô ấy mất việc làm và cô ấy sẽ rất khó tìm thấy lại một việc làm khác. Mặc dù cô ấy lại chính là nạn nhân của một vụ đầu độc và đã bị chuyển vào viện cấp cứu. Suzan Banks thì có lợi trong cái chết của Richard Abernethie và cả trong cái chết của bà Lansquenet nữa. Động cơ đầu độc cô Gilchrist đối với cô ta có thể là để đảm bảo an toàn, cô ta có thể nghĩ rằng cô Gilchrist đã nghe thấy cuộc đối thoại bí mật giữa Cora Lansquenet là Richard Abernethie và điều đó có thể là nguy hiểm cho cô ta. Nếu như vậy thì Suzan Banks cũng có lợi nếu cô Gilchrist bị giết. Hãy nhớ là cô ta đã từ chối khi cô Gilchrist mời ăn bánh và đã chỉ định gọi bác sĩ khi cô Gilchrist bị đau giữa đêm. Ông Entwistle chẳng có lợi gì trong cái chết của Richard Abernethie hay của Cora Lansquenet. Tuy nhiên quyền của ông ta trong việc phân chia tài sản của ông Abernethie có thể làm cho ông ta muốn rằng Richard Abernethie mất sớm. Nếu như vậy tại sao ông ta lại đã mời tôi điều tra? Câu trả lời là đã xảy ra nhiều trường hợp tội phạm quá tự tin đã khiêu khích giới điều tra. Còn hai người tình nghi nữa, ông Guthrie và một bà sơ. Nếu ông

Guthrie đúng là một nhà phê bình tranh như ông ta tự nhận thì ông ta sẽ được loại khỏi nhóm tình nghi. Đối với bà sơ cũng vậy. Nói một cách khác, hai nhân vật này có phải là những kẻ mạo danh không? Và đâu là động cơ của họ. Một bà sơ đã đến quyền góp ở nhà ông Timothy Abernethie và cô Gilchrist tưởng rằng đó chính là bà sơ đã đến Lytchett St-Mary. Một hoặc hai bà sơ cũng đã đến đây, Enderby Hall, ngày hôm trước hôm Richard Abernethie đột tử."

- Tôi đặt cược 3/1 vào bà sơ - George Crossfield khẽ nói.

- Bây giờ - Poirot tiếp tục - chúng ta có trong tay nhiều yếu tố của vấn đề: cái chết của ông Richard Abernethie, vụ giết bà Cora

Lansquenet, miếng bánh tẩm độc, động cơ của bà sơ. Ngoài ra, cũng có một vài sự kiện đặc biệt khác làm tôi chú ý: chuyến viếng thăm của một nhà phê bình tranh, một mùi tranh sơn dầu, một chiếc bưu thiếp cảnh Polflexan và cuối cùng một bó hoa giả trên bàn đá xanh bây giờ đã được thay thế bằng một chiếc bình kiểu Tàu. Chính bằng cách tổng hợp những yếu tố này mà tôi đã tìm thấy sự thật mà bây giờ tôi sẽ cho các vị biết. Trước hết, như tôi đã nói sáng nay, Richard Abernethie đã đột tử. Thực ra cái chết này sẽ chẳng là đáng ngờ nếu không có câu nói ấy của Cora sau đám tang. Ý nghĩ Richard Abernethie có thể bị giết chỉ là dựa trên câu nói này. Và tất cả mọi người đã tin, không phải vì những lời nói của Cora mà vì ai cũng biết rằng Cora Lansquenet có thói quen nói ra những sự thật vào những lúc không nên nhất. Bây giờ tôi hỏi các vị "Các vị biết Cora Lansquenet đến mức nào?"

Poirot ngừng lời. Một lát sau Suzan hỏi:

- Ông muốn ám chỉ điều gì?

Nhà thám tử tiếp tục:

- Thực ra các vị không biết Cora rõ lắm. Thế hệ trẻ chưa bao giờ gặp bà ấy hoặc là chỉ gặp một hai lần khi còn nhỏ. Chỉ có ba người biết Cora Lansquenet: Lanscombe, ông người ở đã rất già và không còn nhìn rõ lắm nữa; bà Timothy Abernethie và bà Leo Abernethie biết khá rõ về Cora nhưng cũng đã hai mươi năm rồi chưa gặp lại. Vậy nên tôi đã đặt ra giả thuyết rằng người đã đến dự đám tang có thể không phải là Cora Lansquenet.

- Ông muốn nói rằng cô Cora... rằng đó không phải là cô Cora? -

Suzan tròn tròn mắt ngạc nhiên - Và không phải là bà ấy mà là một người khác đã bị giết?

- Không, không. Người đã bị giết đúng là Cora Lansquenet. Nhưng người đã đến dự đám tang Richard Abernethie không phải là Cora Lansquenet. Người đó, đã đến đây với mục đích duy nhất là lợi dụng

cái chết đột ngột của Richard Abernethie để làm cho mọi người nghĩ rằng ông ấy đã bị giết. Phải thừa nhận là người đó đã thành công.
- Vớ vẩn! Tại sao lại làm như thế? Và để làm gì cơ chứ? - Maude lớn tiếng hỏi.

- Để làm gì ư? Để đánh lạc hướng mọi người khỏi một vụ giết người khác, vụ bà Cora Lansquenet. Cora nêu ra giả thuyết Richard Abernethie đã bị giết và ngay ngày hôm sau chính bà ta bị giết thì mọi người sẽ nghĩ ngay đến khả năng có liên quan giữa hai vụ án. Nhưng nếu Cora bị giết và vụ trộm không đủ sức thuyết phục cảnh sát thì những nghi ngờ đầu tiên sẽ hướng về người sống cùng nạn nhân.

Cô Gilchrist lên tiếng phản đối với giọng như đùa:

- Ô ông Pontalier. Chẳng lẽ ông lại nghĩ rằng tôi đã giết người chỉ vì một cái ghim cài amênit và một vài bức ký họa hay sao?

- Ô không, cô Gilchrist. Cô đã giết vì một thứ có giá trị hơn nhiều. Một trong những bức ký họa này, bức bên cạnh Polflexan, đã được vẽ theo một bức bưu thiếp - như là cô Banks phát hiện ra - với bức tường chắn sóng như là trước khi nó đã bị phá hủy trong chiến tranh. Ấy thế mà bà Lansquenet lại luôn luôn vẽ theo cảnh thực. Tôi đã chợt nhớ ra ông Entwistle đã nói với tôi rằng lần đầu tiên ông ấy đến gặp cô ở nhà bà Lansquenet, ông ấy đã ngửi thấy mùi dầu vẽ trong nhà. Cô biết vẽ đúng không, cô Gilchrist? Cha cô sinh thời là một họa sĩ và cô cũng có hiểu biết về hội họa. Chắc hẳn là bà Lansquenet đang đợi một chuyến viếng thăm trong những ngày sắp tới của một ông bạn phê bình tranh nổi tiếng. Cô được biết Richard Abernethie vừa đột tử và cô đã dựng lên một kế hoạch. Đối với cô việc cho Cora uống thuốc ngủ chẳng khó khăn gì, chỉ cần cho thuốc vào cốc trà mà bà ấy vẫn uống buổi sáng. Cora sẽ ngủ cả ngày và cô thì sẽ đi dự đám tang của Richard Abernethie thay bà ấy.

"Cô biết rất rõ Enderby Hall vì đã nghe Cora nói tới, cô và bà ấy rất thân nhau và bà ấy hẳn đã kể cho cô nghe rất chi tiết những kỷ niệm tuổi thơ của mình. Như vậy cô cũng đã biết và nhắc lại với

Lanscombe chuyện bánh trứng và những túp lều trong vườn, nhờ thế mà Lanscombe đã không nghi ngờ gì. Và cũng chẳng ai khác ngờ rằng cô không phải là Cora. Cô đã mặc đồ của bà ấy, đã nhồi nhét đồ vào trong người cho có vẻ to béo. Chẳng có ai thực sự biết rõ Cora Lansquenet, con người đã thay đổi nhiều sau hai mươi năm, và tất cả đều nói "Nếu gặp ngoài đường tôi sẽ không nhận ra bà ấy."

"Nhưng nếu người ta thay đổi về hình dáng thì những tật sính vẫn tồn tại mãi. Cora Lansquenet có một vài tật đặc biệt mà cô đã học

bằng cách tập trước gương. Và chính ở điểm này mà cô đã phạm phải sai lầm đầu tiên... Cô đã không biết là hình ảnh trong gương là hình ảnh đảo ngược. Và như thế, khi cô tập tật nghiêng đầu sang bên của Cora thì cô đã làm bên. Trong gương cô thấy mình nghiêng đầu sang bên phải như Cora nhưng thực ra cô đã nghiêng sang bên trái.

"Chính điều này đã làm cho Helen Abernethie có cảm giác cái gì đó không bình thường. Tối hôm qua, khi mọi người nói chuyện về hình ảnh đảo ngược trong gương, tôi nghĩ là bà Abernethie cũng đã tự mình làm lại thí nghiệm đó trong phòng riêng. Có thể nói là gương mặt bà ấy không hoàn toàn cân xứng và có lẽ là hình ảnh đảo ngược trong gương đã làm cho bà ấy nghĩ đến cái tật nghiêng đầu sang bên của Cora và đột nhiên bà ấy nhận ra điều gì đã làm cho bà ấy cảm thấy lạ tại buổi họp gia đình sau đám tang Richard Abernethie. Cora đã nghiêng đầu sang bên trái... trong gương sẽ là bên phải. Nhưng bà ấy vẫn không hiểu tại sao nên đã gọi điện để nói với ông Entwistle. Nhưng ai đó đã dậy sớm và bắt gặp bà Abernethie đang nói chuyện và đã đánh ngất bà ấy vì sợ bà ấy nói lộ ra những điều nguy hiểm cho mình.

Poirot ngưng một lát rồi thêm vào:

- Bây giờ tôi cũng đã có thể báo cho cô tin này, cô Gilchrist: tình trạng của bà Abernethie không nghiêm trọng lắm. Ít ngày nữa thôi là bà ấy sẽ có thể tự kể lại cho chúng ta sự thực.
- Tôi không hề làm gì như ông vừa nói cả - Cô Gilchrist kêu lên - Chỉ toàn là bịa đặt.
- Đúng là cô, hôm đó, ở đám tang - Đột nhiên Michael Shane kêu lên
- Lẽ ra tôi phải nhận ra điều đó sớm hơn. Từ lúc gặp cô đến đây cùng cô chú Timothy tôi đã có cảm giác là đã gặp cô ở đâu rồi. Nhưng người ta không để ý đến... - anh chàng dừng lại ngập ngừng.
- Ồ, đúng thế, người ta không để ý đến một cô hầu gái - giọng cô Gilchrist run run - Người ở chỉ để dùng vào những việc nặng nhọc, việc hầu hạ mà thôi. Ông Poirot, hãy tiếp tục câu chuyện tưởng tượng vô lý của ông đi.
- Tất nhiên là giả thuyết ông Richard Abernethie đã bị giết đưa ra hôm đám tang chỉ là phần đầu của câu chuyện. Cô có nhiều lá bài khác. Chẳng hạn như cô sẵn sàng tuyên bố, bất cứ lúc nào, rằng cô đã nghe được cuộc đối thoại giữa Richard và Cora. Cô sẽ hướng nghi ngờ vào ai đó trong gia đình. Nhưng thực ra có lẽ trong cuộc đối thoại ấy Richard chỉ nói với em gái rằng ông ấy chẳng còn sống được bao lâu nữa. Điều đó giải thích một lá thư khó hiểu mà ông ấy

đã viết cho Cora sau khi trở về Enderby.

"Bà sơ cũng là một điều bịa đặt nữa của cô. Bà sơ - hay những bà sơ - đến quỳn góp tiền ở nhà bà Lansquenet ngày có cuộc điều tra đã cho cô ý định bịa ra một bà sơ có vẻ như đang bám theo cô. Cô đã viện cớ đó để nghe trộm cuộc điện thoại của bà Timothy khi bà ấy nói chuyện với bà Helen Abernethie, và sau đó là để được đi theo ông bà Timothy đến Enderby với mục đích thăm dò cuộc điều tra."

"Việc cô tự đầu độc nhưng không đến mức gây chết người là một mảnh khoe rất thông thường và đã làm cho thanh tra Morton bắt đầu nghi ngờ cô."

- Nhưng bức tranh thì sao? - Rosamund lên tiếng hỏi. Đó là bức tranh gì vậy?

Poirot chậm rãi mở ra bức điện tín.

- Sáng nay tôi đã gọi điện cho ông Entwistle, người mà tôi hoàn toàn tin tưởng, và đề nghị ông ấy đến Stanfield Grange giả vờ theo lệnh ông Timothy Abernethie. Tôi đã yêu cầu ông ấy lấy bức tranh cang Polflexan trong phòng cô Gilchrist với lý do là để đóng khung làm quà bất ngờ cho chủ nhân. Ông ấy đã mang bức tranh về London và đến gặp ông Guthrie mà tôi đã liên hệ trước. Lớp sơn dầu vẽ vội đã được rửa sạch để lộ ra bản gốc.

Poirot giơ tờ điện tín lên đọc:

- Một bản gốc của Vermeer. Ký tên Guthrie.

Đột nhiên cô Gilchrist bật lên nói liên miên:

- Tôi biết mà. Tôi biết đó là một bức của Vermeer mà. Tôi đã biết chắc là như vậy, còn mụ ta thì không. Mụ ta cứ nói mãi về Rembrandt và những họa sĩ nguyên thủy nhưng lại không nhận ra một bức Vermeer ở ngay trước mũi mình. Mụ ta cứ tưởng là mình hiểu biết về hội họa lắm nhưng thực ra mụ ta chẳng biết gì cả. Một mụ đàn bà ngu ngốc! Suốt ngày mụ ta kể cho tôi nghe về Enderby, về những gì họ đã có khi còn trẻ con, Richard, Timothy, Laura và những người khác nữa. Một lũ trẻ con giữa đồng vàng! Chúng đã có tất cả những gì chúng muốn. Suốt ngày suốt năm, lúc nào cũng những chuyện ấy, tôi nghe đến mức chán ngấy. Ấy thế mà tôi cứ phải trả lời: "Ồ thật vậy sao bà Lansquenet?" "Ồ thật tuyệt bà Lansquenet!" và phải làm ra vẻ thích thú nhưng thực ra tôi chán đến chết đi được... Một bức Vermeer? Tương lai của tôi sẽ thay đổi. Tôi đã đọc trên báo hôm trước rằng một bức Vermeer đã được bán với giá 5000 bảng!

- Và cô đã giết người vì 5000 bảng sao? - Suzan thốt lên.

- Với 5000 bảng người ta có thể mở một phòng trà - Poirot giải thích.

Cô Gilchrist liền quay lại phía ông.

- Ít ra thì ông cũng hiểu tôi, ông Poirot. Đó là vận may duy nhất của tôi. Tôi cần phải có một khoản vốn, bằng mọi giá.

Nói đến giấc mơ của đời mình cô run lên.

- Tôi định sẽ đặt tên cho nó là "Phòng trà Cây cọ"... tôi sẽ đặt một bảng thực đơn hình lục địa. Tôi tin chắc rằng tôi sẽ thành công và mọi người từ khắp nơi sẽ tìm đến phòng trà của tôi.

Và trong một chốc lát, phòng trà tưởng tượng trở nên thực hơn cả phòng khách kiểu Victoria của Enderby.

Thanh tra Morton can thiệp vào cắt ngang đoạn phim viễn tưởng. Cô Gilchrist quay lại phía ông nói một cách lịch sự:

- Ồ, tất nhiên rồi, ông thanh tra. Lúc này tôi không muốn làm phiền mọi người ở đây. Hơn nữa, tôi đã không thể có "Cây cọ" của tôi nữa thì mọi thứ khác chẳng còn có giá trị gì nữa...

Cô Gilchrist cùng ông thanh tra rời căn phòng, Suzan nói giọng vẫn còn run:

- Tôi thật không dám tin một người đàn bà lại dám làm chuyện đó. Thật khủng khiếp.

Sau Tang Lễ

Chương kết

CHƯƠNG 25

- Nhưng vai trò của bó hoa giả và cái bàn đá xanh là gì? - Rosamund hỏi Poirot. Họ đang uống trà với Helen trong căn hộ của bà ở London.

- Cái bàn không quan trọng gì nhưng bó hoa giả là lỗi lộ ra đầu tiên của cô Gilchrist. Cô ta đã nói là chúng rất hợp với cái bàn. Nhưng cô biết đấy, cô ta không thể nhìn thấy chúng trên cái bàn nếu như chưa đến Enderby bao giờ vì quả địa cầu bằng thủy tinh đựng hoa giả đã bị vỡ và những bông hoa giả đã được cất vào dưới gầm cầu thang trước khi cô ta đến cùng Maude và Timothy Abernethie. Cô ta chỉ có thể đã nhìn thấy chúng khi cô ta đã đóng giả Cora đến dự đám tang. Rosamund im lặng một lát rồi nói:

- A tôi chưa nói với ông, tôi sắp có con.

- À, tôi hiểu rồi. Harley Street... Regent s Paark.

- Đúng thế. Tôi đã suy nghĩ và quyết định bỏ diễn kịch và làm mẹ.

- Vai đó sẽ rất hợp với cô đấy.
Rosamund mỉm cười hạnh phúc.

- Thật là tuyệt. Không như tôi vẫn e ngại, Michael đã rất vui vì quyết định đó. Suzan giữ lại cái bàn đá xanh. Tôi nghĩ rằng bởi vì tôi sắp có con...

- Công việc của Suzan tiến triển rất tốt - Helen nói - Chắc chắn là cô ấy sẽ thành công.

- Cô ấy đã được sinh ra để thành công - Poirot nhận xét - Cũng như chú của cô ấy.

- Chắc là ông muốn nói tới chú Richard, Rosamund đùa, không phải Timothy?

- Ồ, tất nhiên không phải là Timothy rồi.
Tất cả cùng cười vui vẻ.

- Suzan nói là Greg đang theo một kỳ chữa bệnh, nghỉ ngơi.
Rosamund nói, cô định hỏi Poirot gì đó nhưng ông lại quay lại chủ đề Timothy:

- Tôi vừa nhận được một lá thư rất thân thiện của ông Timothy Abernethie. Ông ấy nói rất hài lòng vì những gì tôi đã làm cho gia đình.

- Tôi thấy chú Timothy là một người rất khó chịu.

- Tuần tới tôi sẽ đến nghỉ ở nhà họ - Helen nói.

- Sau đó bà sẽ đi Chypre à? - Poirot hỏi.

- Vâng, trong mười lăm ngày nữa. Tài sản thừa kế từ Richard rất có ý nghĩa với tôi, ông Poirot, chắc hẳn rằng còn hơn những người khác.

- Thật vậy sao?

- Vâng. Tôi có một đứa con ở Chypre... Tôi và ông Leo rất yêu nhau nhưng chúng tôi đã không có con. Khi ông ấy ra đi để tôi lại một mình, cô đơn vô kể. Sau chiến tranh, lúc đó tôi là y tá, tôi đã gặp một người... trẻ hơn tôi và đã có vợ. Chúng tôi đã sống với nhau một thời gian. Sau đó người ấy trở về Canada với gia đình. Ông ấy đã không biết gì về đứa trẻ cả... ông ấy không muốn. Tôi đã quyết định giữ và nuôi nó một mình. Tôi đã nói với mọi người rằng đó là cháu họ của tôi. Bây giờ với tiền mà Richard để lại tôi có thể nuôi dạy nó một cách tử tế.

Bà im lặng một lát rồi nói thêm.

- Chưa bao giờ tôi nói điều đó với Richard cả, chúng tôi rất quý nhau nhưng tôi e rằng ông ấy sẽ không hiểu tôi nếu tôi nói với ông ấy chuyện đó. Còn ông, tôi tin ở ông.

Poirot nghiêng mình trên bàn tay Helen chìa ra cho ông.

Trở về nhà, Poirot đã thấy có người ngồi trên ghế bành gần lò sưởi của ông.

- Xin chào ông bạn già - Entwistle lên tiếng - Sau phiên tòa tôi đã đến đây ngay. Tất nhiên tòa đã tuyên bố Gilchrist có tội. Họ đã cho cô ta đến trại giam phạm nhân tâm thần. Từ lúc vào tù cô ta trở nên hoàn toàn mất trí. Suốt ngày cô ta chỉ nói về những dự định mở các phòng trà. Phòng trà mới nhất mang tên "Trà hoa đình bốc khói" thì phải. Người ta nói cô ta bị điên, tôi thì tôi không tin là như vậy.

- Điên ư? Không đâu. Phải thật sáng suốt mới có thể dựng lên và thực hiện một vụ giết người kỳ lạ và lạnh lùng như thế chứ.

Poirot khẽ rùng mình:

- Tôi đang nghĩ đến câu nói của Suzan Banks: "Tôi không dám tin là một người đàn bà đã làm chuyện đó."

Họ ngồi im lặng hồi lâu không biết nói gì. Poirot nghĩ đến những vụ án mà ông đã được biết.

HẾT

Nguồn: VNTQ

Người đăng: CtLy

Thời gian: 27/10/2005 3:13:26 SA